

ONSDAGEN DEN 21 APRIL 2010

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.05.)

2. Begäran om upphävande av parlamentarisk immunitet: se protokollet

3. Ansvarsfrihet 2008 (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

– betänkandet av Bogusław Liberadzki, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: EU:s allmänna budget, avsnitt III – kommissionen och genomförandeorgan (SEK(2009)1089 – C7-0172/2009 – 2009/2068(DEC)) (A7-0099/2010),

– betänkandet av Inés Ayala Sender, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: 7:e, 8:e, 9:e och 10:e Europeiska utvecklingsfonderna (EUF), (KOM(2009)0397 – C7-0171/2009 – 2009/2077(DEC)) (A7-0063/2010),

– betänkandet av Bart Staes, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: EU:s allmänna budget, avsnitt I – Europaparlamentet (SEK(2009)1089 – C7-0173/2009 – 2009/2069(DEC)) (A7-0095/2010),

– betänkandet av Ryszard Czarnecki, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: EU:s allmänna budget, avsnitt II – rådet (SEK(2009)1089 – C7-0174/2009 – 2009/2070(DEC)) (A7-0096/2010),

– betänkandet av Ryszard Czarnecki, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: EU:s allmänna budget, avsnitt IV – domstolen (SEK(2009)1089 – C7-0175/2009 – 2009/2071(DEC)) (A7-0079/2010),

– betänkandet av Ryszard Czarnecki, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: EU:s allmänna budget, avsnitt V – revisionsrätten (SEK(2009)1089 – C7-0176/2009 – 2009/2072(DEC)) (A7-0097/2010),

– betänkandet av Ryszard Czarnecki, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: EU:s allmänna budget, avsnitt VI – Europeiska ekonomiska och sociala kommittén (SEK(2009)1089 – C7-0177/2009 – 2009/2073(DEC)) (A7-0080/2010),

– betänkandet av Ryszard Czarnecki, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: EU:s allmänna budget, avsnitt VII – Regionkommittén (SEK(2009)1089 – C7-0178/2009 – 2009/2074(DEC)) (A7-0082/2010),

– betänkandet av Ryszard Czarnecki, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: EU:s allmänna budget, avsnitt VIII – Europeiska ombudsmannen (SEK(2009)1089 – C7-0179/2009 – 2009/2075(DEC)) (A7-0070/2010),

– betänkandet av Ryszard Czarnecki, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: EU:s allmänna budget, avsnitt IX – Europeiska datatillsynsmannen (SEK(2009)1089 – C7-0180/2009 – 2009/2076(DEC)) (A7-0098/2010),

– betänkandet av Véronique Mathieu, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: byråernas verksamhetsresultat, ekonomiska förvaltning och kontroll (2010/2007(INI)) (A7-0074/2010),

– betänkandet av Véronique Mathieu, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: Översättningscentrum för Europeiska unionens organ (SEK(2009)1089 – C7-0188/2009 – 2009/2117(DEC)) (A7-0071/2010),

– betänkandet av Véronique Mathieu, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: Europeiskt centrum för utveckling av yrkesutbildning (Cedefop) (SEK(2009)1089 – C7-0181/2009 – 2009/2110(DEC)) (A7-0091/2010),

- betänkandet av Véronique Mathieu, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: Europeiska polisakademien (Cepol) (SEK(2009)1089 – C7-0198/2009 – 2009/2127(DEC)) (A7-0075/2010),
- betänkandet av Véronique Mathieu, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: Gemenskapens kontrollorgan för fiske (SEK(2009)1089 – C7-0201/2009 – 2009/2130(DEC)) (A7-0105/2010),
- betänkandet av Véronique Mathieu, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: Europeiska byrån för återuppbyggnad (SEK(2009)1089 – C7-0183/2009 – 2009/2112(DEC)) (A7-0072/2010),
- betänkandet av Véronique Mathieu, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: Europeiska byrån för luftfartssäkerhet (SEK(2009)1089 – C7-0193/2009 – 2009/2122(DEC)) (A7-0068/2010),
- betänkandet av Véronique Mathieu, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: Europeiska centrumet för förebyggande och kontroll av sjukdomar (SEK(2009)1089 – C7-0195/2009 – 2009/2124(DEC)) (A7-0104/2010),
- betänkandet av Véronique Mathieu, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: Europeiska kemikaliemyndigheten (SEK(2009)1089 – C7-0202/2009 – 2009/2131(DEC)) (A7-0089/2010),
- betänkandet av Véronique Mathieu, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: Europeiska miljöbyrån (SEK(2009)1089 – C7-0186/2009 – 2009/2115(DEC)) (A7-0092/2010),
- betänkandet av Véronique Mathieu, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet (SEK(2009)1089 – C7-0194/2009 – 2009/2123(DEC)) (A7-0086/2010),
- betänkandet av Véronique Mathieu, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: Europeiska centrumet för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk (SEK(2009)1089 – C7-0185/2009 – 2009/2114(DEC)) (A7-0067/2010),
- betänkandet av Véronique Mathieu, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: Europeiska läkemedelsmyndigheten (SEK(2009)1089 – C7-0189/2009 – 2009/2118(DEC)) (A7-0078/2010),
- betänkandet av Véronique Mathieu, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: Europeiska sjösäkerhetsbyrån (SEK(2009)1089 – C7-0192/2009 – 2009/2121(DEC)) (A7-0081/2010),
- betänkandet av Véronique Mathieu, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: Europeiska byrån för nät- och informationssäkerhet (ENISA) (SEK(2009)1089 – C7-0196/2009 – 2009/2125(DEC)) (A7-0087/2010),
- betänkandet av Véronique Mathieu, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: Europeiska järnvägsbyrån (SEK(2009)1089 – C7-0197/2009 – 2009/2126(DEC)) (A7-0084/2010),
- betänkandet av Véronique Mathieu, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: Europeiska yrkesutbildningsstiftelsen (SEK(2009)1089 – C7-0191/2009 – 2009/2120(DEC)) (A7-0083/2010),
- betänkandet av Véronique Mathieu, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: Europeiska arbetsmiljöbyrån (SEK(2009)1089 – C7-0187/2009 – 2009/2116(DEC)) (A7-0069/2010),
- betänkandet av Véronique Mathieu, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: Euratoms försörjningsbyrå (SEK(2009)1089 – C7-0203/2009 – 2009/2132(DEC)) (A7-0076/2010),
- betänkandet av Véronique Mathieu, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: Europeiska fonden för förbättring av levnads- och arbetsvillkor (SEK(2009)1089 – C7-0182/2009 – 2009/2111(DEC)) (A7-0088/2010),
- betänkandet av Véronique Mathieu, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: Eurojust (SEK(2009)1089 – C7-0190/2009 – 2009/2119(DEC)) (A7-0093/2010),
- betänkandet av Véronique Mathieu, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter (SEK(2009)1089 – C7-0184/2009 – 2009/2113(DEC)) (A7-0090/2010),
- betänkandet av Véronique Mathieu, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: Frontex (SEK(2009)1089 – C7-0199/2009 – 2009/2128(DEC)) (A7-0085/2010),

– betänkandet av Véronique Mathieu, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: Tillsynsmyndigheten för det europeiska GNSS-systemet (SEK(2009)1089 – C7-0200/2009 – 2009/2129(DEC)) (A7-0073/2010),

– betänkandet av Véronique Mathieu, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: det europeiska gemensamma företaget för ITER och för utveckling av fusionsenergi (SEK(2009)1089 – C7-0261/2009 – 2009/2187(DEC)) (A7-0094/2010), och

– betänkandet av Véronique Mathieu, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för 2008: Det gemensamma företaget Sesar (SEK(2009)1089 – C7-0262/2009 – 2009/2188(DEC)) (A7-0077/2010).

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Herr talman! Jag konstaterar att revisionsrätten inte är närvarande i kammaren. Vi behöver revisionsrättens ståndpunkt för att klargöra saker för oss. Har vi någon förklaring till denna frånvaro? Jag noterar också att rådets platser är tomma, trots att vi ska behandla frågan om ansvarsfrihet för rådet, där vi har en rad betänkligheter. Har vi också någon förklaring till rådets frånvaro?

(Sammanträdet avbröts kl. 9.10 och återupptogs kl. 9.20.)

Talmannen. – Ärade kolleger! Rådet behöver inte vara här. De är inte skyldiga att vara här, men vi förväntade oss naturligtvis att revisionsrättens högsta företrädare skulle komma hit. De är inte här och vi är mycket överraskade eftersom det verkligen inte är fråga om något transportproblem. Det är inte så långt från Luxemburg och de kan utan vidare resa med bil. Vi vet alltså inte varför de inte har kommit, men vi bör inleda diskussionen nu.

Vi startar diskussionen utan dem. Vi vet att omröstningarna har skjutits upp och kommer att hållas om två veckor i Bryssel. Vi har redan bestämt det. Vi har därmed bara en möjlighet: Vi måste inleda diskussionen utan att veta om de kommer att kunna vara här inom den närmaste halvtimmen eller timmen.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Herr talman! Jag vill säga till er, utan att veta skälet, att vi förstår att revisionsrätten är frånvarande eftersom den gör ett utmärkt arbete med revisionen av EU-institutionerna. Jag är däremot kritisk till rådets frånvaro eftersom vi behöver diskussionerna med rådet, särskilt när det gäller frågan om ansvarsfrihet för dess verksamheter. Jag kritiserar därför rådets frånvaro i dag.

Talmannen. – Mina damer och herrar! I vilket fall som helst kan vi inleda debatten. Det viktiga är att vi kan börja vårt arbete.

Edit Herczog (S&D). – (EN) Herr talman! Jag vill säga att vi inte bör klandra rådet. Parlamentets generalsekreterare är inte här. Under arbetet med ansvarsfriheten har en del saker framkommit om parlamentet som generalsekreteraren bör informeras om, så därför hade vi varit ytterst glada om även han hade varit här med oss i dag.

Talmannen. – Jag är säker på att generalsekreteraren kommer att vara här – det råder det ingen tvekan om.

Jens Geier, ersättare för föredraganden. – (DE) God morgon, herr talman, mina damer och herrar! Jag vill upprepa att enligt min mening är det ganska svårt att genomföra en debatt när de som vi förmodas bevilja ansvarsfrihet är frånvarande. Det är med dem som vi vill diskutera skälen till varför vi beviljar ansvarsfrihet eller bordlägger frågan eller vad vi för övrigt behöver tala med dem om.

Jag känner många av ledamöterna i kammaren från utskottet. Vi känner också till varandras ståndpunkter. Det är bra att vi kommer att ventileras igen denna förmiddag men det är inte till någon riktig nytta. I det sammanhanget vill jag föreslå att vi i utskottet uttryckligen och formellt bjuder in de institutioner som vi diskuterar till nästa debatt om ansvarsfrihet och skjuter upp debatten om de inte är närvarande.

Frågan om ansvarsfrihet för EU-institutionerna kommer vid en svår, men viktig tidpunkt. En konsekvens av den finansiella krisen är att alla regeringar är tvungna att revidera sina respektive budgetar för att se till att budgetarna motsvarar deras krav. Det är det första året av Europaparlamentets nya valperiod och vi har att göra med en ny tillträdde kommission. När det gäller ansvarsfriheten gäller den dock 2008 års budget, som var den tidigare kommissionens ansvar. Detta öppnar en mängd nya perspektiv.

Bland dessa nya perspektiv bör vi förvänta oss ett nytt tänkesätt och ett nytt förhållningssätt från medlemsstaternas sida. I Lissabonfördraget nämns de ju för första gången som medansvariga för genomförandet av EU:s budget.

När det gäller granskningen av 2008 års budget var det föredragandes avsikt att se till att utskottet helt inriktar sig på möjligheterna till förbättring av budgetkontrollen och att medlemsstaterna också är med på den linjen. I budgetkontrollutskottet har vi i gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet som mål att varje betänkande om ansvarsfrihet – som grundas på Europeiska revisionsrättens bedömningar – i framtiden ska vara bättre än den föregående. Allt är beroende av att rådet ikläder sig sin nya huvudroll, med hänsyn till medlemsstaternas betydelse.

Det vore också bra om revisionsrätten försökte hitta sätt att avhjälpa den obalans som blir följderna av att redovisningen är årsbunden, medan EU-programmen och kommissionens och medlemsstaternas genomförande av dem ofta är fleråriga.

Som budgetmyndighet fortsätter vi att ha stora betänkligheter om vissa speciella ansvarsområden, särskilt de områden där EU planerar att genomföra sina politiska prioriteringar. Sammanhållningen i EU är exempelvis viktig och därför är de medel som går till strukturpolitiken av särskild betydelse. Här måste vi fortsätta att beslutsamt bekämpa felkällor genom att förenkla reglerna och kräva tillbaka felaktigt utbetalda medel. Vi behöver mer exakta instrument för att mäta resultaten och vi uppmanar revisionsrätten att utarbeta dem så att det blir möjligt att exakt identifiera felkällorna.

Vi vet att handlingsplanen för de strukturfonder som har föreskrifter om återvinning äntligen är på väg att genomföras och vi måste nu vänta på att den ska ge resultat. Syftet med föranslutningsstöd är att möjliggöra grundläggande förändringsprocesser i de berörda länderna och där måste problemen med fastställande av mål och genomförandet lösas. Det som inte går för sig är dock att målet för anslutningsprocessen saboteras via bakdörren.

Jag uppmanar därför parlamentet att avvisa försöken från Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) att genom ändringsförslag vända upp och ned på Europaparlamentets ståndpunkt till Turkiets anslutningsprocess, såsom var fallet i fråga om resolutionen om lägesrapporten. Vi ser fram mot utnämningen av en ny generaldirektör för Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) för att sätta punkt för den pågående diskussionen, och även mot kommissionens förslag om en översyn av Olaf för att förbättra byråns viktiga arbete.

Till sist åtgärderna inom utrikespolitiken. Vi i EU måste visa att vi menar allvar med vår föresats att bidra till att lösa problem i hela världen. Åtgärderna måste vara mycket effektiva även under de svåraste omständigheterna. Under de närmaste månaderna kommer vi att diskutera den nuvarande förvaltningen av EU:s medel på detta område med kommissionen och hur medlen i framtiden ska förvaltas av EU:s utrikestjänst.

Vi gör dock vissa framsteg. I vår grupp är vi särskilt nöjda med exempelvis de steg som kommissionen tar i fråga om medlemsstaternas årliga förvaltningsrapporter, eftersom vi på så vis närmar oss uppfyllandet av ett gammalt krav från gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater. Samma sak gäller finansiella korrigeringar och återvinningar, eftersom även detta ger möjlighet att minska en oacceptabelt hög felfrekvens.

Dessa punkter ger oss bland annat möjlighet att trots vissa betänkligheter rekommendera att kommissionen beviljas ansvarsfrihet. Jag tackar er och ser fram mot era kommentarer.

Inés Ayala Sender, föredragande. – (ES) Herr talman! Vi har i dag en viktig uppgift att utföra när det gäller ansvarsfriheten för den sjunde, åttonde och nionde europeiska utvecklingsfonden och den del av den tionde som hänförs till 2008. Det är dock en kritisk tid med stora institutionella förändringar och även en tid då olika globala katastrofer har visat att EU-biståndet blir allt viktigare. Detta har också visat att biståndet behöver samordnas, att det måste vara effektivt och framför allt att det måste vara öppet för insyn så att alla européer fortsätter att stödja och vara positiva till biståndet.

Dessutom är det en viktig tid i institutionellt avseende. Genomförandet av Lissabonfördraget och inrättandet av ämbetet unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik samt EU:s utrikestjänst ger oss dubbla möjligheter. Vi har möjlighet att påtagligt förbättra tillämpningen och effektiviteten i vårt bistånd till tredjeländer, men det råder även avsevärd osäkerhet på vissa punkter eftersom vi är oroad över den stora risken för att den svårvarna, växande effektivitet som vi tillsammans med revisionsrätten och kommissionen har uppnått för EU:s utvecklingsbistånd kan komma att undergrävas av fortsatt omorganisation, oklarheter i beslutsfattandet och ansvarskedjan och i synnerhet genom splittrad förvaltning. Vi behöver större klarhet från kommissionen för att undvika sådana bakslag, och därför behöver vi tydlig och relevant information så snart som möjligt om hur det nya systemet kommer att se ut och hur det påverkar utvecklingsbiståndet.

När det gäller det innevarande budgetåret vill jag först och främst framhålla behovet av att integrera Europeiska utvecklingsfonden helt i budgeten – det är vårt krav, som jag upprepar på nytt – för att förbättra dess konsekvens, öppenhet och effektivitet och förstärka tillsynssystemet. Vi betonar därför att det är viktigt att kommissionen tillsammans med parlamentet har detta krav i åtanke inför nästa budgetram.

Det är också viktigt att förstärka den gemensamma planeringen för att uppnå ökad koncentration, samordning och framsynthet i arbetet. Följaktligen behöver vi inrikta den tionde europeiska utvecklingsfonden på ett begränsat antal sektorer.

Det är viktigt att undvika de negativa konsekvenserna av för stor spridning, även om vi inte får underskatta kapaciteten och effektiviteten hos de icke-statliga organisationerna i de berörda länder, eftersom de är effektiva. Det är en komplicerad uppgift att lösa cirkelns kvadratur, men vi hoppas att vi tillsammans med kommissionen kan gå vidare med den.

Vi är också nöjda med att revisionsförklaringen för detta budgetår har varit positiv, med undantag av metoden för uppskattning av anslaget till kommissionens kostnader. Det finns således inte några väsentliga fel i de underliggande transaktionerna även om vi fortfarande hittar en hög frekvens av icke-kvantifierbara fel både i åtagandena om budgetstöd och utbetalningarna, som vi därför behöver göra något åt.

Vi är också starkt oroadade över att revisionsrätten återigen har misslyckats med att inhämta viktig dokumentation om betalningar som uppgår till 6,7 procent av årskostnaden för samarbetet med internationella organisationer. Vi behöver en definitiv metod och en ad hoc-kalender som garanterar att information och dokumentation om denna gemensamma finansiering inte undergrävs av en sådan bristande insyn.

Dessutom anser vi att det finansiella genomförandet har varit tillfredsställande, eftersom den sjunde europeiska utvecklingsfonden har avslutats och dess behållning överförs till den nionde utvecklingsfonden. Vi välkomnar också det snabba genomförandet av den tionde europeiska utvecklingsfonden sedan den 1 juli 2008, och vi hoppas att kommissionens insatser kommer att utmynna i att de återstående gamla och vilande betalningarna fullgörs.

Resurser är en annan viktig fråga. Vi är också bekymrade över att resurser i den nionde och tionde europeiska utvecklingsfonden som förvaltas av Europeiska Investeringsbanken (EIB) inte omfattas av revisionsförklaringen och därför inte ingår i EIB:s ordinarie rapporter, även om det förekommit en del diskussion om saken.

Bart Staes, föredragande. – (NL) Herr talman, mina damer och herrar! Jag har frågat mig själv vad ansvarsfrihet egentligen innebär. Beviljandet av ansvarsfrihet är ett parlamentariskt förfarande, ett offentligt förfarande. Det är en offentlig och kritisk granskning av den ekonomiska förvaltningen. Jag ansvarar för genomförandet av denna uppgift när det gäller Europaparlamentet för budgetåret 2008. Denna granskning främjar parlamentsledamöternas och även medborgarnas förståelse av Europaparlamentets särskilda organisation, förvaltningsstruktur och arbetsmetoder. Medborgarna har trots allt rätt att få veta vad som händer med deras skattepengar. Det handlar om ganska mycket pengar. Vi pratar om en parlamentsbudget på 1,4 miljarder euro för 2008. Budgeten för 2011 kommer troligen att bli 1,7 miljarder euro. Det är oerhört stora belopp.

Förfarandet är viktigt liksom arbetet i budgetkontrollutskottet. Att utskottet har ett kritiskt förhållningssätt är trots allt en garanti för framsteg, vilket verkligen har visats tidigare i historien. En sådan kritisk inställning från budgetkontrollutskottets sida ledde exempelvis till införandet av en stadga för Europaparlamentets ledamöter och en stadga för assistenterna. Den inställningen gjorde att vi genomförde en kritisk granskning av förvärvet av fastigheter här i Strasbourg och säkrade ett Emas-förfarande som har minskat miljökonsekvenserna av vårt arbete.

Det är goda nyheter. Tack vare vår kritiska inställning har vi lyckats minska elförbrukningen med 25 procent på tre år. Vi har klarat att använda 100 procent grön el. Vi har lyckats skära ned koldioxidutsläppen med 17 procent. Vi har klarat att minska, kompostera eller återvinna 50 procent av våra avfallsflöden.

I mitt betänkande introduceras också ett nytt begrepp: skada på parlamentets anseende. Det innebär att även de minsta konsekvenserna på de finansiella resurserna kan orsaka enorm skada på parlamentets anseende. Detta bör vi vara uppmärksamma på. Utnämningen den 24 februari av en riskansvarig inom administrationen bör varmt välkomnas. Jag vill uppmana den personen att ta kontakt med berörda utskott så att vi tillsammans kan diskutera sätt att minska risken för förskingring i parlamentet. Som jag sagt är ett kritiskt förhållningssätt viktigt. Därför efterlyser jag insyn och öppenhet, inrättande av ett system för kontroll och avstämningar samt ansvarstagande och redovisningsskyldighet.

Herr talman! Jag föreslår att vi beviljar er ansvarsfrihet eftersom jag inte har upptäckt några allvarliga fall av bedrägeri eller förskingring eller några större skandaler. Det måste framgå tydligt. Trots detta är vi kritiska i mitt betänkande. Jag ville visa vad som kan göras ännu bättre. Syftet med betänkandet är att se till att vi, när vi närmar oss nästa val 2014, är fria från alla skandaler, såväl stora som små, och att vi slipper detta slags motbjudande rapportering i pressen.

I mitt betänkande har jag bemödat mig att ge generalsekreteraren och parlamentets högre förvaltning ett antal verktyg för att skydda sig mot viss kritik. Jag har diskuterat ett antal punkter. En av dem är att generalsekreteraren utarbetar sin årsrapport på grundval av generaldirektörernas förklaringar, medan jag skulle föredra att det också finns andra bedömningar. Jag föreslår att vi tittar ännu närmare på hela det komplicerade systemet för offentlig upphandling, eftersom det utgör en stor riskfaktor. Jag föreslår att vi ser till att inga offentliga skattemedel används till den frivilliga pensionsfonden, som har ett försäkringstekniskt underskott på 121 miljoner euro.

Jag vill avsluta med att säga ett par ord om utarbetandet av mitt betänkande. Jag strävade efter ett positivt samarbete med mina skuggföredragande och en del mycket konstruktiva ändringsförslag lades fram. Jag beklagar dock att Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokraterna) i ett skede lade fram inte mindre än ett femtiotal ändringsförslag i ett försök att stryka viktiga delar av mitt betänkande. Jag kan inte annat än tro att det förekommit en viss inblandning från vissa delar av parlamentsorganisationen och de parlamentsledamöter som ville göra detta. Jag finner detta beklagligt eftersom jag som EU-vän men ändå kritisk parlamentsledamot främst strävade efter att framföra ett mycket konstruktivt och mycket positivt förhållningssätt i betänkandet om ansvarsfrihet.

Ryszard Czarnecki, föredragande. – (PL) Herr talman, herr Šemeta! Det måste sägas att det i regel har skett betydande förbättringar i alla de institutioner som jag har haft att göra med – domstolen, revisionsrätten, som är frånvarande i dag, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén, Regionkommittén, Europeiska ombudsmannen och Europeiska datatillsynsmannen – men det innebär dock inte att läget är idealiskt.

Låt oss uppriktigt säga att läget är minst öppet när det gäller rådets finanser. Samarbetet med rådet om beviljandet av ansvarsfrihet för budgetgenomförandet lämnar också en hel del att önska. Budgetkontrollutskottet har gett sitt stöd till mitt förslag att bordlägga ett beslut om att bevilja rådets generalsekreterare ansvarsfrihet för genomförandet av dess budget för budgetåret 2008. Situationen är ungefär densamma som förra året. Samordnarna i budgetkontrollutskottet sammanträffade med företrädare för det spanska rådsordförandeskapet med en förmodan om en positiv inställning till en fortsättning på de förbättringar av samarbetet som gjordes förra året och som var följden av det utdragna förfarandet för ansvarsbefrielse. I år var de svar som gavs på de frågor som jag själv och samordnarna ställde helt otillfredsställande och gav upphov till ett stort antal betänkligheter. Därför har jag med stöd från samordnarna för samtliga politiska grupper beslutat att bordlägga beslutet om ansvarsfrihet. Frågor som gäller finansiering av olika aspekter av den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, årsredovisningen och avslutande av konton som ligger utanför budgeten är fortfarande oklara. Det krävs definitivt en förbättring när det gäller kontrollen av fakturor och offentliggörande av administrativa beslut som används som rättslig grund för budgetposter. Dessutom är det paradoxalt att många av de uppgifter som rådet lade fram gällde föregående budgetperiod.

När det gäller domstolen urskiljer vi vissa svagheter i de interna upphandlingsförfarandena, vilket revisionsrätten också gjorde. I den frågan stöder vi revisionsrättens förslag om förbättringar av institutionens upphandlingsförfaranden. Vi är nöjda med att tidsåtgången för förfarandena har minskat, men samtidigt har vi konstaterat en kvarstående eftersläpning av ärenden. Vi konstaterar med tillfredsställelse att en enhet för internrevision har inrättats. Vi välkomnar praxisen att i verksamhetsrapporten ta med information om framsteg när det gäller ansvarsfriheten för föregående år. Jag betonar starkt att vi beklagar domstolens fortsatta ovilja att offentliggöra sina ledamöters anmälan av ekonomiska intressen.

När det gäller revisionsrätten gav den externa revisionen inte någon anledning att konstatera att de ekonomiska resurser som rätten tilldelats används på ett otillbörligt sätt. Jag upprepar förslaget att överväga möjligheten att rationalisera domstolens struktur, exempelvis genom att minska antalet ledamöter och inte behandla revisionsrätten som en slags speciell politisk grupp.

När det gäller Europeiska ekonomiska och sociala kommittén avslöjade den revision som revisionsrätten genomfört inte några allvarliga oegentligheter. Det bör rekommenderas att bestämmelserna om ekonomiska aspekter i fråga om personalen bör tolkas och genomföras på samma sätt av alla EU-institutioner, så att inte personal vid någon av institutionerna behandlas på ett privilegierat sätt. Det är mycket bra att Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén har slutit avtal om administrativt samarbete. Vi

uppmantar båda institutionerna att rapportera om de framsteg som görs med harmoniseringen av deras interna kontrollnormer.

Vi har inga allvarliga invändningar när det gäller Regionkommittén eller Europeiska ombudsmannen. Vi konstaterar att antalet tjänster hos Europeiska ombudsmannen har ökat betydligt. Frågan är dock om institutionen bör öka antalet tjänster i denna takt, även om den också har mer arbete.

Sammanfattningsvis är det bara problem med rådet. Det är inga problem med de övriga sex institutionerna.

Talmannen. – Vi måste hålla oss till den tilldelade tiden.

Jag har lite information att lämna. Vi har varit i kontakt med chefen för revisionsrättsordförandens kansli och vi har också kontrollerat de senaste debatterna i Europaparlamentet 2008 och 2009. Revisionsrätten var inte närvarande under våra diskussioner och det var inte heller rådet. Revisionsrätten och rådet var inte närvarande under våra diskussioner.

Revisionsrättens ordförande Vítor Manuel da Silva Caldeira påpekade också att rättens ståndpunkt när det gäller utövandet av dess sakuppgifter är att delta i budgetkontrollutskottets sammanträden, men att hålla sig i bakgrunden vid de politiska debatterna i plenum. Ordförande Caldeira kommer att kontakta mig under dagen och förklara revisionsrättens ståndpunkt när det gäller våra diskussioner.

Vi kontrollerade de senaste två åren och revisionsrätten var inte närvarande då. Om vi vill ordna saken till nästa gång kanske de kan närvara nästa år. De var givetvis informerade om vårt sammanträde men de senaste två åren var de inte med. De kommer säkert att närvara i oktober och november när de lägger fram sin rapport.

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE). – (NL) Herr talman! Jag kan absolut godta att revisionsrätten inte är här i dag, men det som ni just nämnde om rådets frånvaro de senaste åren visar bara att det är ett strukturellt och inte ett tillfälligt problem. Detta är typiskt för rådets beteende när det gäller en ansvarsfull användning av EU-medel och ert meddelande kastar faktiskt ett ännu sämre ljus över rådets frånvaro. Därför vill jag föreslå att vi som en kristallklar signal från parlamentet till rådet bordlägger dagens debatt om rådets ansvarsfrihet och avstår från att diskutera den frågan i dag.

Ryszard Czarnecki, föredragande. – (PL) Herr talman! Tack för er mycket omsorgsfulla redovisning av fakta från föregående år. Jag vill dock bestämt understryka att Lissabonfördraget har trätt i kraft och därigenom ökar Europaparlamentets roll. Därför har vi rätt att förvänta oss, inte så mycket av formella skäl som av praktiska och politiska, att företrädare för rådet, så som den föregående talaren just sade, ska närvara under denna ytterst viktiga debatt. En debatt som kanske är den allra viktigaste från de europeiska skattebetalarnas och väljarnas synpunkt. Rådets frånvaro är en fullständig missuppfattning och jag är böjd att instämma i föregående talares förslag att vi i denna situation bör bordlägga den del av debatten som gäller rådet och vänta tills företrädare för rådet kommer hit. Jag framhåller igen det som jag sade tidigare om att rådet inte visade vilja att samarbeta på ett konstruktivt sätt med oss som företrädde budgetkontrollutskottet eller med samordnarna från utskottet, och dagens frånvaro förefaller vara ännu ett utslag av denna bristande samarbetsvilja.

Edit Herczog (S&D). – (EN) Herr talman! När vi går igenom förfarandet för beviljande av ansvarsfrihet och röstar om det, kommer Europaparlamentet att ta fullt ansvar för år 2008. Detta är det tillfälle då vi axlar kommissionens, rådets och övriga institutioners ansvar. Det är inte bara en formalitet utan ett mycket viktigt moment.

Vi verkar dock vara överens om att fortsätta debatten, så då gör vi det. Glöm inte att det finns ett objektiva skäl, nämligen att det inte är så enkelt att ta sig hit från Spanien. Det vet jag eftersom jag tog mig från Azerbajdzjan, via Baku och Madrid och sedan landsvägen. Jag är mycket medveten om att i dag inte är rätt dag att driva detta vidare. Jag anser att det räcker att vi ber dessa institutioner och de övriga som berörs av beviljandet av ansvarsfrihet att visa ett intresse och närvara vid omröstningen i maj. Det är vad jag föreslår.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Herr talman! Vi är vana vid att rådets platser står tomma. Det är således inte första gången. Låt oss inte vara överkritiska. Jag upprepar dock att jag finner det beklagligt. När det gäller debatten är jag för att vi fortsätter den.

Med förbehåll för administrationens bedömning, tror jag dessutom inte att vi har befogenhet att ändra föredragningslistan, eftersom den fastställdes med ert bemyndigande när ni återupptog plenarsammanträdet. Därför är jag för att fortsätta debatten, dock med ett beklagande av att rådet återigen är frånvarande.

Talmannen. – Mina damer och herrar! Jag kommer att kontakta revisionsrätten och rådet i dag. Jag kommer i bestämda ordalag framföra våra förväntningar på rådet och revisionsrätten inför framtiden och säga att de bör närvara vid sådana sammanträden. Jag kommer också att tala med José Luis Rodríguez Zapatero personligen om saken eftersom det är han som leder det roterande ordförandeskapet. Jag kommer i dag att söka efter en lösning för framtiden.

Det är ett mirakel! Kolleger! Ni diskuterade hur mäktiga vi har blivit efter antagandet av Lissabonfördraget. Det är en fantastisk makt. Rådet finns på plats inom ett par minuter! Herr rådsordförande! Tack för att ni kom! Jag kommer att kontakta revisionsrättens ordförande. Han måste vara närvarande under vår debatt och det gäller även de andra institutionerna. Jag kommer att kontakta dem alla i dag.

Nu fortsätter vi och jag ber er också att hålla den tilldelade tiden.

Véronique Mathieu, föredragande. – (FR) Herr talman, herr Šemeta, herr López Garrido! Jag är mycket glad att ser er här och hälsar er välkomna. Under perioden 2000–2010 har vi sett en ökning på 610 procent av EU:s bidrag till de decentraliserade byråerna. Bidragen har ökat från 95 till 579 miljoner euro, trots att antalet anställda hos dessa byråer ökade med ungefär 271 procent.

År 2000 hade byråerna 1 219 anställda, i dag har de 4 794 anställda. I dessa siffror ingår inte Europeiska byrån för återuppbyggnad, som lades ned 2008, och om vars sista ansvarsfrihetsförfarande vi kommer att rösta i dag eller vid ett senare tillfälle i Bryssel.

Denna generella ökning är verkligen imponerande. Trots detta hade EU många utmaningar under perioden 2000–2010. För det första två utvidgningar, 2004 och 2007, med tolv nya medlemsstater och andra utmaningar som sysselsättning och yrkesutbildning, invandring, miljön och flygsäkerhet, för att bara nämna några.

I den situationen ger de centraliserade byråerna, som inrättades för att tillgodose ett bestämt behov, genom den kompetens som de utvecklar ett direkt bidrag till EU:s framsteg för att möta dessa stora utmaningar. På samma sätt måste medlemsstaterna samarbeta nära om dessa frågor och byråerna är ett effektivt verktyg för att genomföra dessa förändringar. Slutligen innebär lokaliseringen av byråerna till olika platser inom EU:s territorium att EU kommer närmare sina medborgare och det möjliggör också en viss decentralisering av EU:s verksamheter.

Omfattningen av de uppgifter som anförtrots byråerna och deras ökning i antal, storlek och budget kräver dock att institutionerna fullgör sitt eget ansvar som budgetmyndighet. Parlamentets budgetkontrolluppdrag, liksom motsvarande uppdrag för kommissionens tjänst för internrevision och revisionsrätten, måste också förstärkas för att garantera att dessa byråer övervakas ordentligt. Detta befriar dem dock inte från kravet att följa gällande bestämmelser.

I fråga om ansvarsfrihet för 2008 vill jag påpeka att vi här tyvärr har återkommande problem i många byråer: svagheter i upphandlingsförfaranden, orealistisk rekryteringsplanering och bristande insyn i förfarandena för val av personal, en stor volym överförda och förfallna driftsanslag samt svagheter i planeringen av verksamheterna och en avsaknad av uttryckliga mål.

Vi konstaterar att trots byråernas ansträngningar har somliga av dem fortfarande svårigheter med tillämpningen av EU:s bestämmelser om finansiering och budget, inte minst på grund av sin storlek. De minsta byråerna har större svårigheter att följa de betungande förfaranden som föreskrivs i EU-lagstiftningen. På denna punkt väntar jag mig snabba slutsatser från den interinstitutionella arbetsgruppen för att se till att samma problem inte återkommer år efter år. Dessa svårigheter äventyrar dock inte beviljandet av ansvarsfrihet för budgetåret 2008.

Situationen är annorlunda när det gäller Europeiska polisakademien (Cepol). Trots att man kan urskilja vissa förbättringar i förvaltningen av Cepol jämfört med situationen 2007, avslöjar de genomförda revisionerna vissa flagranti felaktigheter i tillämpningen av de administrativa och ekonomiska bestämmelserna. Därför föreslår vi att frågan om ansvarsfrihet bordläggs.

Avslutningsvis vill jag framhålla de insatser som vissa byråer har gjort för att förbättra sin förvaltning. En del har själva tagit på sig ansvaret för att gå vidare och har infört lovvärda bestämmelser, av vilka jag ska nämna några få. Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet, som för övrigt är mycket effektiv i sin samordningsroll, har infört en riskbedömningsprocess. Europeiska miljöbyrån har genomfört ett förvaltningskontrollsystem för övervakning av projektutvecklingen och resursanvändningen i realtid. Europeiska institutet för förbättring av levnads- och arbetsvillkor har slutligen inrättat ett system för

övervakning av den information som den tillhandahåller. Avslutningsvis uppmanar jag naturligtvis de övriga byråerna att följa exemplet.

Algirdas Šemeta, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Låt mig tacka budgetkontrollutskottet och särskilt föredraganden Bogusław Liberadzki, och hans kolleger som också varit föredragande, för de betänkanden som de har utarbetat och för rekommendationerna om att bevilja kommissionen ansvarsfrihet för budgetåret 2008. Jag vill också tacka Inés Ayala Sender för hennes betänkande om genomförandet av Europeiska utvecklingsfonden och Véronique Mathieu för hennes ingående analys av återkommande problem för byråerna.

Förfarandet för beviljande av ansvarsfrihet för budgetåret 2008 har nu nått sitt slut. Det var en intensiv period, men framför allt var det början på en ny och konstruktiv dialog mellan våra institutioner. Att uppnå en förbehållslös revisionsförklaring från revisionsrätten fortsätter att vara kommissionens kollegiala mål. Jag anser att det framgår tydligt av våra senaste insatser.

Framsteg är redan på gång genom införda förenklingar och bättre förvaltnings- och kontrollsystem under programperioden 2007–2013 och olika handlingsplaner som successivt visar sin positiva effekt på felfrekvenserna. Ett viktigt språng framåt kommer att bli möjligt med en ny generation av program för nästa finansieringsperiod som för närvarande är under förberedelse. Syftet med dessa är att få bättre avvägda och inriktade urvalskriterier samt bättre kostnadskontroll och mer valuta för pengarna.

Jag och mina kommissionskolleger delar dock den önskan som framförs i er resolution om ansvarsfrihet: även vi vill så snart som möjligt se ett påtagligt påskyndande av de framsteg som gjorts under de senaste åren när det gäller förbättring av den ekonomiska förvaltningen av EU:s budget, inbegripet en förstärkning av de viktigaste intressenternas ansvar och redovisningsskyldighet. Ett nära och intensivt samarbete mellan kommissionen och Europaparlamentet är till stor hjälp i det sammanhanget. Vi vet dock alla att det inte kommer att räcka med att påskynda konkreta och hållbara framsteg på plats. För att lyckas behöver vi ett nytt partnerskap med alla intressenter, inte minst aktiv medverkan av medlemsstaterna och revisionsrätten.

Kommissionen kommer inte att vänta tills ändringarna av budgetförordningen träder i kraft med att uppmana medlemsstaternas myndigheter att ta sitt fulla och enligt Lissabonfördraget förstärkta ansvar och inleda åtgärder som är viktiga för att förbättra den ekonomiska förvaltningen.

Jag anser också att revisionsrätten har en viktig roll att spela genom att formulera sin oberoende revisionsförklaring om kommissionens ekonomiska förvaltning. Eventuella förändringar i uppdelningen av revisionsförklaringen efter område skulle förändra budgetandelen för olika färgområden.

Kommissionen skulle mycket gärna se att revisionsrätten inom en snar framtid övervägde en distinktion mellan områden där risken för fel är annorlunda och informerade oss om det faktiska mervärdet av de förvaltnings- och kontrollsystem som infördes i lagstiftningen för perioden 2007–2013. När medlagstiftaren har kommit överens om en acceptabel felrisk, hoppas jag även att revisionsrätten kommer att överväga den nya uppläggningsen på det sätt som den finner lämpligt.

Så som har begärts kommer kommissionen att utarbeta en ny dagordning för 2010 och framåt och överlämna den till parlamentet. Kommissionen kommer, tillsammans med de andra berörda aktörerna, att göra sitt yttersta för att påskynda minskningen av felfrekvenserna för att se till att ytterligare 20 procent av budget kommer att klassificeras som grön av Europeiska revisionsrätten år 2014.

Målet att alla intressenter ska medverka i det gemensamma målet att förbättra den ekonomiska förvaltningen och skydda EU:s ekonomiska intressen kommer att vara centralt i denna nya dagordning, som jag kommer att delge er redan nästa månad. De synpunkter som ni framfört i resolutionen om ansvarsfrihet för budgetåret 2008 kommer att beaktas i vederbörlig ordning. Jag ser fram mot konstruktiva diskussioner.

Michael Gahler, föredragande för yttrandet från utskottet för utrikesfrågor. – (DE) Herr talman! Under budgetåret 2008 gjordes betalningar i storleksordningen 5 miljarder euro inom de politikområden som utskottet för utrikesfrågor ansvarar för. I backspegeln är den fortsatta underfinansieringen av kategori IV tydlig. Revisionsrätten fastslog vissa felaktigheter och anser att kommissionens tillsyns- och kontrollsystem för bistånd till tredjeländer, utvecklingsbestånd och föranslutningsstöd bara delvis var effektivt. Kommissionen hänvisar till revisionsrättens särskilda tillvägagångssätt som bara omfattar ett år och som gör att revisionsrätten alltid bara utvärderar en del av kommissionens arbete, och hävdar att orsaken ligger i att de flesta program och deras kontrollsystem är fleråriga. Det viktiga enligt min mening är att revisionsrätten inte talar om bedrägerier eller förskingring.

Det handlar i mycket om att hantera EU:s bistånd till tredjeländer så omsorgsfullt, snabbt och effektivt som möjligt samt om detaljerad dokumentation och redovisningsskyldighet, eftersom det är förargligt om projekt inte slutförs i tid eller om det råder oklarhet om deras resultat. Detta äventyrar framgången för vår utrikespolitik. Att revisionsrätten har konstaterat att felfrekvensen sjunker är därför ett beröm till den föregående kommissionens arbete med biståndet till tredjeländer, inom utvecklingssamarbetet och utvidgningspolitiken.

Självklart börjar ändringarna av regelverket också att ge resultat. Det särskilda betänkandet om föranslutningsstöd till Turkiet ger de första antydningarna om den förbättrade kontroll av användningen av medel som har blivit möjlig sedan 2007 via det nya instrumentet för stöd inför anslutningen. Framtida revisionsrapporter och granskningar måste utvisa hur ansvarsfullt och framgångsrikt mottagarna hanterar EU-biståndet. Vi måste kunna anpassa vår utrikespolitik på ett flexibelt sätt så att vi effektivt kan ta till vara våra utrikespolitiska intressen.

Vi uppmanar därför kommissionen att gå vidare med förbättringarna av budgetförordningen, det nya ekonomiska regelverket, budgetreformen och framför allt med utvecklingen av EU:s utrikestjänst. Sammantaget kan jag dock rekommendera att ansvarsfrihet beviljas för budgetåret 2008 inom det område som utskottet för utrikesfrågor ansvarar för.

ORDFÖRANDESKAP: WIELAND

Vice talman

Ingeborg Gräßle, föredragande för yttrandet från utskottet för sysselsättning och sociala frågor. – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi har redan haft en intressant förmiddag tillsammans. Jag hade faktiskt egentligen velat hålla ett helt annat anförande. Jag kommer inte att göra det eftersom jag anser att vi inte bara kan bortse från vad som hände i dag.

Det som vi står inför är att varken parlamentet eller de övriga institutionerna på något vis tar beviljandet av ansvarsfrihet på allvar. Den enda institution som måste ta processen på allvar är kommissionen. Det är den enda institution som vi talar med och den enda som omfattas av förfarandet för beviljande av ansvarsfrihet enligt fördraget. För de övriga, det vill säga de andra institutionerna, har frågan om ansvarsfrihet inte reglerats i fördraget. Det är ett problem för oss. Nu måste vi tänka oss att EU:s utrikestjänst kanske inte kommer att sitta här om den blir en institution. Då kommer vi att erfara det som vi redan har nu, nämligen att alla andra institutioner inte ens tycker att det är nödvändigt att komma hit och lyssna på vad parlamentet som budgetlagstiftare har att säga till dem. Rådet gör nu i år ett berömvärt undantag, precis som det svenska ordförandeskapet gjorde förra året.

Om vi tar det som sker här som en grundläggande parlamentarisk rättighet som är grunden för beviljandet av ansvarsfrihet, kan jag inte annat än varna er att inte omsätta det förslag som nu ligger på bordet i handling, nämligen att omvandla EU:s utrikestjänst till ännu en institution, eftersom det skulle förebåda slutet på vårt inflytande och det är ju så lätt att smita undan från det inflytandet. Den enda andra institution som är företrädad är parlamentet. Jag vill framföra ett särskilt tack till parlamentets talman för att han försvarade våra rättigheter denna förmiddag och för att han sagt sig vara villig att tala med alla de andra.

Vad tjänar det till att ha en rätt att bevilja ansvarsfrihet om vi inte tar det på allvar och om vi inte förmår de andra att ta det på allvar? Vi måste därför mycket noga överväga själva förfarandet för beviljandet av ansvarsfrihet. Vi kan inte fortsätta som vi hittills har gjort.

Jag vill ta tillfället i akt och ännu en gång återkomma till rådet. Enligt Lissabonfördraget är rådet nu en institution och rådets ordförandeskap är en institution. Vi förväntar oss att detta förhållande omgående ska stadfästas i budgetlagstiftningen. Ni själva måste se till att ni förankrar ert ansvar ordentligt i budgetlagstiftningen och detta gäller även för rådets ordförandeskap. Ni måste lagstifta om era skyldigheter och jag uppmanar er att göra det omgående.

Jutta Haug, föredragande för yttrandet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill bara tala om en punkt och den är en verklig skandal. Jag talar om Europeiska centrumet för förebyggande och kontroll av sjukdomar (ECDC) i Stockholm. Sedan maj 2005 har högt kvalificerade personer tvingats att arbeta i en absolut fientlig miljö. Hittills har den svenska regeringen inte lyckats sluta fred med ECDC, trots att de så desperat ville ha denna byrå, precis som alla medlemsstater alltid är angelägna om att få en byrå.

I dag har ingen av de anställda något personligt identitetsnummer, det så kallade folkbokföringsnumret. Detta nummer används dock av offentliga förvaltningar och institutioner samt av privatföretag för identifiering av kunderna. Följaktligen kan barn som är födda i Sverige till exempel inte registreras, leverantörer av el, gas, telekommunikation och television tillhandahåller inte sina tjänster, hyresvärdar vill inte teckna långsiktiga hyresavtal och det är problem med tillgången till läkare och sjukhus. För äkta makar innebär detta att det blir omöjligt att bli egenföretagare i Sverige. De har också enormt svårt att få en anställning. Listan kan fortsätta i det oändliga. En sak är klar: Vissa grundläggande rättigheter som är förankrade i EU-rätten förvägras helt enkelt personalen vid ECDC i Sverige. Följden är att allt detta har hamnat på bordet i vårt utskott för framställningar. Situationen är under alla omständigheter ohållbar ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Wim van de Camp, *föredragande för yttrandet från utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd*. – (NL) Herr talman! Utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd har inte särskilt mycket att tillägga om 2008 års budget. Diskussionen i utskottet och i betänkandena har redan belyst frågorna ganska väl. För 2008 såg vi ett otillräckligt budgetgenomförande som var ganska betydande för Solvit, problemlösningsnätverket för den inre marknaden, men detta kommer att korrigera sig självt under 2009 och 2010. Trots detta vill jag uppmana kommissionsledamoten att helt enkelt se till att budgeten för Solvit används på ett förnuftigt sätt. Jag förstår att budgetar måste användas på ett ansvarsfullt sätt men jag ser nu att tillhandahållandet av information på området fortfarande är otillräckligt.

Som fortsättning på detta skulle jag bara vilja göra ett konstaterande om tjänstedirektivet som infördes i december 2009. Det finns helt enkelt ett stort behov av information om direktivet i Europeiska unionen.

En annan punkt gäller medlemsstaternas faktiska tullkontroller. Detta är inte precis ett ämne som behöver diskuteras här, men vi har sett att medlemsstaterna inte genomför tillräckliga kontroller av importerade varor och jag vill på nytt vädja till kommissionen om att tillsammans med medlemsstaterna ägna ytterligare eftertanke åt frågan för att se till att varuimporter kontrolleras utan undantag.

Slutligen är budgetbestämmelserna fortfarande mycket komplicerade på en rad punkter, vilket flera av mina kolleger och kommissionsledamoten själv redan har påtalat. Detta innebär också att de tillhörande kontrollmekanismerna blir mycket komplicerade. Därför vill jag ansluta mig till alla som efterlyst att bestämmelserna ska förenklas och under alla omständigheter förbättras.

Inés Ayala Sender, *föredragande för yttrandet från utskottet för transport och turism*. – (ES) Herr talman! Jag ber er att behandla den första delen som en ordningsfråga eftersom jag innan debatten är över vill veta om parlamentet inbjudit både revisionsrätten och rådet att närvara under debatten och jag vill få besked om eller få del av dokumentationen. Jag vill också veta om rådet förra året var med på debatten om beviljande av ansvarsfrihet – även om Ingeborg Gräßle sade att det svenska ordförandeskapet var här.

Vill ni nu vara så vänlig och starta klockan för mitt anförande om transport?

Vi vill först och främst framhålla vår belåtenhet med de höga utnyttjandenivåer som utskottet för transport och turism har sett i åtagande- och betalningsbemyndiganden för det transeuropeiska nätet, som båda har uppnåtts till nästan 100 procent.

Medlemsstaterna måste naturligtvis se till att tillräcklig finansiering görs tillgänglig från de nationella budgetarna, och jag vill återigen framhålla att parlamentet alltid har stött en högre finansieringsnivå för dessa nätverk. Vi är övertygade om att granskningen av nätverksprojekten för i år, 2010, kommer att bli ett tillfälle att bedöma om denna satsning har varit tillräcklig och effektiv. Under alla omständigheter har övervakningen verkligen varit det.

Vi välkomnar också att årsredovisningen för genomförandeorganet för det transeuropeiska transportnätet är laglig och korrekt, även om vi är bekymrade över förseningarna av rekryteringen. Kommissionens generaldirektorat för transport och rörlighet har dock informerat oss om att detta kommer att påskyndas.

Å andra sidan är vi oroade över den låga nivån på betalningsbemyndiganden för transportsäkerhet, den ännu lägre nivån av anslagsutnyttjande för Marco Polo-programmet, som har parlamentets stöd, och den likaså låga nivån för passagerarrättigheter.

Med hänsyn till storleken på projektet är vi också bekymrade över det otillräckliga utnyttjandet av betalningsbemyndiganden i Galileo-programmet och den totala avsaknaden av uppgifter om turism. Vi hoppas att denna brist på uppgifter kommer att avhjälpas i det nya institutionella regelverket.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Herr talman! Jag är i valet och kvalet om jag ska ta till orda. Jag beklagar dessa ordningsfrågor. Först vill jag hälsa rådet välkommet och tacka ministern för att han kommit hit. Herr talman! Jag tror att det är brukligt att ge rådet ordet efter det att kommissionen har talat. Rådet talade dock inte före den politiska debatten även om rådet talade i slutet av debatten. Det kanske vore en bra idé att ge rådet ordet, särskilt så att det kan bemöta vår föredragandes ståndpunkt, som föreslagit att beviljandet av ansvarsfrihet för rådet ska bordläggas.

Talmannen. – Vi ska komma överens med rådet om det anser att det behövs ett uttalande.

László Surján, föredragande för yttrandet från utskottet för regional utveckling. – (HU) Beviljandet av ansvarsfrihet är en rättshandling och jag anser att utskottet för regional utveckling inte har någon anledning att motsätta sig beviljandet av ansvarsfrihet. Samtidigt är beviljandet av ansvarsfrihet en politisk bedömning. Den klargör om vi har nått de mål som vi satte upp för oss själva 2008, och om vi har fått tillräckliga resultat för pengarna.

Det finns ganska många missuppfattningar i omlopp om processen för utvärdering av sammanhållningspolitiken, även här i parlamentet. Jag vill med eftertryck uppmärksamma er på att inte varje fel utgör ett bedrägeri. Vi överskattar ofta den kritik som revisionsrätten framfört – som för övrigt är helt riktig – eller som framförts i någon annan revision. Jag vill framhålla att vi inte har några allmänt tillgängliga siffror som indikatorer. Vi behöver en enhetlig metod för att mäta effektivitet, ändamålsenlighet och även absorptionsförmåga, som spelar en viktig roll i beslutet om hur vi ska gå vidare med sammanhållningspolitiken.

År 2008 kom endast 32 procent av utgifterna från denna planeringscykel medan resten kom från utgifter i den förberedande cykeln 2006. Det är därför svårt att bedöma hur framgångsrika vi var 2008 i att uppfylla målen för den nya cykeln. Vissa medlemsstater nådde inte ens upp i 32 procent. Alla har del i ansvaret för förseningarna i användningen av medlen. Rekommendationerna från kommissionen och parlamentet i förenklingsintresse, som vi har framfört sedan 2008 som svar på krisen, har hjälpt oss att göra förbättringar från vår sida. Bollen ligger på medlemsstaternas planhalva. Det är där som betydande framsteg måste göras.

Edith Bauer, föredragande för yttrandet från utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män. – (HU) Jag vill erinra om att enligt artikel 8 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt är främjandet av jämställdhet mellan kvinnor och män ett av Europeiska unionens grundläggande värden, som måste respekteras i varje EU-åtgärd och som därför också ska kunna övervakas i förfarandet för beviljande av ansvarsfrihet för genomförandet av EU:s budget. För det ändamålet är det oundgängligt att det finns statistik om användningen av budgeten och att den har en lämplig uppdelning.

Vi konstaterar med beklagande att trots alla våra ansträngningar är de uppgifter som skulle göra det möjligt att följa upp budgetanvändningen efter kön fortfarande inte tillgängliga. Detta gäller först och främst på alla de områden där man särskilt uppmanats att sätta stopp för diskriminering, t.ex. Europeiska socialfonden.

Jag vill särskilt nämna ett ämne: förseningen i inrättandet av Europeiska jämställdhetsinstitutet. Detta institut skulle ha börjat sin verksamhet 2008, men den officiella invigningen äger faktiskt rum först i juni i år. Detta leder till allvarliga problem även i budgetprocessen. Eftersom en halvtidsöversyn av olika fleråriga program ska ske 2010, vill jag ännu en gång uppmana kommissionen att ta fram ett övervaknings- och utvärderingssystem som skulle göra det möjligt att genomföra jämställdhetsprincipen i olika budgetposter och följa upp vilka effekter användningen av olika budgetposter har på utvecklingen av omotiverade skillnader.

Gay Mitchell, föredragande för yttrandet från utskottet för utveckling. – (EN) Herr talman! I ett utvecklingsperspektiv är syftet med beviljande av ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten att försäkra skattebetalarna i hela EU om att pengarna används effektivt och ändamålsenligt i utvecklingsländerna när det gäller biståndseffektivitet samt uppnåendet av vårt mål om 0,7 procent i offentligt utvecklingsbistånd. Vi behöver använda vår nuvarande biståndsbudget effektivt, dvs. inte bara mer bistånd utan bättre bistånd.

Vi behöver använda EU-medel som utsäde för att odla lokala lösningar. Vi måste söka efter möjligheter att exempelvis låta människor i utvecklingsvärlden ta ansvar för sin egen utveckling och uttryckligen främja markägande för enskilda personer, familjer och samhällen.

Oräkneliga kvinnor dör varje år under förlossning. Aids, malaria och tuberkulos skördar fortfarande över fyra miljoner liv varje år. Det finns nästa en miljard analfabeter i utvecklingsländerna. Det är därför som parlamentet, kommissionen och rådet kommit överens om målet att 20 procent av de grundläggande utgifterna ska gå till utbildning och hälsa. Jag är intresserad av att se om vi har uppfyllt dessa mål.

När jag besöker utvecklingsländer slås jag av de intelligenta och tjänstvilliga ungdomar jag möter. Dessa ungdomar är lika dugliga som ungdomar på andra håll. De behöver möjligheter och uppmuntran för att bli initiativrika. Investeringar i utbildning är nyckeln till detta. Det är därför som parlamentet, kommissionen och rådet kom överens om dessa mål. Vi måste nu genom revisionsystemet se till att vi uppnår målen.

Jag vill säga till kammaren här under de få sekunder som återstår för mig att ett av sätten att befria människor från den fruktansvärda fattigdomen är enligt min mening att investera i införande av markägande i utvecklingsländerna. Jag kan ge er ett exempel på ett ställe där detta fungerade. Det var i mitt eget land under 1700- och 1800-talet. Om man tittar på varför Irland är uppdelat, är det därför att framgångsrika människor gavs små marklotter.

Det är dags att sluta tänka på människor i termer av bistånd och i stället börja tänka i termer av människor som har initiativförmåga att göra saker själva om de får stöd.

Ville Itälä, för PPE-gruppen. – (FI) Herr talman! Till att börja med vill jag tacka rådet och jag uppskattar att rådet är här eftersom frågan är om rådet verkligen vill ta ansvar för användningen av skattepengarnas pengar. Rådet måste respektera parlamentet och visa samarbetsvilja. Därför är det viktigt att rådet är närvarande.

I mitt anförande vill jag koncentrera mig på parlamentets ansvarsbefrielse och jag vill tacka Bart Staes för hans stora samarbetsvilja. Jag håller med honom om att den mycket sunda grundidén är att parlamentet endast kan arbeta väl om beslutsprocessen är tillräckligt öppen för insyn. Då kan vi kontrollera att det inte sker några skandaler. Vi vet dock att hur små belopp vi än talar om, kommer vårt anseende att skadas för lång tid framåt om olagligheter och försummelser börjar förekomma. Det är ytterst viktigt att förhindra att detta sker. Vi talar inte om parlamentets pengar utan om skattebetalarnas. Systemet måste därför vara vattentätt så att vi i slutändan kan ta ansvar för det.

Det fanns många goda principer i Bart Staes betänkande, men min grupp ansåg att betänkandet borde göras kortare och mer koncist och därför tog vi bort en del material från betänkandet. Dessutom anser vi att det borde ha funnits konkreta punkter i betänkandet om parlamentsledamöternas och parlamentets verksamhet som helhet i det faktiska lagstiftningsarbetet.

Till exempel har vi lagt till vissa punkter som gäller fastighetspolitiken, där det fortfarande finns stort utrymme för förbättringar. Vi behöver få en korrekt och tydlig förklaring av varför det finns problem på detta område. Detta är anledningen till den långa diskussionen. Vi vill veta varför besökscentrumet redan ligger flera år efter tidsplanen. Vad kan problemet vara här? Vi vill ha svar på dessa frågor.

Här borde vi framföra gratulationer, eftersom parlamentet till sist snabbt har fått nya bestämmelser för både ledamöterna och assistenterna. Detta är visserligen en stor förbättring men det finns fortfarande en del att ändra här.

Låt mig ge ett exempel. Enligt den nya förordningen måste jag först flyga härifrån Strasbourg till Finland, och först därifrån kan jag flyga till Bryssel. Även om jag har en grupp besökare väntande i Bryssel eller ett betänkande att utarbeta till morgondagen, det spelar ingen roll: jag kan inte åka raka vägen härifrån till Bryssel. Om jag gjorde det skulle jag bli utan ersättning för resekostnaderna eller annan ersättning.

Jag förstår inte varför våra liv ska behöva vara så opraktiska när vi vet att resan härifrån till min hemstad Åbo i Finland tar en dag och att det tar ytterligare en dag att komma tillbaka därifrån om jag vill åka till Bryssel för att utföra en del arbete där. När jag frågade varför det var så svarade administrationen att jag kunde flyga till Finland via Rom eller Aten. Jag har inget kontor i Rom eller Aten eller något annat arbete att utföra där, det finns i Bryssel.

Om vi har två arbetsplatser är det rimligt att vi ska kunna arbeta på båda platserna. Det finns fortfarande områden som vi behöver få på rätt spår. Vi kommer att återvända till dem i nästa års betänkande.

Edit Herczog, för S&D-gruppen. – (HU) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill börja med några tackord. Bart Staes och revisionsrättens grundliga arbete har gjort det möjligt för oss att göra en grundlig genomgång av användningen av 2008 års budget när det gäller parlamentet. Jag är också skyldig ett tack till mina kolleger i parlamentet, vars förslag till ändringar bidrog till att förbättra betänkandet.

Det fanns en allmän överenskommelse mellan oss om bedömningen av fakta. De meningsskillnader som uppkom gällde huvudsakligen hur de identifierade felen borde rättas till. När vi nu röstar om beviljande av ansvarsfrihet tar vi som valda parlamentsledamöter fullt rättsligt ansvar för 2008 års budget. Vi försäkrar EU-medborgarna om att parlamentet har använt pengarna för de ändamål för vilka de var avsedda och enligt

reglerna. I dessa tider när krisen lägger en tung börda på varje medborgare måste vi vara särskilt försiktiga när vi använder skattebetalarnas pengar. De standarder som vi ålägger oss själva måste vara högre än de som vi ålägger andra, eftersom detta är viktigt för vår trovärdighet och integritet. Samtidigt måste vi också göra klart att den tillsyn som vi utövar inte i sig själv är tillräcklig för att garantera att medlen har använts på ett klokt sätt och i överensstämmelse med bestämmelserna. Detta är möjligt enbart om vi också inför ett tillförlitligt och gediget internt kontrollsystem. Vi socialdemokrater anser att detta är mycket viktigt. Därför vill jag koncentrera mig på den punkten.

Vi behöver lägga större vikt vid att det interna kontrollsystemet fungerar på rätt sätt för de institutioner som vi granskar. Vi är övertygade om att det är bättre att förebygga problem än att behöva hitta en lösning senare. Institutionellt beroende är en viktig garanti för ett välfungerande internt kontrollsystem. Det är en garanti för objektivitet och en metod att garantera att internationella redovisningsregler och bästa praxis följs. Standarderna i sig själva är dock ingen garanti för ett effektivt internt kontrollsystem. Under 2009 skedde det förbättringar i det här avseendet. Det finns inget internt kontrollsystem – hur avancerat det än är – som är felfritt, eftersom det är människor som konstruerat det och det är därför som vi varje år genomgår förfarandet för beviljande av ansvarsfrihet.

Enligt min mening är det viktigt att betona att vi stödde alla de föreslagna ändringar som var konkreta, uppnåeliga och realistiska men vi avvisade alla generaliseringar som inte förbättrar utan snarare skymmer vår ståndpunkt. Vi avvisade alla förslag som skulle minska de politiska gruppernas oberoende. Vi är övertygade om att oberoendet för Europaparlamentets grupper är oskiljaktigt från deras ekonomiska ansvar. Gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet utför sitt arbete i full medvetenhet om detta ansvar. Om andra politiska grupper vill förbättra sina egna verksamheter, låt dem göra så. Genom att framföra dessa tankar vill jag be er godkänna betänkandet och bevilja ansvarsfrihet på Europaparlamentets vägnar.

Gerben-Jan Gerbrandy, för ALDE-gruppen. – (NL) Herr talman! Jag är en stor beundrare av den brittiska rockgruppen Genesis. De har ett fantastiskt spår kallat "Dance on a Volcano", och det spåret dök upp i mitt minne förra veckan, som har dominerats av vulkanaskan. Inte så att låten fick mig att vilja åka till Island för att dansa. I stället dök den upp i minnet i samband med förmiddagens debatt om bestyrkande av utgifterna för 2008, ännu ett år som revisionsrätten inte kunde ge sitt godkännande för. Det är här som jag ser parallellen till att dansa på en vulkan. Inte en vulkan fylld av lava eller aska utan av misstroende. EU är utsatt för intensiva påfrestningar av alla slag, t.ex. påfrestningar på euron och påfrestningarna av konflikten mellan EU och nationella perspektiv. Det finns redan tillräckligt för att vulkanmetaforen ska dyka upp i huvudet. Vi vill därför slippa att dålig ekonomisk redovisning och allmänhetens misstroende leder till ett vulkanutbrott.

Hur kan detta förhindras? Så vitt jag vet finns det bara ett sätt och det är genom öppenhet. Optimal öppenhet i alla institutioner. Öppenhet inom rådet – och därigenom i medlemsstaterna – just därför att det främst är där som oegentligheter upptäcks varje år. Jag är förresten glad över att rådet fortfarande är här. Jag vill också uppmana medlemsstaterna att äntligen ge insyn i sin användning av EU-medel genom att årligen redovisa den offentligt. Det övergår mitt förstånd varför de envisas med att hindra detta. Skulle medlemsstaterna hantera sina egna pengar på samma sätt är jag övertygad om att medborgarna skulle tycka att det var oacceptabelt.

Om rätt ska vara rätt behövs det dock också större insyn i vårt parlament. Bart Staes har med rätta utarbetat ett mycket kritiskt betänkande och efter de många förbättringar som har setts på senaste år är det nu dags att slå upp fönstren på vid gavel en gång för alla och med hjälp av denna öppenhet visa den europeiska allmänheten att vi kan hantera deras pengar ansvarsfullt, eftersom det är just det som det handlar om.

Min sista punkt gäller de ömsesidiga förbindelserna mellan rådet och parlamentet. För drygt 40 år sedan ansågs ett "gentlemen's agreement" behövas för att få de båda parterna att arbeta i relativ lugn och ro i stället för att slåss med näbbar och klor. Överenskommelsen visade sig vara till stor nytta då, men vore det inte rättvisande att säga att den inte fungerar längre eftersom vi har börjat kivas igen. Som jag ser det är det dock en viktigare punkt att rådet och parlamentet nu är starka, mogna institutioner och som sådana bör vi kunna övervaka varandra på ett moget sätt utan ett gentlemen's agreement. Jag skulle vilja fråga rådet, nu när det är här, om det kan svara på detta, och om rådet instämmer i att de båda institutionerna kan övervaka varandra effektivt utan ett gentlemen's agreement.

Med ömsesidig öppenhet i stället för ett gentlemen's agreement kan rådet och parlamentet dansa vidare i harmoni utan rädsla för att marken ska rämna under deras fötter eller för ytterligare misstroende från allmänheten som leder till ett utbrott.

Bart Staes, för Verts/ALE-gruppen. – (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr López Garrido, mina damer och herrar! Jag talar nu för min grupp, inte som föredragande för parlamentets beviljande av ansvarsfrihet. Jag får tillfälle att göra det senare.

Jag vill ta upp ett par frågor. Den första gäller ansvarsfriheten för kommissionen. Detta är en fråga till både kommissionsledamoten och rådet och gäller att 80 procent av våra medel faktiskt används i medlemsstaterna och att parlamentet har förespråkat nationella förvaltningsförklaringar i många år. Föredragande Boguslaw Liberadzki lägger fram de nya alternativen mycket klart i ett antal punkter. Vi har ett nytt fördrag och den nya formuleringen av artikel 317.2 i fördraget gör det möjligt för kommissionen att lägga fram förslag om att införa nationella förvaltningsförklaringar så snart som möjligt. Kommissionsledamot Šemeta! Jag vill be er att ta upp detta i ert svar. Är ni beredd att ta upp det alternativet? Fyra medlemsstater gör redan detta, vilket uppskattas, men de gör det på fyra olika sätt, och låt oss därför samordna våra insatser en aning.

Rådet kommer att säga: OK, men det finns praktiska invändningar. Vissa medlemsstater är federala stater med ömsesidiga enheter, t.ex. Belgien med Vallonien, Bryssel och Flandern, så hur ska den federala belgiska ministern kunna lägga fram en nationell förvaltningsförklaring? Det är dock inget problem, mina damer och herrar. Allt den nationella ministern behöver göra är att komma överens med sina regionala ministrar, vänta på deras regionala politiska uttalanden och förvaltningsförklaringar och sedan lägga fram samtliga för parlamentet och för allmänheten. Sedan kan han säga t.ex. att Vallonien och Bryssel fungerar bra men inte Flandern, eller tvärtom osv.

Den andra aspekten gäller Boguslaw Liberadzki's resolution, där revisionsrättens särskilda rapport om kommissionens föranslutningsstöd till Turkiet diskuteras. Enligt min mening är den formulering som används inte särskilt bra. I vissa avseenden och i vissa punkter har detta missbrukats en aning för att ingripa i anslutningsförhandlingarna. Tillsammans med Jens Geier har jag lagt fram ett antal förslag om strykningar. Jag har också lagt fram ett förslag om att förbättra texten och jag vill be mina kolleger i parlamentet att överväga det.

Slutligen, och nu vänder jag mig till rådet, vill jag säga till rådsordföranden att jag hoppas att ni lyssnar. Är ni beredd att i ert svar lite senare säga om ni kommer att infria den begäran som gjorts av vår föredragande, av budgetkontrollutskottet och av kammaren att svara före den 1 juni 2010 och lägga fram de dokument som efterfrågas i punkterna 25 och 26 i resolutionen? Är ni beredd att svara redan nu om ni kommer att göra det eller inte? Detta är ytterst viktigt för att vi ska kunna bestämma om förbindelserna mellan rådet och parlamentet är så som de bör vara.

Richard Ashworth, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag talar för det brittiska konservativa partiet, som även i år kommer att rösta mot beviljandet av ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten. Detta är en ståndpunkt som vi konsekvent har intagit och vi kommer att fortsätta att göra så tills vi ser prov på lite större nit i att försöka uppnå en positiv revisionsförklaring från revisionsrätten.

Jag vill dock ge ett offentligt erkännande för de framsteg som den föregående kommissionen gjorde för att förbättra standarden på den ekonomiska förvaltningen. Revisionsrätten konstaterar särskilt framstegen inom områdena jordbruk, forskning, energi, transport och utbildning. Jag vill ge kommissionen beröm för de förbättringar som de har gjort. Det är mycket uppmuntrande.

Det återstår dock mycket att göra. Revisionsrätten har ännu en gång anmärkt på svagheterna i kontrollerna, på ett stort antal oegentligheter och den långsamma takten i att kräva in pengar som ska betalas tillbaka till Europeiska unionen.

Det står klart att det är kommissionen som har det slutliga ansvaret, men medlemsstaterna och rådet – i synnerhet rådet – måste emellertid vara betydligt mer samvetsgranna i användningen av EU:s medel. De behöver visa betydligt större nit i sina ansträngningar att få en positiv revisionsförklaring.

Vi arbetar enligt Lissabonfördraget och som ledamöter av Europaparlamentet måste vi kunna försäkra de europeiska skattebetalarna och allmänheten om att budgeten ger valuta för pengarna och även försäkra allmänheten om att det finns integritet i EU:s redovisningsförfaranden. Tills revisionsrätten anser att den kan ge en positiv revisionsförklaring kommer jag och mitt parti att fortsätta att rösta mot beviljandet av ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten.

Søren Bo Søndergaard, för GUE/NGL-gruppen. – (DA) Herr talman! Denna debatt handlar om oss, om att vi som EU-parlamentariker tar ansvar inte bara kollektivt utan också individuellt för hur EU:s medel användes

under 2008. När debatten är över och röstningen har ägt rum i maj är det oss som våra medborgare kommer att ställa till svars.

Låt mig säga en sak direkt: vår grupp är kritisk till hur EU har förvaltat våra skattebetalares pengar under 2008. Naturligtvis är det en mängd saker som inte behöver kommenteras närmare. På vissa områden har det till och med skett vissa framsteg jämfört med 2007. Det finns dock fortfarande många områden där vi måste säga att situationen inte är godtagbar. Ett exempel är kommissionens konton. När det gäller strukturfonderna drar revisionsrätten slutsatsen att minst – och jag upprepar minst – 11 procent av utbetalningarna från fonderna gjordes i strid med reglerna. Detta berodde delvis på fel och försummelser, delvis på bedrägeri och förskingring. Det ändrar inte det faktum att miljarder euro enbart på detta område inte borde ha betalats ut.

Är detta acceptabelt? Vi känner till alla ursäkter. Kommissionen säger att det är medlemsstaternas fel, eftersom de ansvarar för kontrollen. Medlemsstaterna säger att det är kommissionen som bör klandras, eftersom bestämmelserna är alldeles för komplicerade. Jakten på syndabocken går från ställe till ställe.

Vi måste ställa oss själva följande fråga: Skulle vi godkänna redovisningen för en idrottsklubb, en fackförening eller ett politiskt parti där 11 procent av utgifterna inom ett centralt område betalas ut i strid med reglerna? Jag håller med dem som säger att det krävs grundläggande strukturella förändringar för att råda bot på situationen. Vi måste därför använda förfarandet för att bevilja ansvarsbefrielse till att driva igenom sådana förändringar. Sådana påtryckningar måste också utövas mot rådet.

I april förra året vägrade parlamentet med stor majoritet att bevilja ansvarsfrihet för rådets redovisning för 2007. Vi sade att vi inte kunde ta på oss ansvaret för redovisningen innan rådet gick med på att sammanträffa formellt med de berörda utskotten i parlamentet och svara på våra frågor offentligt. Trots detta visade vi vår välvilja genom att i november bevilja ansvarsfrihet för rådets redovisning – med det tydliga villkoret att ändringar skulle göras i år.

I dag måste vi konstatera att dessa ändringar inte har gjorts. Låt mig ge ett konkret exempel. År efter år överför rådet miljontals euro från översättningskontot till resekontot. Med andra ord utöver de medel som redan finns på resekontot. Vi måste därför ställa de självklara frågorna till rådet. Varför gör ni detta? Vad ägnas alla dess resepengar åt? Vilka länder drar nytta av dem? Rådet svarar villigt på frågan informellt, utanför protokollet. Fram till i dag – men detta kan komma att ändras – har rådet dock vägrat att svara öppet och offentligt. Det duger helt enkelt inte. Vi anser därför att hela beviljandet av ansvarsfrihet måste anstå tills vi har ett interinstitutionellt avtal som tydligt anger rådets skyldigheter i fråga om öppenhet och samarbete med parlamentet.

Vår kritik av rådet och kommissionen är tydlig. Den delas av många av våra parlamentskolleger i andra politiska grupper. Just på grund av vår kritik är det dock tydligt att vi också har en skyldighet att vara kritiska mot oss själva när det gäller parlamentets ekonomiska förvaltning. Jag finner det därför beklagligt att betänkandet från budgetkontrollutskottet till sist blev mindre kritiskt än det var i ordförandens ursprungliga version. Vi stöder därför också att dessa kritiska passager tas in igen. Jag hoppas att det vid omröstningen i maj kommer att finnas ett brett stöd för att vår villighet att kritiskt granska oss själva är just det som ger vår kritik mot och våra krav på rådet och kommissionen styrka och auktoritet.

Slutligen vill jag helt enkelt säga tack till alla mina kolleger i budgetkontrollutskottet, som i år ännu en gång har arbetat mot större öppenhet och ansvarstagande i det sätt på vilket EU tar hand om våra medborgares pengar.

Marta Andreasen, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! Beviljandet av ansvarsfrihet för budgetgenomförandet är en av de viktigaste handlingar som vi ansvarar för. Vi har faktiskt fått i uppdrag att godkänna hur EU:s skattepengar har använts och vi måste grunda vårt beslut på rapporten från revisionsrätten.

I revisorernas rapport för 2008 godkänns bara 10 procent av budgeten. Resten är behäftat med olika grader av fel. Skulle någon styrelse godkänna att förvaltningen av ett företag befann sig i ett sådant tillstånd? Givetvis inte.

Situationen har varit densamma under de senaste 15 åren och parlamentet har alltid beviljat ansvarsfrihet på grundval av förbättringar i användningen av Europeiska unionens medel. Jag måste tyvärr säga att det som skattebetalarna vill veta är om deras pengar har gått till rätt person för rätt ändamål och med rätt belopp. Vi bör fatta beslutet om beviljande av ansvarsfrihet med hänsyn till detta.

Under årens lopp är det enda framsteg som kommissionen, parlamentet och rådet har uppnått att skjuta över ansvaret på medlemsstaterna. Även om programmen genomförs i medlemsstaterna är kommissionen den institution som de europeiska skattebetalarna anförtror sina pengar till. Det är den institution som frigör pengarna och som därför borde göra de nödvändiga kontrollerna innan den gör det.

För att göra saker och ting än värre diskuterar kommissionen och parlamentet nu en tolererbar felrisk. Varför tolerera några fel över huvud taget – det nya namnet för oegentligheter – när EU:s ekonomiska komplexitet motsvarar den i en medelstor bank? Förra året sköts beviljandet av ansvarsfrihet för rådet upp från april till november eftersom parlamentet förklarade att det inte var nöjt med dess ekonomiska förvaltning, trots att revisorerna inte kritiserade denna ekonomiska förvaltning. När situationen inte hade ändrats i november fattade parlamentet beslut om att ge rådet ansvarsfrihet. Nu är alla kanoner återigen riktade mot rådet och bordläggning har föreslagits.

Menar vi verkligen allvar med vårt ansvar eller spelar vi ett politiskt spel här? Är beviljandet av ansvarsfrihet ett interinstitutionellt spel, så som det har sagts tidigare? Kan skattebetalarna tolerera att detta spel fortsätter? Det handlar om deras pengar.

Kolleger! Jag uppmanar er alla att samvetsgrant utöva ert ansvar och vägra att bevilja ansvarsfrihet till kommissionen, till parlamentet, till rådet, till Europeiska utvecklingsfonden och till revisionsrätten som inte offentliggör anmälningar av ekonomiska intressen, förrän alla dessa institutioner visar prov på sund ekonomisk förvaltning.

Ryszard Czarnecki, föredragande. – (PL) Herr talman! Det finns ett problem här eftersom jag på anslagstavlan ser namnet López Garrido, som ska tala för rådet, men han ska svara på det som jag sade om rådets budget och deras misslyckande med att genomföra budgeten och andra dokument – som han inte hörde eftersom han kom mycket sent.

Talmannen. – Herr Czarnecki! Jag ber er ta ordet om en ordningsfråga.

Ryszard Czarnecki, föredragande. – (PL) Jag ville mycket kortfattat säga att jag vill ge ministern chansen att svara på min kritik och att jag ville få en minut för att upprepa den.

Talmannen. – Ni hade rätt när ni sade att herr López Garrido står på talarlistan. Vi ska se. Han har precis samma rätt att tala som ni har.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Herr talman! Jag anser att alla ledamöter av budgetkontrollutskottet är överens på en punkt, nämligen om att vi behöver lösningar för EU:s byråsystem. Därför vill jag föreslå elva vägar till en lösning. De skulle göra det möjligt för oss att spara 500 miljoner euro varje år, utan att påverka kvaliteten på de administrativa prestationerna.

Mina elva vägar till en lösning är följande: 1) Det måste finnas en tillräcklig primärrättslig grund. Även med Lissabonfördraget har vi misslyckats med att skapa den grunden. 2) En omedelbar frysning tills en analys en gång för alla har visat att det finns ett mervärde i decentraliseringen. 3) Nedläggning av elva byråer och sammanslagning av de administrativa uppgifterna för enskilda byråer. 4) I framtiden ska varje byrå vara direkt ansvarig inför en enda kommissionsledamot och framför allt ska kommissionsledamoten för förbindelser mellan institutionerna och administration ansvara för övergripande frågor. 5) En minskning av antalet ledamöter i styrelsen. Antalet ordinarie ledamöter bör inte överstiga 10 procent av platserna eller totalt 20. 6) Det behövs en katalog över lokaliseringskriterier som måste beaktas vid lokalisering av byråer – och som vi redan hörde i Jutta Haugs anförande, behövs detta omgående. 7) EU-byråer bör befrias från EU:s tjänsteföreskrifter. 8) Alla direktörer för byråer bör utses för en bestämd tidsperiod på förslag från kommissionen och endast efter samråd och efter Europaparlamentets godkännande. 9) Det krävs ett tydligt prestationsavtal mellan kommissionen och byråerna med tydligt definierade kvantitativa kriterier som summeras av EU:s revisionsrätt i en årlig prestationsrangordning. 10) Alla byråer bör överföra ekonomiska uppgifter till en databas. Sedan borde det vara en ganska okomplicerad uppgift för oss som budgetföredragande att göra statistiska analyser. Hittills har det varit omöjligt eftersom uppgifterna kommer in på papper. 11) Subsidiaritetsprincipen. Kravet på berättigande har ännu inte beaktats av kommissionen.

Lösningarna finns alltså på bordet. Herr Geier, fru Gräßle! Det är dags att även ni tillåter denna lösning här i kammaren.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Herr talman! Jag är glad att närvara vid denna debatt, även om jag inte formellt var inbjuden. Jag har alltså inte formellt bjudits in av parlamentet till debatten, men när

jag fick veta att parlamentet och några av dess ledamöter bett om min närvaro var det med stor glädje jag genast begav mig hit.

Jag anser att rådets budget för räkenskapsåret 2008 har genomförts korrekt, vilket framgår av den årliga rapporten från revisionsrätten. En eller ett par talare – bl.a. Søren Søndergaard – har tagit upp frågan om insyn och menar att den är bristande eller obefintlig. Jag vill vara helt tydlig på den punkten. Rådet anser sig ha genomfört budgeten på ett helt öppet sätt och menar därför att man har följt de krav som ställs korrekt och i enlighet med budgetförordningen.

Som ni vet lägger rådet dessutom ut en rapport om föregående års ekonomiska förvaltning på sin webbplats. Rådet är i dag den enda institution som har offentliggjort sina preliminära räkenskaper för 2009 för allmänheten.

För ett par dagar sedan, den 15 mars för vara exakt, träffade också Corepers ordförande och rådets generalsekreterare en delegation från Europaparlamentets budgetkontrollutskott. Vid detta möte gav de all information som begärdes om de frågor som framförts av utskottet om genomförandet av rådets budget för 2008.

Gerben-Jan Gerbrandy frågade om en ömsesidig kontroll av de båda institutionerna i budgetfrågor var möjlig utan ett "gentlemen's agreement". Det var vad Gerbrandy sade. Om parlamentet vill se över denna överenskommelse är rådet villigt att överväga detta och diskutera en ny överenskommelse som bygger på ömsesidighet mellan de två institutionerna. Det finns därför inga problem med att diskutera situationen och kanske nå en ny överenskommelse som, om möjligt, är bättre än den vi haft hittills.

Det är vad rådet vill påpeka när det gäller förmiddagens debatt. Jag är mycket tacksam för den muntliga inbjudan att komma hit, men jag upprepar, jag var inte formellt inbjuden till detta sammanträde.

Talmannen. – Tack, minister Garrido. Det var vänligt av er att hörsamma vår inbjudan. Det ger mig anledning att påpeka att kommissionen heller aldrig får en formell inbjudan till dessa sammanträden. Jag har varit ledamot i Europaparlamentet ett tag nu och jag har märkt att det betyder mycket för ordförandeskapets framgång när rådet, i fall som detta, är representerat här trots att det egentligen inte är nödvändigt. Jag vill därför än en gång tacka för att ni kom.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Herr talman! Jag vill tacka Algirdas Šemeta och Diego López Garrido än en gång för att de kommit hit. Jag vill också inleda med att tacka min kollega Bogusław Liberadzki, eftersom jag talar för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) om beviljandet av ansvarsfrihet för kommissionen.

Jag tackar också föredragandena för de andra politiska grupperna, revisionsrätten och i synnerhet dess ordförande, Vítor Manuel da Silva Caldeira, som gör ett fantastiskt arbete med att klargöra dessa ytterst komplicerade förfaranden för oss.

Vår grupp kommer att rösta för ansvarsfrihet för kommissionen, och Algirdas Šemetadins föregångare Siim Kallas har spelat en oerhört viktig roll i denna positiva utveckling. Han arbetade mycket tillsammans med oss, särskilt under den förra mandatperioden.

När det för det första gäller årsredovisningen har revisionsrätten utfärdat en positiv revisionsförklaring. Därför, Richard Ashworth, kommer kanske de konservativa att åtminstone rösta för årsredovisningen. Jag vill ta tillfället i akt och tacka även Philippe Taverne och hans föregångare Brian Gray.

När det gäller bokföringen kan jag inte låta bli att än en gång påpeka att jag, med tanke på det negativa egna kapitalet på 50 miljarder, fortfarande inte begriper varför vi inte lägger in de fordringar vi har på medlemsstaterna i räkenskaperna, eftersom de uppgår till omkring 40 miljarder euro och motsvarar de pensioner som ska betalas ut till personalen.

När det gäller lagligheten och korrektheten i de underliggande transaktionerna finns det en del som menar att revisionsrättens uttalande är negativt. Faktum är att vi inte har en aning. Jag har läst uttalandet om och om igen. Vi vet inte om vi har fått ett positivt yttrande om de underliggande transaktionerna enligt artikel 287 i fördraget. Revisionsrätten har lämnat några synpunkter – fem punkter – men vi vet ändå inte. I resolutionen fastställs dessutom att revisionsrätten fullgör sin uppgift enligt fördraget. Det är i detta sammanhang som vi tillsammans måste granska alla dessa förfaranden för beviljande av ansvarsfrihet för kostnadskontrollen.

När det gäller metoderna ber vi våra regeringar om nationella revisionsförklaringar som vi aldrig kommer att få. Jag föreslår att nationella revisionsorgan ska delta i revisionskedjan och utfärda intyg till sina regeringar, som skulle ingå i ansvarsfrihetsförfarandet.

Jag föreslår också att tidsfristerna kortas. Kan ni förstå att det är april 2010 och vi talar om räkenskaperna för 2008? Tidsfristerna måste kortas. Det behövs en studie kring de sammanställda räkenskaperna. Beviljandet av ansvarsfrihet för rådet behöver inte skjutas upp, eftersom revisionsrätten inte har kommenterat någonting angående rådet.

Jag vill avslutningsvis föreslå en interinstitutionell konferens med kommissionen, rådet, alla de nationella parlamenten, som kontrollerar regeringarna, och de nationella revisionsorganen, för att utveckla vårt förfarande för ansvarsfrihet inom vissa mycket tekniska områden och för att göra saker och ting mycket tydligare än de är i dag.

Barbara Weiler (S&D). – (DE) Herr talman, företrädare för kommissionen, och framför allt för rådet, mina damer och herrar! Detta får vi höra varje år i debatten om ett bättre genomförande av fördelningen av EU-medel: kontrollen av utgifterna i alla organ och institutioner måste bli mer korrekt och effektivare, det krävs mer öppenhet inför parlamentet och inför medborgarna. Att rådets företrädare är här i dag är den första indikationen på att något håller på att förändras även i rådet. Underbart, det gläder oss, som sagt, men det räcker verkligen inte. Det är just den skillnaden som ni nämnde – ni menar att ni har skapat en fullständig öppenhet, medan vi anser att ni fortfarande inte har svarat på våra frågor från debatten i slutet av november. Detta visar att vi ännu inte samarbetar så bra som vi borde göra. Ni nämnde 1970 års överenskommelse som ni vill ändra och vidareutveckla. Det är ju gott och väl, men det är ju knappast någon nyhet att vi förväntar oss detta. Vi har nämnt det några gånger och nu agerar ni som om det vore en helt ny fråga.

Gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater kommer att stödja Ryszard Czarneckis betänkande. Vi instämmer i hans och de övriga gruppernas kritik. Vi kommer inte att bevilja rådet ansvarsfrihet, varken i dag eller nästa månad. Marta Andreasens begäran förvånar mig därför, eftersom jag naturligtvis menar att medlemsstaterna är ansvariga för 80 procent av medlen. Detta fritar inte rådet från ansvar, eftersom rådet inte är en fjärde eller femte institution i EU, utan arbetar tillsammans med medlemsstaterna.

Jag håller dock med om att vår kritik inte får några verkliga konsekvenser. Som Jean-Pierre Audy påpekade måste vi utveckla våra verktyg. Varje år varnar vi rådet om avslag på ansvarsfriheten, men ingenting händer. Vi måste därför slipa våra verktyg: det behövs inte bara påtaglig kritik, utan också konsekvenser – vad händer om rådet inte samarbetar med oss. Det kommer eventuellt också att innebära en konstitutionell förändring.

Talmannen. – Tack så mycket, Barbara Weiler. Mina damer och herrar, jag har nu kontrollerat arbetsordningen: Vi får inte sjunga i plenum utan att ha frågat talmanskonferensen först. Däremot får vi lov att gratulera en kollega. Jorgo Chatzimarkakis, som fyller år i dag, har nu ordet i två och en halv minut. Våra hjärtliga gratulationer!

Jorgo Chatzimarkakis (ALDE). – (DE) Tack herr talman, det var mycket vänligt. Kommissionsledamot Šemeta! Antagandet av betänkandena om EU-organens och EU-institutionernas budgetgenomförande är en av våra viktigaste skyldigheter som företrädare för Europeiska unionens folk – det är vår suveräna plikt. Frågan om vad EU har gjort med skattebetalarnas surt förvärvade pengar är avgörande för att det europeiska integrationsprojektet ska kunna accepteras.

Jag vill först tacka alla föredragande för deras insatser. Jag ser dock både ljus och skugga i betänkandena. Den övergripande budgetförvaltningen ser ljus ut. Överallt där unionen själv kontrollerar och hanterar medlen driver den saker och ting enligt reglerna. Frågan om huruvida den gör det effektivt är dock en helt annan sak. Vi i Europaparlamentet bör ägna större uppmärksamhet åt politikens effektivitet, de politiska frågorna och genomförandet, särskilt med avseende på agendan EU 2020.

Däremot ligger sammanhållningspolitiken i skugga. Reglerna har inte följts beträffande elva procent av utgifterna och denna procentandel är alldeles för hög. Det är därför mycket viktigt att EU arbetar hårdare för att återkräva medel som betalats ut felaktigt. Budgetkontrollutskottet har antagit ett ändringsförslag som lagts fram av gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa. Vi vill ha tillbaka 100 procent av pengarna.

Inför 2010 har jag äran att vara föredragande för kommissionens ansvarsfrihet. På grund av Lissabonfördragets försenade ikraftträdande kommer detta att inte bli någon lätt uppgift. Vi måste noga följa upp risken för att

de enskilda kommissionsledamöternas nya ansvarsområden kan leda till ännu mindre insyn och mer döljande av ansvar. Vi måste undersöka detta mycket noggrant, och det kommer vi att göra.

Jag vill lyfta fram två områden. Det rör sig dels om icke-statliga organisationer och dels om den så kallade "gentlemen's agreement". Mellan 2008 och 2009 betalade Europeiska unionen ut över 300 miljoner euro till icke-statliga organisationer. Detta inkluderar etablerade organisationer som Deutsche Welthungerhilfe. Men det finns också en del som vill förstöra EU:s rykte, exempelvis Counter Balance, som har angripit Europeiska investeringsbanken (EIB). Detta är inte acceptabelt och vi måste ta itu med det. Vi behöver ett register och en definition av sådana icke-statliga organisationer, eftersom de får en massa skattepengar.

När det gäller frågan om "gentlemen's agreement" vill jag tacka Diego López Garrido för att han har kommit hit. Jag vill också framhålla den historiska aspekten. Att ifrågasätta och revidera ett "gentlemen's agreement" efter 40 år är ett stort steg. Med tanke på parlamentets nya roll till följd av det nya Lissabonfördraget är det också ett nödvändigt steg. Vi måste kunna garantera öppenhet, både här och i rådet.

Ashley Fox (ECR). – (EN) Herr talman! Än en gång har man lagt fram undermåliga räkenskaper för parlamentet och bett om ansvarsfrihet. Detta är räkenskaper för vilka revisionsrätten vägrat utfärda en positiv revisionsförklaring – räkenskaper som fortfarande inte är lagliga och korrekta. Revisorerna har än en gång förklarat att räkenskaperna är fulla av oegentligheter, men vi förväntas ändå ge vårt godkännande.

Jag är glad att Véronique Mathieu har rekommenderat att skjuta upp beviljandet av ansvarsfrihet för Europeiska polisakademien. Vi kommer att stödja den rekommendationen, eftersom Olaf behöver mer tid för att slutföra utredningen. Det har kommit anklagelser om bedrägligt beteende vid denna akademi, bland annat om att personalen skulle ha använt skattebetalarnas pengar för att köpa möbler för personligt bruk.

Jag kan tala om för parlamentet att de brittiska konservativa inte kommer att acceptera dessa oegentligheter. Vi kommer inte att bevilja ansvarsfrihet innan revisionsrätten utfärdat en positiv revisionsförklaring.

Förtroendet för politikerna är på en rekordlåg nivå, och kommer att minska ytterligare om man ser att vi har overseende med sådant slöseri. Varje gång vi beviljar ansvarsfrihet för undermåliga räkenskaper uppmuntrar vi mer slöseri och bedrägerier. Varje gång vi röstar för att bevilja ansvarsfrihet, skickar vi en signal till rådet, kommissionen och till våra väljare om att vi inte tar denna fråga på allvar.

Mitt parti kommer att titta särskilt noga på hur parlamentsledamöterna från Labour och Liberal Democrats kommer att rösta i denna fråga. De kan inte inför valkretsen där hemma hävda att de vill förändra politiken – rensa upp och reformera – och sedan varje år ändå rösta för att godkänna dessa undermåliga räkenskaper. Den som menar allvar med att reformera systemet och skydda skattebetalarna bör rösta mot ansvarsfrihet.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Herr talman! Med tanke på den höga felprocenten kan jag inte gå med på att bevilja kommissionen ansvarsfrihet. Vi gör fortfarande inte tillräckligt för att förenkla reglerna, vilket särskilt gäller reglerna om strukturfonderna. Fyra oberoende rådgivande nämnder har lämnat ett förslag, som kommissionen nu måste ge ett tillfredsställande svar på. Oberoende, extern kontroll inom kommissionens konsekvensbedömningsnämnd är helt nödvändig. Om Edmund Stoibers högnivågrupp kan ge substans åt detta bör gruppen också ges tillräckliga resurser för de nödvändiga sekretariatstjänsterna. Dessutom krävs ett bredare mandat. Det är inte bara kostnaderna för administrationen som måste minskas, utan också kostnaderna för konkret efterlevnad. Inte heller bör mandatet begränsas till den befintliga lagstiftningen utan även ny lagstiftning bör bli föremål för kritisk analys. Detta skulle verkligen bidra till en strukturell minskning av den regelbörda som helt i onödan hindrar myndigheter och företag från att fungera som de ska.

Monika Hohlmeier (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill främst diskutera problemen med utvecklingsstöd som nästan alltid framhålls av revisionsrätten och tacka Inés Ayala Sender för ett gott samarbete som varit ovanligt trevligt.

För det första har vi ofta problem med budgetstöd. Det finns till och med misstankar om att korrupta och totalitära regimer i länder där vi försöker hjälpa befolkningen delvis använder budgetstödet för att förtrycka önskad befolkningsgrupper och kritiker. Jag är oerhört kritisk mot detta budgetstöd. Det bör minskas eller stoppas för de länder där vi har uppenbara problem med användningen av budgetstöd.

För det andra har vi, nu liksom tidigare, problem som att betalningarna ofta innehåller fel, att det saknas samordning och styrning av biståndsprojekt mellan olika institutioner och olika nivåer i ett land och att det inte finns någon märkbar prioriteringsordning. Det är viktigt att detta prioriteras, så att vi kan förbättra hållbarheten och effektiviteten i projekten i de länder där folk verkligen är i stort behov av hjälp.

Nu liksom tidigare anser jag också att det är viktigt att biståndspolitiken och Europeiska utvecklingsfonden i allmänhet är integrerade i den totala budgeten.

När det gäller föranslutningsstödet till Turkiet måste jag säga att jag blev förvånad över att helt normal kritik som i andra länder för länge sedan skulle ha lett till blockering och indragande av finansiering, så snabbt ledde till problem i samarbetet mellan Turkiet och kommissionen. Det normala vore väl att vi först fastställer strategin och målen, sedan tidsramarna, projektnriktningen, måttstockarna och till slut metoden för uppföljning av prestationerna.

Men om allt detta saknas och projekten genomförs och sedan förklaras som en framgång, har jag problem med hur programmet genomförs. Personligen anser jag därför att åtminstone en del av finansieringen måste avbrytas tills vi har lämpliga garantier för att medlen kommer att användas på rätt sätt. Vi har nu nått en kompromiss, men jag anser det nödvändigt att övervaka problemet, eftersom andra länder som Bulgarien, Rumänien eller Grekland kommer att påverkas. Vi måste behandla alla lika, utan att göra åtskillnad.

Därför begär jag att vi när det gäller fastighetspolitiken ska göra avsättningar för en medellångsiktig fastighetsstrategi genom tydlig planering för byggande och finansiering. Stora projekt bör få egna budgetposter och ett rapporteringssystem kopplat till att byggnadsarbetena går framåt. Vi bör heller inte fortsätta betala kostnader för överbrygningslån. Eftersom vi är så pass stora institutioner behöver vi byggnader och de måste planeras nog och på ett öppet sätt.

Min sista punkt är att vi nu snabbt måste förenkla programmen, eftersom det är så problemen i respektive land uppstår, och detta får inte förbli en retorisk fråga utan måste nu äntligen genomföras.

(Applåder)

Jens Geier (S&D). – (DE) Herr talman! Herr kommissionsledamot, herr López Garrido, jag är glad att ni är här och därmed visar att rådet lägger vikt vid denna viktiga debatt. Mina damer och herrar, vi känner alla till det gamla tricket att generera någon med en fråga som exempelvis "slår du fortfarande dina barn?". Även om personen svarar nej, blir det ett underförstått erkännande av att han eller hon tidigare har slagit sina barn.

Bart Staes betänkande om ansvarsfrihet för parlamentet, som jag vill passa på att tacka för, är ett kritiskt betänkande, och i mina ögon följer det åtminstone på en del av områdena denna typ av logik. Självkritik är bra, men den måste vara adekvat. Vi har haft många diskussioner i min grupp om hur vi kan förkasta den ena eller andra formuleringen i betänkandet om ansvarsfrihet för parlamentet. Några av oss har utsatts för en hel del påtryckningar i våra hemländer angående detta.

Jag vill dock ge er mina svar på frågorna om varför vi har förkastat en del av formuleringarna i betänkandet om parlamentets ansvarsfrihet. En del av förslagen är redan genomförda. Vi skulle kunna lägga fram dem igen, men varför skulle vi göra det? En del av förslagen är inte till någon hjälp, till exempel idén om att göra budgetkontrollutskottet till ett slags alternativ internrevisionsmyndighet eller mellanhand mellan presidiet och kammaren. Det finns många bra förslag i betänkandet, men de har redan antagits allihop.

Och så har vi en del förslag i betänkandet som bara delvis återspeglar verkligheten, om till exempel ändringsförslag 26 som nu ligger på bordet. Detta ändringsförslag gäller inrättandet av ett system för intern kontroll i parlamentets grupper. Ingenting kunde vara mer självklart. I gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater har detta dock redan funnits länge, just av den anledningen. Om min grupp skulle godkänna detta vore det som att vi höll med om att vi behövde införa det. Vi kan därför i det exemplet bara godkänna ändringen om detta faktum återspeglas i betänkandet. Jag föreslår därför att följande text införs i stycket: såsom redan är fallet i S&D-gruppen.

Olle Schmidt (ALDE). – Herr talman! Även om en hel del problem kvarstår blir kontrollen och granskningen av EU:s medel allt grundligare och bättre. Vi kan också se resultat, vilket är glädjande, men mer kan göras. Att inte slösa en enda cent måste vara vårt motto. Vad gäller utvecklingsfonderna: EU är världens största biståndsgivare. Det är bra att vi gör skillnad i världen och visar solidaritet med världens fattigaste. Det tror jag att EU:s medborgare är villiga att ställa upp på, men pengarna måste användas på bästa möjliga sätt. Inte gå till korrupta ledare som själva skor sig, och man får inte heller slösa pengar på projekt och insatser som inte är framtidsinriktade och inte har god kvalitet.

Här har vi i parlamentet ett extra stort ansvar. I utskottet la jag fram ett antal ändringsförslag som också behandlades relativt välvilligt av föredraganden. Det handlar om att EU måste vara tydligare och om att kräva att de länder som EU stödjer försvarar de mest grundläggande mänskliga rättigheterna, exempelvis yttrande- och pressfrihet. Så är det tyvärr inte idag.

Låt mig ge ett mycket tydligt exempel: EU:s stöd till Eritrea. I Eritrea fängslas regimkritiker utan rättegång och utan att veta vad de anklagas för. I åratal har de suttit inspärrade under vidriga förhållanden. Vad har de gjort? De har kritiserat landets ledning och president.

Här borde vi vara mer tydliga. Så länge bidragsländer inte uppfyller de mest grundläggande kraven på mänskliga rättigheter måste EU:s stöd kunna villkoras, och jag tycker att betänkandet borde ha varit kraftfullare och tydligare i detta sammanhang. Jag tror att EU:s skattebetalare hade väntat sig det av oss.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Herr talman! Bart Staes betänkande innehåller en mycket viktig punkt med rubriken "Ledamöterna som offentliga personer". Det är en mycket bra rubrik. Varje ledamot i parlamentet är en offentlig person, och måste alltid kunna stå till svars inför allmänheten för hur han eller hon arbetar, och i synnerhet kunna motivera hur han eller hon har använt de budgetmedel som tillhandahålls av skattebetalarna. Faktum är att vi alla här hanterar skattebetalarnas pengar, och medborgarna har rätt att veta vad vi gör med dem.

Mycket har förbättrats när det gäller ansvarsskyldigheten i parlamentet på senare år, men ledamöterna är ännu inte skyldiga att stå till svars för alla sina medel. Jag tänker särskilt på de upp till 4 200 euro per månad som varje ledamot förfogar över för allmänna utgifter. Jag betalar nu en ansevärd summa varje år för att anlita en extern revisor för att kunna uppfylla min redovisningsskyldighet. Det är märkligt. Vi borde helt enkelt kunna redovisa detta för parlamentets tjänster, som vi gör med våra kostnader för resor och uppehåll. Jag vill därför be om ert stöd till ändringsförslag 33 som gäller punkt 65 om detta ämne.

Sidonia Elżbieta Jędrzejewska (PPE). – (PL) Europeiska byrån för uttagningsprov, eller EPSO, är en interinstitutionell enhet som ansvarar för rekrytering av personal till Europeiska unionens institutioner. Jag är mycket glad över att detta har tagits upp i betänkandena om ansvarsfrihet. Det krävs insatser för att utreda och undanröja geografiska olikheter mellan de sökande och mellan godkända sökande för tjänsterna inom EU-institutionernas offentliga förvaltning. Särskilt oacceptabelt är den fortsatta underrepresentationen av medborgare från de nya medlemsstaterna, däribland Polen, och det handlar inte bara om EU:s tjänstemannakår. Fenomenet är som jag ser det särskilt uppenbart bland mellanchefer och högre chefsnivåer. Den långa rekryteringsprocessen och hanteringen av förteckningar över godkända sökande ger också anledning till tvivel. Framgångsrika sökande som antagits – genom att lyckas vid antagningsproven – tar i stället anställning utanför Europeiska unionens institutioner eftersom de helt enkelt inte kan vänta på att rekryteringsprocessen ska bli klar, vilket gör att hela processen går till spillo.

Jag är glad att EPSO har inrättat en korrigerande program och godtagit revisionsrättens kommentarer, och att byrån redan har accepterat några av Europaparlamentets synpunkter. Jag kommer sannerligen att följa effekterna av det korrigerande programmet noga, och hålla i minnet att EPSO:s främsta mål bör vara att nå ut till de bästa möjliga kandidaterna med EU-institutionernas erbjudanden, att välja ut de bästa möjliga kandidaterna och att skapa den bästa möjliga förteckningen över godkända sökande, där alla medlemstater är proportionellt representerade.

Ivailo Kalfin (S&D). – (BG) Herr kommissionsledamot, herr López Garrido, mina damer och herrar! Jag vill säga något om ansvarsfriheten för EU-byråerna. Låt mig först av allt vidarebefordra en ursäkt från min kollega Georgios Stavrakakis, som arbetat med betänkandet under de senaste månaderna som skuggföredragande för gruppen för Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet, men som inte kunde komma till debatten på grund av de transportproblem vi alla känner till.

S&D-gruppen anser att frågor som rör en insynsvänlig och laglig användning av EU:s budget ska prioriteras och att förvaltningen av de offentliga finanserna som helhet till stor del hänger på att man lyckas lösa dessa frågor. Därför vill jag också tacka föredraganden, Véronique Mathieu, liksom Europeiska revisionsrättens ledamöter och byråcheferna som vi samarbetat mycket med. Revisionen av byråernas budgetar är en extremt komplicerad och besvärlig procedur, eftersom det finns stora variationer mellan dem i fråga om deras metoder och behörigheter.

Låt mig börja med det allmänna påståendet att 2008 års räkenskaper visar att byråerna fortsätter att förbättra genomförandet av budgetarna för varje år. Det kan jag inte hålla med om. Jag vill säga till alla kolleger som inte förväntar sig några synpunkter från revisionsrätten angående budgeten, att den dag revisionsrätten slutar komma med synpunkter kommer förtroendet för den att minska. Faktum är att antalet fel i budgetgenomförandet minskar, medan graden av öppenhet och disciplin ökar. Dessa framsteg beaktas också av revisionsrätten, samtidigt som byråcheferna gör allt större ansträngningar för att förbättra systemen för redovisning och kontroll.

Naturligtvis finns det fortfarande brister, vilket också påpekats av parlamentet och revisionsrätten. Orsakerna till dessa brister är både objektiva och subjektiva. Den goda nyheten är att de alla kan avhjälpas och att åtgärder redan vidtas för att göra detta.

Det största problemet finns hos Europeiska polisakademien, Cepol. Organisationen har haft problem i flera år och av olika orsaker: ändringen av redovisningssystemet, ouppklarade frågor om världlandet, uteblivna anmälningar av avtal och utnyttjande av offentliga medel för andra ändamål än de avsedda. Även om man nu under några år har gjort eftergifter, vilket gett ett något långsammare resultat än väntat, stöder jag i år förslaget att skjuta upp beviljandet av ansvarsfrihet för genomförandet av polisakademins budget för 2008 tills en ny revision har genomförts och akademins nya ledning tydligt tagit ansvar för att se till att alla oegentligheter och rättsliga övertramp elimineras så snabbt som möjligt.

Det andra problemet var kopplat till Frontex och då särskilt byråns förmåga att använda de resurser som tilldelats den. Byråchefen har gett tillfredsställande svar kring detta vid utskottens utfrågningar.

Inför framtiden måste vi vidta ett antal åtgärder när det gäller budgetkontrollen av byråerna. De kan sammanfattas i tre punkter. För det första måste byråcheferna fortsätta sina ansträngningar för en bättre budgetdisciplin. För det andra måste åtgärder vidtas för att förenkla redovisningsreglerna, särskilt i fråga om samfinansierade och självfinansierade organ. Slutligen måste vi granska revisionsrättens förslag om att införa kriterier som visar hur väl dessa organ fullgör sina uppgifter.

Markus Pieper (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag har några kommentarer om användningen av EU-medel i utvidgningsprocessen. Vi fick utvärdera en särskild rapport från revisionsrätten om användning av föranslutningsstöd till Turkiet. Vi i budgetkontrollutskottet är mycket besvikna över vad som framgår av revisionsrättens rapport. Under den period som gått har kommissionen använt EU-medel utan någon strategi eller effektiv revision, och framför allt har projekten inte haft något konkret samband med framstegen på vägen mot anslutning. Inte ens med det nya instrumentet för stöd inför anslutningen (IPA), som trädde i kraft 2007, klarar revisionsrätten av att bedöma hur effektivt medlen använts. Ändå talar vi om 4,8 miljarder euro fram till 2013.

I första skedet var det en känsla av hjälplöshet som dominerade i utskottet. Hur och när kan vi få något politiskt inflytande över användningen av föranslutningsstödet om revisionsrättens nästa bedömning inte ska ske förrän efter 2012? Budgetkontrollutskottet uppmanar därför kommissionen att se över IPA-programmet snarast. Vi kräver också att tillgångarna fryses på 2006 års nivå fram till dess att framstegen har kunna bedömas. Det kan vara första steget i en kompromiss.

Dessutom föreslår vi generellt – utan att uttryckligen hänvisa till Turkiet – att IPA ska tillämpas flexibelt, bland annat för särskilda former av medlemskap, samarbete, grannskapssamarbete eller liknande. Att enbart inrikta sig på EU-medlemskap i samband med anslutningsförhandlingarna kan visa sig bli en mycket dålig investering.

De gröna och vänstern invänder nu att vi med dessa krav skulle lägga oss i utrikespolitiken och att Turkiet därmed skulle få särskild behandling. Nej. Särskild behandling skulle det vara om vi inte reagerar på de uppenbara bristerna här. Om vi gör undantag för Turkiet kan vi även sluta arbeta med budgetkontroll för Kroatien, Rumänien, Bulgarien och Grekland. Det handlar när allt kommer omkring om samma ämne.

Jag uppmanar kommissionen att inte blunda bara för att det gäller Turkiet. Stöd i stället Turkiets anslutning i enlighet med de anslutningskriterier som gemenskapen har fastställt.

Christel Schaldemose (S&D). – (DA) Herr talman! Jag vill i dag tala om betänkandet om ansvarsfrihet för Europaparlamentet. Det vi har framför oss är, enligt mig det mest grundliga, mest kritiska och mest framåtblickande betänkandet om Europaparlamentets ansvarsfrihet någonsin. Det är bra, och jag vill därför tacka Bart Staes för ett mycket konstruktivt arbete.

Det är ovanligt att en institution beviljar sig själv ansvarsfrihet, och detta kräver sannerligen en hög grad av ansvarstagande, öppenhet och kontroll. Betänkandet hjälper oss faktiskt att se till att vi som parlament kan ta på oss detta ansvar och uppvisa öppenhet och garantera en bättre kontroll. Och det är naturligtvis också bra.

Men det finns fortfarande utrymme för förbättringar. Jag ska bara nämna en del av de områden som tas upp i ändringsförslagen. Jag anser att vi måste göra mer för att låta medborgarna följa vårt arbete. Det kan vi göra genom att ge dem bättre tillgång till våra betänkanden på webbplatsen – även de betänkanden som är kritiska. Jag anser också det är viktigt för oss att se över hur våra upphandlingsförfaranden fungerar här i parlamentet.

Det är ett högriskområde, och bra ändringar har föreslagits. Dessutom anser jag att vi bör se efter om ledningsstrukturen kan förbättras och göras ännu mer öppen för insyn, både för oss parlamentsledamöter och för medborgarna för att de ska kunna kontrollera parlamentet. Vidare tycker jag, som jag redan sagt många gånger förr, att vi naturligtvis inte ska lägga pengar på att renovera våra kontorsfastigheter här i Strasbourg. I stället bör vi arbeta för att bara ha ett säte.

Jag kommer från Danmark, ett land med en lång tradition av insyn, öppenhet och kontroll, särskilt när det gäller skattebetalarnas pengar. Detta är värderingar som jag sätter högt, och jag tycker de borde genomsyra även EU. Betänkandet om ansvarsfrihet för Europaparlamentet visar att vi tar detta på oss och går i rätt riktning. Det ställer oss också i en bättre position för att kritisera de övriga institutionerna.

Esther de Lange (PPE). – (NL) Herr talman! Mycket har redan sagts i denna debatt, så jag ska begränsa mig till två punkter. Den första gäller parlamentets ansvarsfrihet. Om man vill kontrollera andra, måste man när allt kommer omkring vara mycket noga med sin egen budget. Bart Staes har lagt fram ett betänkande som jag för bara sex eller sju år sedan skulle ha godkänt helhjärtat, men på dessa sex eller sju år har många saker förändrats till det bättre. Exempel på detta är ersättningen som nu endast täcker faktiska resekostnader, och stadgan för assistenter. En lustig sak är att Bart Staes nämnde detta i sitt tal för en stund sedan, men tyvärr syns dessa framsteg ännu inte i betänkandet. Jag hoppas att detta kan åtgärdas vid omröstningen om två veckor så att betänkandet till slut blir balanserat. Jag är övertygad om att det blir så.

Det andra jag vill ta upp är en allmän fråga, eftersom jag tror att vi kommer att få se svåra budgetmässiga diskussioner under kommande år. Trots de extra uppgifter som vi tilldelas i och med Lissabonfördraget förväntas inte vår budget öka under den nya mandatperioden. I fråga om EU:s utgifter innebär det att det allt oftare blir nödvändigt att uppnå flera av de politiska målen samtidigt med en enda utgift. Detta kräver i sin tur att revisionsrätten faktiskt kan granska utgifter som täcker flera åtgärder i stället för att bara titta på om bestämmelserna är uppfyllda. Dagens revisionsrätt klarar inte detta. Om vi vill upprätta en effektiv och revisionsbar budget för den nya budgetperioden krävs det alltså ändringar av revisionsrätten. Jag föreslår därför att revisionsrätten i framtiden verkligen deltar i debatterna om budgetar och budgetkontroll, och jag skulle vilja veta hur kommissionen tänker hantera denna fråga.

Derek Vaughan (S&D). – (EN) Herr talman! Jag vill säga något om beviljandet av ansvarsfrihet för Europaparlamentet och först och främst tacka föredraganden för det utmärkta och omfattande arbete han utfört, tillsammans med många andra.

Det är väl självklart att alla här i parlamentet vill förbättra öppenheten och insynen och vill ha valuta för skattebetalarnas pengar, men vi måste också se till att varje förändring av våra processer verkligen blir en förbättring. Jag är osäker på om alla rekommendationerna i betänkandet verkligen är förbättringar. Rekommendationen att ta bort badrummen i den här byggnaden innebär stora kostnader, liksom förslaget att ersätta hela Europaparlamentets fordonsflotta.

En del av betänkandets rekommendationer finns också redan med i budgetförslagen för 2011. Exempel på detta är en översyn av Europarl TV för att se till att den är effektiv och fyller sin uppgift, liksom kravet på en långsiktig fastighetsstrategi, som redan har inrättats eller åtminstone krävs i framtiden. Det finns också några rekommendationer i betänkandet som gäller frågor där förbättringar har redan har gjorts eller håller på att göras.

Men det finns naturligtvis också positiva saker i betänkandet, och dessa bör verkligen stödjas – exempelvis minskningen av papperslöseri vid utskrifter. Vi ser alla högar av papper som skrivs ut varje dag och det måste finnas utrymme för en minskning av detta.

Jag välkomnar också kravet på rationalisering av externa utredningar, och på samordning av utredningarna med andra institutioner, så att vi kan undvika dubbelarbete och göra effektivitetsvinster. En del av ändringarna kommer så vitt jag förstår att läggas fram på nytt inför Europaparlamentets budget för 2011.

I betänkandet krävs också en årlig rapport från riskhanteraren, och det tycker jag också är bra. Allt detta visar att det finns ett behov av en balans i diskussionerna om ansvarsfrihet för Europaparlamentet. Jag är säker på att budgetkontrollutskottet kommer att se till att utöva sitt ansvar i framtiden och kommer att vilja rapportera om hur rekommendationerna i detta betänkande har genomförts och hanterats.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Först av allt vill jag tala om hur glad jag är över att jag bara behövde resa till Strasbourg den här veckan och inte till Bryssel, eftersom Strasbourg är mycket närmare för mig och jag därför kunde resa obehindrat trots problemen med flyget.

Sedan har jag en fråga om budgetkontroll. Vi får fortfarande samma gamla hög med papper om vad som händer i plenum under veckan. Jag vore tacksam om vi kunde få en dator här på våra arbetsstationer, särskilt eftersom vi redan kan få allt elektroniskt. Vid omröstningarna skulle vi då ha alla ändringar på vårt eget språk framför oss och omröstningen skulle bli mer målinriktad. Vi har hundratals omröstningar, alltid mitt på dagen, och det vore bra om vi inte behövde bära runt på alla dessa papper utan kunde få texten i elektroniskt format. Europaparlamentet borde när allt kommer omkring ligga i täten för den tekniska utvecklingen.

För det tredje, varje gång vi reser någonstans krävs vi på en massa redovisningsarbete, vilket på sista tiden har blivit väldigt byråkratiskt. Det är en stor extra börda för oss parlamentsledamöter, men också för parlamentets administration. Den extra revisionen innebär extra villkor. Vi borde inrätta en arbetsgrupp som kan ta oss tillbaka till vad som är viktigt – korrekt och exakt redovisning – och minska den byråkratiska bördan med 25 procent i stället för att öka den med 50 procent, som fallet har varit under de senaste månaderna.

När det gäller strukturfonderna befinner sig ju många länder just nu i finansiell kris, och jag vill be kommissionen undersöka om vi kanske bör inrikta oss mer på investeringar i Sammanhållningsfonden och Regionfonden och inte så mycket på användandet av EU-finansieringen. Även en ökning av medlen till 1,27 procent av bruttonationalinkomsten (BNI) skulle vara klokt för att uppnå mer inom investeringsverksamheterna.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Jag vill börja med att nämna genomförandet av Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2008, avsnitt III – kommissionen och genomförandeorgan. Vi välkomnar de frivilliga initiativ som tagits av Danmark, Nederländerna, Sverige och Storbritannien för att upprätta nationella förvaltningsförklaringar.

Vi är övertygade om att framsteg kommer att göras om man inför nationella förvaltningsförklaringar som omfattar samtliga EU-medel under delad förvaltning. Därför uppmanar vi kommissionen att utfärda rekommendationer om upprättandet av dessa förvaltningsförklaringar.

När det gäller ramprogrammet för forskning är vi oroade över att det gällande ramprogrammet inte motsvarar behoven i en modern forskningsmiljö. Inför det framtida ramprogrammet måste det till modernisering och ytterligare förenkling.

Jag vill också nämna genomförandet av budgeten för Europeiska byrån för nät- och informationssäkerhet, Enisa, för budgetåret 2008. Här anges att byrån i sina räkenskaper tagit upp ränteintäkter på mer än 143 000 euro för räkenskapsåret 2008, vilket visar att den fortfarande förfogar över en stor mängd likvida medel över lång tid. Vi uppmanar därför kommissionen att undersöka möjligheterna att se till att genomföra den behovsinriktade förvaltningen av likvida medel, men också att granska byråns befogenheter och räckvidden för dess mandat efter 2012.

Richard Seeber (PPE). – (DE) Herr talman! Om vi vill att medborgarna ska vara positiva till EU är det av yttersta vikt att medborgarna får veta vad som görs med de pengar de betalar i skatt. Christel Schaldemoses krav på mer öppenhet är helt berättigade och jag anser att hela det europeiska projektet står och faller med detta.

Det handlar dock inte bara om öppenhet utan också om läsbarhet. Vi har faktiskt betalt för att hantera sådana här frågor på heltid. När medborgarna någon gång tar en titt i ett av våra dokument bör de också ha möjlighet att göra något konkret med det. Vi måste därför uppmana kommissionen att arbeta för att göra sina dokument läsbara, särskilt de som rör budgetramen. På så sätt skulle medborgarna snabbt själva kunna se hur stor eller liten EU-budgeten är och hur mycket som hela tiden krävs av EU.

Medlemsstaterna förväntar sig att EU ska agera, men är däremot inte så villiga att bidra med pengar. Det är ett politiskt problem för oss alla och kommissionen bör ta itu med detta under de kommande åren.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr talman! Jag vill säga något om den särskilt känsliga diskussionen om instrumentet för stöd inför anslutningen för Turkiet. Stödet har ökat stadigt sedan 2002, trots att Turkiet tar fler steg bakåt än framåt. Revisionsrättens senaste särskilda rapport visar på stora problem. Medlen används inte effektivt och har inte utvärderats tillräckligt.

Innan ansvarsfrihet beviljas måste därför kommissionen gå ut och förklara för EU-medborgarna exakt vad som har hänt med de 800 miljoner euro per år som betalats för Turkiet.

Nu till de olika byråerna och organen i allmänhet. Den okontrollerade tillväxten, inrättandet, återupprättandet och utökandet av EU-organ, som nästan har tredubblats sedan 2000, står helt klart i motsättning till Lissabonstrategins krav på mindre byråkrati. Detta omfattar även det nya europeiska stödkontoret för samarbete i asylfrågor.

Trots att vi talar om 2008 vill jag också säga något om Europeiska centrumet för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk. Låg man och sov på den myndigheten i början av året när Tjeckien legaliserade tunga droger? På grund av de öppna gränserna har vi nu en blomstrande narkotikaturism. Vi är alltså stenhårda mot rökare, men när det gäller tunga droger väljer vi att blunda.

Daniel Caspary (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill också säga något om föranslutningsstödet. Revisionsrätten förklarar tydligt i sin rapport att den inte på grundval av de nuvarande programmen kan bevisa att medlen använts korrekt. Kommissionen har alltså inrättat program som vi inte kan övervaka och vars effektivitet vi inte kan kontrollera.

Budgetkontrollutskottet har i sitt yttrande avgett en tydlig ståndpunkt, och nu pågår en otrolig lobbyverksamhet från den turkiska sidan. När det gäller beviljande av ansvarsfrihet är frågan inte om Turkiet kommer att gå med i EU eller ej. Det handlar inte heller om huruvida vi vill behaga företrädare för andra vänligt sinnade länder, utan det handlar om att vi ska kontrollera om programmen verkligen är effektiva, det handlar om att pengarna ska nå dem som de är avsedda för och inte försvinna på vägen. Det handlar också om att vi ska hantera EU-medborgarnas skattepengar korrekt. Jag skulle därför vara mycket tacksam om majoriteten i parlamentet kan fatta rätt beslut när frågan äntligen tas upp till omröstning.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Herr talman! Jag företräder ett parti som är emot hela EU-projektet och vårt lands medlemskap i EU. Det kan väcka misstankar om att vi skulle motsätta oss beviljande av ansvarsfrihet oavsett bevis. Jag vill tillbakavisa den misstanken.

Vår utgångspunkt är visserligen att invända mot godkännande av nästan alla framtida utgifter. Jag hade ändå hoppats att vi skulle kunna stödja ansvarsfrihet för tidigare utgifter om det fanns bevis som kunde styrka dem, även om vi motsätter oss orsakerna bakom dessa utgifter. Nu motsätter vi oss i stället beviljande av ansvarsfrihet på grund av antalet felaktigheter.

Vi blandar inte ihop bedömningen av utgifternas korrekthet eller oegentlighet med vårt gillande eller ogillande av syftet. Jag hoppas att alla här intar samma ståndpunkt, oavsett om de gillar eller inte gillar skälen till utgifterna.

Christa Klauß (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Vi diskuterar ansvarsfrihet för 2008 års budget, men ansvarsfrihetsförfarandet är alltid ett tillfälle att blicka framåt och i detta sammanhang måste vi särskilt inrikta oss på de många organ som vi har inrättat. Vi måste verkligen ge dessa organ ekonomiska resurser, men vi måste också se till att de kan utföra ett konkret arbete.

Jag tänker på den europeiska kemikaliemyndigheten (ECHA), som ansvarar för den kemiska industrin och som nu ska få ytterligare uppgifter under den kommande perioden och ansvara för biocider. Vi måste se till att arbetet som utförs är effektivt och framåtblickande och överensstämmer med vår politik. Jag ber er att se till att dessa organ kan göra ett gott och effektivt arbete för oss även i framtiden.

Algirdas Šemeta, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Låt mig än en gång framhålla kommissionens åtagande att befästa de framsteg vi har gjort under de senaste åren för att ytterligare förbättra utgifternas kvalitet. Jag kommer naturligtvis att noggrant granska de ansvarsfrihetsbeslut som Europaparlamentet fattar om två veckor, och kommissionen kommer att se till att de följs upp på lämpligt sätt.

Jag vill också tacka er för en mycket bra diskussion i dag. Många goda idéer fördes fram under diskussionen och jag skulle vilja ta upp några av dem.

När det gäller de nationella förvaltningsuttalandena, en fråga som togs av upp av Bart Staes och andra ledamöter, vill jag bara påpeka att kommissionsledamot Janusz Lewandowski och jag skickade en skrivelse till budgetkontrollutskottet för att säga att vi kommer att lägga fram ett förslag om sådana uttalanden i samband med nästa revidering av budgetförordningen. Tillsammans med förslag om förenkling och genom att vi inför begreppet acceptabel felrisk tror jag det kommer att klart förbättra förvaltningen av strukturfonderna. Søren Bo Søndergaard var mycket orolig över detta.

Frågan om internrevisionens och de interna kontrollernas roll togs upp av Edit Herczog. Jag instämmer helt i det hon sade och vill bara tillägga att nästa vecka kommer vi att diskutera revisionsstrategin för 2010–2012. Vi kommer då att ägna betydligt mer uppmärksamhet åt att förbättra kommissionens interna kontrollsystem.

Jag instämmer också i det som sades av Jean-Pierre Audy och några andra ledamöter om ansvarsfrihetsförfarandet. Vi måste starta en diskussion om hur vi ska kunna förbättra det så att de flesta resultaten från förfarandet genomförs så snart som möjligt. Nu är det 2010, och vi diskuterar ansvarsfriheten för 2008, eftersom det var omöjligt att genomföra något under 2009. Jag tror vi behöver en grundlig diskussion med berörda aktörer och med revisionsrätten. Jag instämmer helt i era åsikter och i de åsikter som framfördes av andra ledamöter som yttrat sig i frågan.

Jag anser också det är mycket viktigt att vi tar itu med frågan om hur effektivt vi utnyttjar EU:s medel. I vår allmänna revisionsstrategi ägnar vi stor uppmärksamhet åt att förbättra revisionen så att vi även kan granska hur effektiva EU:s utgifter är. Jag är övertygad om att det kommer att ge resultat i framtiden.

När det gäller Turkiet kommer kommissionen att följa upp rekommendationerna för att förbättra målen och övervakningen av framstegen. Inom samtliga utgiftsområden måste vi förbättra utgifternas kvalitet, från målbestämning till utvärdering av effekterna.

De resultat vi uppnått hittills visar att Europeiska unionen fortsätter insatserna att förbättra hur skattebetalarnas pengar används och se till att de ger våra medborgare ett mervärde. Dessa framsteg är också resultatet av era insatser som ansvarsfrihetsmyndighet. Ni har alltid varit uppmärksamma på hur EU:s budget utnyttjas, kritiska när det inte har varit tillfredsställande, men ni har också stött de framsteg som gjorts. Detta är ett viktigt budskap att förmedla till EU:s medborgare.

Låt mig därför avsluta med att framföra mitt särskilda tack till Europaparlamentet för dess stöd för kommissionens insatser att se till att Europeiska unionens budget förvaltas på ett bättre sätt.

Jens Geier, ställföreträdare för föredraganden. – (DE) Herr talman! Bara så att protokollet blir rätt: Jag företräder alltså föredraganden Bogusław Liberadzki, som, liksom så många andra i parlamentet, har drabbats av transportproblem i veckan. Jag är mycket glad över att få företräda honom och jag skulle vilja utnyttja det här tillfället till att kommentera ett par av de synpunkter som framfördes under diskussionen.

För det första gläder det mig mycket att Algirdas Šemeta underströk att kommissionen kommer att vidta åtgärder för att ytterligare stärka ansvarigheten för de ledande aktörerna i förvaltningen av EU:s medel. Vi vet alla vad det innebär. Vi vet att det betyder att vi måste påminna Europeiska unionens medlemsstater som förvaltar en stor andel av EU:s resurser att de har ett ansvar att göra detta i enlighet med god praxis, för vi vet också att huvuddelen av de fel som begås i utnyttjandet av EU:s medel begås av medlemsstaterna och på den nivån.

Därför blir jag faktiskt besviken när jag får höra hur kollegerna från gruppen Europeiska konservativa och reformister och gruppen Frihet och demokrati i Europa, som alla, inklusive Ryszard Czarnecki, har andra åtaganden, kraftfullt kritiserar kommissionen. De säger att kommissionen inte kommer att beviljas ansvarsfrihet. Jag hade väntat mig att mina kolleger skulle stödja kravet på nationella förvaltningsförklaringar i parlamentet och även i medlemsstaterna, för det är där som misstagen görs och samarbetet brister. Jag blir även besviken över att höra kollegerna från ECR-gruppen säga att inget av det som händer här håller en godtagbar standard, trots att de mycket väl vet att hela ansvaret ligger någon annanstans.

Låt mig än en gång nämna föranslutningsstödet, för jag upplever att det finns ett par saker som behöver rättas till här. Jag vill påminna er om att budgetkontrollutskottet stödde föredraganden med en knapp majoritet. Jag vill också påminna er om att under arbetets gång försökte företrädaren från revisionsrätten påminna föredraganden om att hans betänkande handlade om kommissionens agerande och det som kunde anses vara värt att kritisera i det sammanhanget, inte Turkiets beteende. Våra kolleger i Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) har röstat för ändringsförslag till ansvarsfriheten för kommissionen som vi skulle vilja dra tillbaka genast, för här handlar det uppenbarligen mindre om hur skattebetalarnas pengar används och mer om frågan hur anslutningsförhandlingarna med Turkiet utvecklas. Att bestämma det i det här läget är fel väg att gå.

Inés Ayala Sender, föredragande. – (ES) Herr talman! I mitt avslutande anförande vill jag tacka kommissionsledamot Algirdas Šemeta och kommissionens avdelningar med ansvar för utvecklingsstöd och humanitärt stöd för deras utmärkt och effektiva samarbete i denna process.

Jag vill också ge det spanska ordförandeskapet ett välförtjänt erkännande för dess insatser i detta ansvarsfrihetsförfarande, framför allt erbjudandet om att inleda en diskussion om att förnya det interinstitutionella avtalet med rådet, eftersom det nuvarande avtalet sedan länge har varit inaktuellt. Men jag måste också säga att jag avvisar parlamentets improviserade förfarande. Parlamentet hade uppenbarligen inte tänkt ge vare sig revisionsrätten eller rådet en formell inbjudan förrän kl. 9.00 i dag.

Att kritisera dem för deras frånvaro när vi inte ens hade brytt oss om att bjuda in dem tycker jag gränsar till det löjliga och till illvilja. Om vi vill bli respekterade och ta vårt nya ansvar, så måste våra interinstitutionella förfaranden vara strängare och mer seriösa, och mindre opportunistiska.

När det till sist gäller ansvarsfriheten för utvecklingsfonderna vill jag bara uttrycka min tacksamhet för det utmärkt samarbete jag har haft med mina kolleger, framför allt Monika Hohlmeier, och säga att jag välkomnar de viktiga förbättringar som uppnåtts när det gäller effektivitet och insyn i fråga om genomförandet av EU:s utvecklingsstöd.

Av alla de positiva åtgärder som är resultatet av Europeiska unionens arbete uppskattar medborgarna framför allt utvecklingsstödet och de vill till och med att det ska bli synligare och mer omfattande. Men de blir också oroliga om det inte står klart varför vi hjälper vissa regeringar med budgetstöd, eller om vi inte förklarar orsakerna till eller lämnar tillräckliga garantier för att kontrollerna är strikta om omständigheterna förändras på grund av en statskupp, korruptionsskandaler, kränkningar av de mänskliga rättigheterna eller bakslag på vägen mot demokrati eller jämställdhet mellan kvinnor och män.

De betydande framsteg vi har sett och konstaterat är ett bra argument för att bevilja ansvarsfrihet åt sjunde, åttonde, nionde och tionde utvecklingsfonderna, men vi måste fortsätta göra framsteg. Parlamentet kommer att förbli särskilt vaksamt för att se till att det nya interinstitutionella systemet efter Lissabon och den europeiska avdelningen för yttre åtgärder inte äventyrar de förbättringar som har gjorts, så att medborgarna även i fortsättningen kan vara stolta över EU:s utvecklingsstöd.

Bart Staes, föredragande. – (NL) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill naturligtvis tacka alla mina kolleger som har talat om mitt betänkande, framför allt Ville Itälä, Gerben-Jan Gerbrandy, Edit Herczog, Jens Geier, Peter van Dalen, Christel Schaldemose, Esther de Lange och Derek Vaughan. Jag tror att allt har sagts, men jag måste uttrycka min förvåning över attityden i samband med utarbetandet av detta betänkande. Det är tredje gången jag har varit föredragande för Europaparlamentets ansvarsfrihet, och jag upplever en förändring.

Den första och andra gången var det relativt enkelt att framföra kritik i parlamentet. Den tredje gången har det varit svårare. Det verkar som om parlamentet helt plötsligt har blivit känsligare, och att det eventuellt brister i självkritik. I tidningarna har vissa personer kritiserat mig, och några av mina kolleger har utmanat mig i samband med detta. De säger att allt detta är säkert ok, men det du skriver ger EU-skeptikerna vind i seglen. Jag håller inte med om det. Jag är ledamot av Europaparlamentet och både EU-vänlig och kritisk, och om jag stöter på saker som jag tror kan förbättras eller ändras, eller sådant som den frivilliga pensionsfonden där det tidigare har förekommit oegentligheter, så är det min skyldiga att säga det. Vi EU-vänliga parlamentsledamöter måste påpeka dessa saker, eftersom det är enda sättet att få EU-skeptikerna att tappa styrfarten. De lever nämligen på halvsanningar, eller till och med rena lögnar, av just den här typen. Det är vi som måste berätta hur det faktiskt förhåller sig, och jag kommer alltid att göra det. Jag kommer aldrig att skyla över missbruk. Det är min grundinställning.

Ryszard Czarnecki, föredragande. – (PL) Herr talman! Jag vill tacka Jens Geier, som har uppmärksammat att jag ibland säger vad jag tänker. Jag måste säga att jag kommer att lära mig underbara saker av rådets företrädare, en spansk minister som alltid försvinner när han vet att rådet kommer att få kritik. Han var inte här i inledningen när jag talade, och han är inte här nu, när jag ska tala igen.

Det är ingen tillfällighet att av de sju institutioner som jag har haft möjlighet att granska är sex mer eller mindre i ordning, medan en utgör en källa till ständiga problem. Jag vill påminna alla om att för ett år sedan var det samma sak. Rådet beviljades ansvarsfrihet så sent som i november. Jag tror det kommer att ske tidigare i år, men jag vill inte tillåta en situation där vi tar emot ett dokument, inte för 2008, utan för 2007. Det visar antingen att det råder kaos på rådets generalsekretariat eller att de behandlar parlamentet som obegåvade skolelever. En situation där alla EU:s institutioner är jämlika men rådet anser att det är mer jämlikt, precis som i George Orwells *Djurfarmen*, är en ytterst oroande situation.

Jag tror emellertid – och låt oss vara rättvisa – att det fanns ett mycket viktigt förslag i det som rådets företrädare sade. Det gäller avsteget, om jag fattat saken rätt, från det berömda "gentlemen's agreement" som ingicks

1970. Det innebär ett erkännande av att Europaparlamentet, som för 40 år sedan fortfarande tillsattes av de nationella parlamenten och inte valdes i direkta val, nu bör behandlas mer seriöst. Att frångå detta gentlemen's agreement är ett mycket bra beslut, för vilket jag är mycket tacksam. Om jag minns rätt föreslog jag ett sådant muntligt ändringsförslag i omröstningen i maj.

Véronique Mathieu, föredragande. – (FR) Herr talman! Jag vill tacka skuggföredragandena som verkligen samarbetade effektivt med mig för att utarbeta detta betänkande, och också alla medlemmar av utskottets sekretariat. Detta var nämligen en mycket krävande uppgift.

Jag vill också tacka de ledamöter som har yttrat sig under dessa diskussioner, och jag delar verkligen deras oro. Det framgick tydligt av deras anföranden att de ville öka insynen i och övervakningen av EU:s fonder, vilket jag verkligen kan förstå.

Avslutningsvis vill jag också påpeka att byråerna i fråga spelar en politisk roll. Det måste sägas, det är också väldigt viktigt. Och för att kunna genomföra denna viktiga politiska roll effektivt måste de ha ett arbetsprogram. Det arbetsprogrammet måste stämma överens med Europeiska unionens program och – det är i alla fall min förhoppning – övervakas av våra tre institutioner.

Medan vissa byråer samarbetar naturligt och spontant med våra institutioner finns det andra som är betydligt mindre mottagliga. I sådana fall har våra institutioners texter ingen bindande kraft. Detta är något vi verkligen måste fundera på, herr talman.

Talmannen. – Jag vill helt kort lägga till att avdelningarna har informerat mig om att de mycket snabbt har gått igenom protokollen från de senaste åren. Under den senaste mandatperioden antog rådet en enda ståndpunkt och visade sig i diskussionen en enda gång, och det var först under andra behandlingen, eftersom ansvarsfriheten ursprungligen hade skjutits upp 2009 och rådet enbart var närvarande under andra omgången. I det avseendet är tolkningen att vi skulle vara på väg mot en förbättring sannerligen inte fel.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum under sammanträdesperioden i maj.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Ivo Belet (PPE), skriftlig. – (NL) Herr talman, mina damer och herrar! Europaparlamentet måste vara en förebild vad gäller finansiell insyn och intern budgetkontroll. Vi kan aldrig vara för stränga mot oss själva i det avseendet. I ett så här stort parlament med så många ledamöter och tjänstemän kan inte allting fungera perfekt hela tiden. Överallt där människor arbetar tillsammans kommer det att begås misstag. Inte ens de strängaste interna kontroller kan förhindra det. Men vi måste också erkänna att stora insatser har gjorts på senare tid för att rätta till det som är fel.

Låt mig ge två exempel. För det första den nya stadgan för assistenter, som äntligen är på plats efter årtal av diskussioner. Det missbruk som fanns har nu praktiskt taget eliminerats. Det andra exemplet gäller återbetalning av utgifter. Åtgärder har vidtagits och klara och tydliga regler har införts även på detta område. Har det löst samtliga problem? Absolut inte. Man måste välkomna att de interna kontrollerna har stramats åt ytterligare. Att man vagt antyder att saker och ting döljs är som jag ser det oacceptabelt, eftersom det inte stämmer. När det gäller framtida budgetökningar vill jag avslutningsvis säga att vi måste ha modet att förklara för allmänheten att Lissabonfördraget medför en hel del extraarbete, och att en större budget för kommunikation och kontakter med besökare verkligen är motiverad.

Indrek Tarand (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) I stort sett är vi glada över att se den nuvarande situationen för Europeiska unionens budget. Men det finns fortfarande utrymme för förbättringar. Betydande förbättringar, skulle jag vilja påstå. För övrigt vill jag framhålla att Frankrike har beslutat att sälja ett krigsfartyg i Mistral-klassen till Ryssland. Vi tror att Frankrike verkligen kommer att ångra den åtgärden.

(Sammanträdet avbröts kl. 12.00 och återupptogs kl. 15.00.)

ORDFÖRANDESKAP: PITTELLA

Vice talman

4. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

5. SWIFT (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är rådets och kommissionens uttalanden om Swift.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Herr talman, fru Malmström, mina damer och herrar! Den 24 mars antog kommissionen en rekommendation till rådet om att inleda förhandlingar mellan Europeiska unionen och Förenta staterna om ett avtal om att data om finansiella transaktioner skulle ställas till det amerikanska finansministeriets förfogande för att bekämpa och förebygga terrorismen och dess finansiering.

Rekommendationerna skickades omedelbart till föredraganden och vissa ledamöter av Europaparlamentet och vidarebefordrades till rådet.

Rådet är fortfarande övertygat om behovet av ett sådant avtal och stöder därför kommissionens rekommendation om att förhandla fram ett avtal om programmet för att spåra finansiering av terrorism. Kommissionsledamotens förslag till mandat har studerats noggrant inom Coreper och denna rekommendation från kommissionen kommer, i princip, att läggas fram för omröstning under nästa sammanträde med rådet. Vi kommer att rösta för den, samtidigt som vi givetvis tar hänsyn till parlamentets ståndpunkt och de åsikter som kommer att framföras i frågan i parlamentet i dag.

Rådet håller med parlamentet om att det framtida avtalet, det så kallade Swift-avtalet, måste innehålla adekvata garantier och spärrar. Rådet instämmer därför i parlamentets åsikt att det i samtliga fall är viktigt att man följer Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, framför allt artikel 8, Lissabonfördraget och Europeiska konventionen om skydd av de mänskliga rättigheterna. Det finns dessutom grundläggande principer som måste respekteras när personuppgifter överförs, till exempel rätten för den person vars uppgifter behandlas att bli informerad, eller rätten att ändra eller radera sådana uppgifter om de är felaktiga.

Alla rättigheter i samband med skyddet av personuppgifter måste garanteras utan diskriminering. EU:s medborgare måste med andra ord behandlas på samma sätt som medborgarna i USA.

Vi anser att det går att komma överens om avtalets varaktighet med Förenta staterna, och jag hoppas det blir på cirka fem år.

När det gäller datautbytet med tredje länder är det vår tolkning att när de amerikanska myndigheterna har skäl att misstänka att det förekommer uppgifter som skulle kunna hjälpa myndigheterna i andra länder att vidta rättsliga åtgärder mot terroristbrott, så bör sådana uppgifter användas. Det är dessutom precis vad EU:s lagstiftning tillåter. Om en medlemsstat under liknande omständigheter har erhållit information från andra medlemsstater, så kan den informationen enligt EU:s lagstiftning överlämnas till tredjeland i syfte att bekämpa terrorism.

Sedan har vi sådana fall där data överförs i klump och inte alltid knuten till ett speciellt antagande, vilket är något som måste få vara kvar av tekniska skäl och även av effektivitetsskäl, eftersom det ofta är viktigt att ha en viss volym uppgifter som man kan dra slutsatser av när terrorism ska saksföras i domstol. Sådana dataöverföringar måste naturligtvis vara så väl begränsade och användas så restriktivt som möjligt och det måste alltid finnas ett mycket tydligt mål: att beivra visst terroriststöd, vilket är det syfte som motiverar denna typ av avtal.

Följaktligen har vi fått ett detaljerat förslag om mandat från kommissionen. Jag tycker det är ett bra förslag, ett förslag som skyddar människors grundläggande rättigheter, tar hänsyn till avtalens effektivitet och bygger på ömsesidighet och proportionalitet när det gäller insamling av uppgifter. Det bygger i hög grad på granskningen av resultaten av avtalens effektivitet, vilket också antyds i kommissionens rekommendation, inte minst genomgången av parlamentet, som i högsta grad har deltagit i alla dessa förhandlingar.

Europaparlamentet anser med all rätt att även det måste vara delaktigt i detta avtal och vi håller därför med om att parlamentet ska få lämplig information och att kommissionen, som är den institution som förhandlar om avtalet, ska föra den informationen vidare i varje fas av förhandlingarna.

Rådet inser också att det bör vara enklare för parlamentet att få tillgång till de sekretessbelagda delarna av internationella avtal så att det kan utföra sin granskning i de fall där det har rätt att godkänna. Jag måste också nämna att i uttalandet av den 9 februari 2010 lovade rådet att förhandla fram ett interinstitutionellt avtal i frågan. Jag gläder mig åt att i dag kunna bekräfta det löftet.

Cecilia Malmström, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Att samla in data för att spåra finansieringen av terrorism är viktigt i kampen mot terrorismen. Vi vet att sådana uppgifter har bidragit till att förhindra

terroristattacker i Europa, såsom vätskebomberna 2006 på Heathrow-flygplatsen. Programmet för att spåra finansieringen av terrorism är därför viktigt, inte bara för USA, utan också för Europa.

Jag träffade nyligen den amerikanska säkerhetsministern Janet Napolitano och vi diskuterade frågan. De är fullt medvetna om behovet av att reformera det övergångsavtal som vi hade, men de oroas också över att ett antal ledtrådar till kända terrorister inte längre är tillgängliga. Vi behöver med andra ord ta itu med den säkerhetsluckan, men också göra det på ett sätt som garanterar full respekt för grundläggande rättigheter och ett tillräckligt gott uppgiftsskydd.

Detta är anledningen till att kommissionen, efter vår senaste diskussion om detta, omedelbart började arbeta på ett nytt mandat för ett nytt avtal mellan EU och USA om programmet för att spåra finansieringen av terrorism. Jag tycker mandatet är ambitiöst, men realistiskt. Det balanserar skyddet av vår kollektiva säkerhet med de grundläggande rättigheterna och uppgiftsskyddet utifrån Europaparlamentets resolution från i september förra året och februari i år.

Jag vill tacka föredraganden Jeanine Hennis-Plasschaert för det mycket konstruktiva samarbete vi har haft. Kommissionen har ansträngt sig för att samarbeta med henne och med medföredragandena och skuggföredragandena i frågan. Jag vill också tacka ordförandeskapet för det arbete de har gjort för att försöka få detta antaget av rådet.

Vi har försökt att få med de synpunkter som framförts i Europaparlamentets resolutioner. Uppgifter kommer enbart att behandlas i samband med terrorism. En begäran måste bygga på godkännande från en rättslig instans. Tredje part kommer inte att få tillgång till bulkdata. Ömsesidighet kommer att råda. Överföring kommer att ske efter en uttrycklig begäran, dvs. på push-basis, data om det gemensamma eurobetalningsområdet kommer att uteslutas och vi kommer också att ta itu med frågan om att kunna väcka talan inför domstol utan diskriminering. Jag kommer att se till att kommissionen ger Europaparlamentet heltäckande och snabb information under hela förhandlingsprocessen. Vårt mål är att underteckna avtalet före slutet av juni, så att Europaparlamentet ska kunna rösta om det i juli.

Jag vet att Europaparlamentet ser mycket allvarligt på frågan om bulköverföring av data. Men jag vet också att ni inser att utan bulköverföring kommer det inte att finnas något program för att spåra finansieringen av terrorism. Juridiskt bindande skyddsmekanismer kommer emellertid att garantera att inga uppgifter behandlas om det inte föreligger en objektivt verifierad anledning att tro att en viss person är en terrorist, en misstänkt terrorist eller finansierar terrorism och att överföringen av de uppgifterna sker anonymt. Bulköverföring av uppgifter är naturligtvis känsligt, och vi kommer att sträva efter att ytterligare minska datavolymen under förhandlingarnas gång. Men vi måste också vara realistiska. Vi kommer knappast att få se någon större minskning av vad som redan är prioriterade förfrågningar.

Ömsesidighet är en del av mandatet. Det planerade avtalet skulle medföra en rättslig skyldighet för Förenta staternas finansministerium att dela med sig av uppgifter till sina motsvarigheter i EU och för myndigheterna i EU att tillåta uppgiftssökningar som riktas mot kända terroristmisstänkta i EU. Om EU skulle utveckla ett liknande system skulle de amerikanska myndigheterna även hjälpa oss med det. Kommissionen är villig att delta i sådana diskussioner med medlemsstaterna.

Enligt mandatet ska uppgifter som inte utnyttjas få sparas i fem år. Jag anser att det är motiverat, eftersom fem år även är den period för finansiella transaktionsuppgifter som bankerna omfattas av enligt EU:s lagstiftning om penningtvätt. Jag är emellertid beredd att höra Europaparlamentets åsikter om detta och att lägga fram frågan i rådet i slutet av veckan.

Avslutningsvis anser jag att förslaget till mandat verkligen innebär en betydande förbättring. Det tar hänsyn till de invändningar som ni framfört i parlamentets resolutioner. Det tar hänsyn till föredragandens krav på en dubbelriktad strategi som kan leda till ett europeiskt program för att spåra finansieringen av terrorism, även om det naturligtvis är något som vi måste diskutera internt inom EU. Detta är inte en del av förhandlingarna. Det tar emellertid hänsyn till förbindelserna mellan EU och USA på detta område, vilket naturligtvis är det långsiktiga målet i sammanhanget.

Simon Busuttil, för PPE-gruppen. – (EN) Herr talman! Det första man måste säga är att parlamentet verkligen vill se ett avtal. Naturligtvis vill parlamentet inte ha ett avtal till varje pris, men det är de små detaljerna som gör det. Det är detta vi ska diskutera i dag i parlamentet.

Efter omröstningen i februari har vi lärt oss två saker. Den första är att Europaparlamentet har nya befogenheter, tydliga befogenheter. Det har något att säga till om och det vill utöva de befogenheterna. Det

kommer parlamentet att göra konstruktivt och ansvarsfullt, men det kommer att utöva sina befogenheter. Det andra vi har lärt oss är att det första avtalet inte var tillräckligt bra, utan behöver förbättras.

Jag välkomnar verkligen kommissionens vilja att lägga fram ett mandat, vilket den gjorde så snart som möjligt efter omröstningen i februari, och jag är också mycket intresserad av att få det mandatet godkänt så snart som möjligt av ministerrådet. Europaparlamentet vill som sagt ha ett avtal och vi har beskrivit detaljerna i vad vi vill se i avtalet i resolutionen som har fått ett brett stöd här i parlamentet, åtminstone av de ledande grupperna.

Fru kommissionsledamot, bulkdata är ett problem för oss och ni vet mycket väl att våra krav när det gäller bulkdata kommer att kräva att vi alla tänker om, inte bara våra motparter i USA, utan också vi själva. Exakt vad vill vi här i Europa ha för egen del? Vill vi ha vårt eget europeiska program för att spåra finansieringen av terrorism och hur ska vi uppnå det? Helt klart är bulkdata ett problem och det är ett problem som vi inte kan bortse från. Vi måste ta itu med det.

Nästa vecka reser en grupp från parlamentet till USA. Då ska vi ta itu med dessa detaljer i diskussionerna med våra motparter i USA:s kongress.

Vi ska som sagt diskutera detta med våra motparter i kongressen, men också med de amerikanska myndigheterna. Vi vill gärna göra det på ett konstruktivt sätt. Vi vill resa dit för att visa för de amerikanska myndigheterna att vi menar allvar. Vi vill ha ett avtal, men det finns frågetecken, och vi vill att de frågetecknen rätas ut.

Birgit Sippel, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman! När det gäller en punkt kan jag inte hålla med de personer som hittills yttrat sig: jag är inte intresserad av att nå ett avtal så snart som möjligt. Jag vill i stället ha ett avtal som är så bra som möjligt. Kvalitet måste komma före tempo. Låt mig göra ytterligare en preliminär anmärkning. Europaparlamentet har redan avvisat ett avtal en gång. En fråga i samband med de många skälen som avsåg innehållet var bristen på deltagande från Europaparlamentets sida.

Med tanke på det som hänt den här veckan har vi bestämt att inte fatta några beslut här i parlamentet. Vi tänker också uppmäna rådet att skjuta upp sitt beslut till dess vi kan anta våra beslut. Jag är ganska förvånad över att det finns ledamöter här i parlamentet som uppenbarligen inte tar sina egna beslut på allvar utan tänker att ok, då får väl rådet helt enkelt bestämma. Jag tycker inte vi kan behandla våra egna beslut på det viset. Jag hävdar fortfarande att även rådet borde avvakta med sitt beslut till efter den 6 maj när vi har beslutat. Jag är säker på att det inte finns några nackdelar med det och att Förenta staterna skulle ha förståelse för det.

När det gäller själva utkastet till mandat så tycker jag det är bra att kommissionen lovat att uppfylla våra krav. Trots det vill jag säga klart ifrån att det fortfarande krävs betydande ändringar av detta förhandlingsmandat. Det är nödvändigt om en majoritet av Europaparlamentet ska rösta för ett nytt avtal. Jag anser inte att det nuvarande mandatet är tillräckligt ambitiöst för att vi ska kunna uppnå det. Problemet med överföringen av bulkdata är fortfarande olöst. Om de amerikanska myndigheterna talar om för oss att varje månad handlar det om uppgifter som gäller fem till tio personer, så är överföringen av miljontals uppgifter som avser europeiska medborgare helt klart oproportionerligt jämfört med det syftet.

För övrigt vill jag påpeka för kommissionen och rådet att även om det hela tiden sägs att detta avtal kommer att bli oerhört viktigt som ytterligare ett sätt att bekämpa terrorismen, så är bevisen för det inte alltid lika tydliga som vi brukar få höra. Den långa tid som uppgifterna sparas i Förenta staterna är också fortfarande ett problem. Mandatet erbjuder inga lösningar här heller. Vi behöver en rättslig myndighet på europeisk mark som inte bara kontrollerar lagligheten hos de amerikanska förfrågningarna, utan också urvalet av data, oavsett var det sker. Överföringen av information till tredjeländer måste regleras med tydliga direktiv. Vi behöver ett ambitiöst mandat som täcker våra krav. Först då kan vi uppnå ett verkligt bra resultat som uppfyller våra krav och som tar hänsyn till både dataskyddet och kampen mot terrorismen.

Slutligen har jag ytterligare en fråga till rådet och kommissionen. Hur tänker ni se till att enbart data som uttryckligen begärdes tas fram och skickas vidare? Hur kan det fungera? I USA? Eller finns det andra förslag?

Jeanine Hennis-Plasschaert, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag är också väldigt glad över dagens diskussion. Parlamentet får en möjlighet att beskriva sina förväntningar på förhandlingsdirektivet. Det faktum att parlamentet inte kommer att rösta om sin resolution den här veckan är mycket olyckligt, men det får inte, och jag upprepar, det får inte förhindra att rådet går vidare med antagandet som planerat. Europaparlamentets åsikter framförs medan vi diskuterar, och det är ingen hemlighet att rådet och kommissionen redan är fullt insatta i resolutionen och dess innehåll. I det avseendet kan jag bara säga att jag

verkligen uppskattar den nya samarbetsanda som både rådet och kommissionen visat prov på när det gäller kontakterna med parlamentet.

Enligt förhandlingsdirektivet ska det tänkta avtalet mellan EU och USA garantera jämlika rättigheter, oavsett nationalitet för de personer vilkas uppgifter behandlas i enlighet med det nya avtalet. Min fråga blir då: vad betyder det? Vilka är dessa rättigheter i samband med till exempel tillträde, rättelse, radering, ersättning och rättsliga åtgärder? Jag är tacksam om någon kan upplysa mig om detta. Dessutom vill jag understryka, som mina kolleger gjorde, att proportionalitets- och nödvändighetsprinciperna är avgörande för det tänkta avtalet. Det faktum, och jag upprepar, det faktum att dataprofiler för finansiella mätningar inte, oavsett skäl, kan söka på innehållet i meddelanden som leder till överföring av bulkdata kan inte i efterhand rättas till genom mekanismer för övervakning och kontroll, eftersom grundläggande principer i dataskyddslagen redan har åsidosatts.

I ärlighetens namn måste jag säga att jag har vissa tvivel om huruvida den här frågan ska kunna lösas inom ramen för det nuvarande förhandlingsdirektivet. Det är dessutom viktigt att veta att avtalet om ömsesidigt rättsligt stöd inte är en lämplig grund för att begära data i samband med programmet för att spåra finansiering av terrorism. Trots allt gäller avtalet om ömsesidigt rättsligt stöd inte banköverföringar mellan tredjeländer och det skulle krävas förhandsidentifiering från en viss bank, medan programmet för att spåra finansiering bygger på sökning av överföringar. Det är därför absolut avgörande, och jag vill gärna understryka det, det är absolut avgörande att förhandlingarna inriktas på att hitta en lösning så att de båda systemen blir kompatibla. Vi kan naturligtvis kräva en omformning av programmet för att spåra finansiering av terrorism, men i ärlighetens namn kan jag inte se hur vi skulle kunna påverka detta, och därför kan jag bara uppmana rådet och kommissionen, precis som Simon Busuttil gjorde, att ta itu med de grundläggande politiska besluten omedelbart.

Jag förväntar mig verkligen ett tydligt och bindande åtagande från såväl rådet som kommissionen om att göra allt som krävs för att åstadkomma en hållbar, rättsligt sund, europeisk lösning på frågan om datafångst på europeisk mark. Låt mig än en gång understryka att överföring och lagring av data i bulk för en utländsk makts räkning, även om det gäller vår bästa vän, är och förblir definitionsmässigt oproportionerlig. Det innebär ett enormt avsteg från EU:s lagstiftning och praxis. Rättsstatsprincipen är absolut avgörande och i det här sammanhanget måste parlamentet vara ytterst noggrant när det ska granska sådana avtalsförslag som vi diskuterar i dag.

Precis som andra talare stöder jag ett starkt, utåtriktat EU som kan stå skuldra vid skuldra med USA som en likvärdig partner. I det sammanhanget kan jag bara än en gång understryka att det är EU som ska lägga fast principerna för hur Europa ska samarbeta med USA i samband med terroristbekämpning, inklusive rättstillämpning och utnyttjandet av data som samlats in för kommersiella syften. Målet bör vara att det ska bli rätt. EU:s rättsliga krav på en rättvis, proportionell och korrekt behandling av personuppgifter är av avgörande betydelse och måste alltid hävdas. Nu är det rådet och kommissionen som ska vidta konkreta åtgärder på detta område så snart som möjligt och förhandla fram ett avtal som uppfyller alla EU:s och USA:s förväntningar.

Jan Philipp Albrecht, för Vets/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag vill tacka ordförandeskapet, och er, kommissionsledamot Cecilia Malmström, för det ni sagt. Ordförandeskapet har helt riktigt påpekat att TFTP-avtalet om utbytet av bankdata genom Swift handlar om principer. Det handlar om grundläggande konstitutionella principer. Det handlar om att skydda privatlivet, artikel 8 i stadgan om de grundläggande rättigheterna och artikel 8 i Europeiska konventionen om skydd av de mänskliga rättigheterna. Men det handlar också om ett effektivt rättsligt skydd och rättvisa procedurer – artiklarna 6 och 13 i Europeiska konventionen om skydd av de mänskliga rättigheterna. Det handlar om äkta proportionalitet ur konstitutionellt rättslig synpunkt, och jag vill understryka detta, ur konstitutionellt rättsligt synpunkt. Det handlar nämligen inte bara om att skapa en känsla av proportionalitet, vi behöver konkreta bevis för behovet av och lämpligheten för en åtgärd och i slutändan också bevis för proportionaliteten som sådan.

Här måste jag återigen framhålla vad andra experter och även undersökande myndigheter har sagt upprepade gånger. Jag anser inte man kan bevisa att en massöverföring av personuppgifter utan specifika initiala misstankar är lämplig och att vi inte har betydligt mindre intensiva metoder för ingripande som skulle vara tillräckliga för att uppnå dessa mål. Utan ett förhandsbeslut i ett enskilt fall på grundval av befintliga misstankar är allt tillträde till en databank över europeiska medborgare oproportionerligt. Det måste därför finnas garantier för att ingen bulköverföring av data äger rum.

I annat fall skulle detta avtal innebära en överträdelse av befintliga europeiska och internationella fördrag. Och det är just detta som de flesta europeiska högsta domstolar har klargjort i sina beslut hittills, framför

allt den tyska federala författningsdomstolen i mars, när det handlade om datalagring. Därför kan och bör parlamentet inte kompromissa om sina tidigare ståndpunkter, utan måste garantera överensstämmelsen med EU:s lagar under och efter förhandlingarna, vid behov genom att lägga fram mandatet och förhandlingsresultaten för EU-domstolen.

Jag uppmanar därför kommissionen och rådet att tydligt beskriva parlamentets villkor för Förenta staterna och att tydligt visa att det finns proportionalitet. I annat fall kommer parlamentet inte att kunna gå med på något TFTP-avtal.

Charles Tannock, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! ECR-gruppen stödde rådets ursprungliga Swift-avtal med Förenta staterna och programmet för att spåra finansiering av terrorism vad gällde överföring av finansiella meddelandedata, naturligtvis under förutsättning att det finns vissa säkerhetsspärrar. Vi tillbakavisade vid den tidpunkten den antiamerikanism, såväl dold som öppen, som utmärkte vissa personer här i parlamentet.

Förenta staterna bär en helt oproportionerligt stor börda över hela världen för att garantera allas vår säkerhet. Vi vill att EU ska göra mer, inte mindre, för att stödja USA:s principfasta ledarskap i kampen mot terrorism. Vi tyckte därför att Swift-avtalet var ett viktigt verktyg för att hjälpa oss bli av med den cancer som terroristfinansieringen utgör och att skydda medborgare på båda sidor av Atlanten. Men även om jag blev ledsen över att avtalet röstades ned, så blev jag inte helt förvånad.

Utan tvekan visade parlamentet musklerna och ville visa upp sina nya befogenheter enligt Lissabonfördraget, men ett tillfälligt stopp för Swift-avtalet till dess det bättre, nuvarande förslaget kommit från kommissionen skulle kanske i slutändan vara av godo och fungera som en väckarklocka för president Barack Obamas förvaltning som, precis som föregångarna, verkar ha en mycket oklar uppfattning av EU och dess institutioner, i första hand parlamentet.

De amerikanska diplomaterna verkar inte ha insett att Europaparlamentets ledamöter har fått ökade befogenheter och ökat inflytande. Skrivelsen från utrikesminister Hillary Clinton till talman Jerzy Buzek, där hon framförde sin oro över Swift, kom alldeles för sent. Dessutom uppfattades den av många ledamöter i Europaparlamentet som i bästa fall naiv och i värsta fall arrogant, för den bortsåg helt från hur vårt parlament i realiteten arbetar genom de politiska grupperna.

Förenta staterna bedriver en närmast osynlig lobbyverksamhet i parlamentet. Jämför det med små länder som Israel, Taiwan och Colombia, för att inte nämna giganter som Indien och Kina, som investerar avsevärda diplomatiska resurser i att bygga upp förbindelserna med Europaparlamentet. Resultatet blir att de kämpar i en för hög diplomatisk division på EU-nivå, medan USA allvarligt försummar sina potentiella möjligheter. Det är anmärkningsvärt att USA:s bilaterala ambassad till Belgien fortfarande är dubbelt så stor som dess representation till Europeiska unionen.

Det gläder mig emellertid att den nya amerikanska ambassadören till EU, William Kennard, verkar inse parlamentsledamöternas betydelse och att detta nu förmedlas vidare tillbaka till Washington. Jag hoppas att hans tid i Bryssel ska innebära ett rejält kliv framåt i USA:s förbindelser med oss ledamöter av Europaparlamentet. Det utlysta besöket från vicepresident Joe Biden är en utmärkt start, för ingen vill i högre grad än jag se en förstärkning av det transatlantiska partnerskapet.

Nästa hinder att ta sig över blir naturligtvis att få igenom ett nytt Swift-avtal i parlamentet, men också ett avtal om passageraruppgifter (PNR-uppgifter), som enligt min mening kommer att visa sig mindre kontroversiellt.

Marie-Christine Vergiat, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Än en gång diskuterar vi kommissionens och rådets mandat i samband med Swift-projektet. I det förslag till mandat som vi mottagit i dag tar man bestämt upp några av Europaparlamentets krav i dess resolution från september 2009, men många punkter är fortfarande ofullständiga.

Detta är fallet när det gäller hur länge uppgifter lagras samt EU-medborgarnas möjlighet att överklaga. Förenta staternas "Privacy Act" diskriminerar fortfarande personer som inte är amerikanska medborgare. Det medges också av kommissionens administration. Sedan får vi gång på gång höra att Swift inte kan behandla uppgifter på individuell basis eftersom det inte har kapacitet för detta, särskilt inte teknisk kapacitet.

Därmed finns det fortfarande ett enormt problem när det gäller proportionaliteten i de överföringar som görs. Som ni själv just har sagt oss, fru kommissionsledamot, finns det fortfarande problem i samband med dessa massöverföringar av uppgifter. Jag beklagar, men personligen har jag ingen tilltro till hur amerikanska

myndigheter agerar på detta område. Skäliga misstankar kan inte räcka. Det är väl känt vilken skada USA orsakar i kampen mot terrorismen.

Som Birgit Sippel sade, kvalitet måste gå före kvantitet. Ja, en EU-myndighet bör kunna ha verklig kontroll över vilka uppgifter som ska överföras. Vi väntar fortfarande på garantier på detta område för att skydda rättigheterna för våra medborgare och för alla dem som är bosatta i Europa.

Vi välkomnar de framsteg som redan har gjorts, men det räcker ändå inte. Ja, våra medborgare har rätt till säkerhet men de har rätt till säkerhet på alla områden. I en tid när många av våra medborgare blir alltmer medvetna om skyddet av privatliv och personuppgifter – något som framgår tydligt i många av anförandena här i parlamentet – är vi skyldiga att fortsätta uppmärksamma er på att vi faktiskt anser att principerna om nödvändighet och proportionalitet fortfarande inte respekteras.

Mario Borghezio, för EFD-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Låt mig passa på att betona hur berättigad er synpunkt är att Europaparlamentet inte heller får glömma den roll och den betydelse som det italienska språket har, som användningen av det italienska språket har – detta språk som har bidragit så mycket till den europeiska kulturen.

För att återgå till den fråga som behandlas, måste det sägas att det vid detta tillfälle, efter detta stillestånd som Europaparlamentet bestämt har eftersträvat, kanske verkar som om parlamentet inte helt har insett det brådskande och dramatiska behovet av att inte på något sätt, och inte av några skäl, undergräva ett grundläggande behov hos västvärlden och Europa, behovet av att försvara sig mot terrorismen.

Naturligtvis stämmer det att det måste finnas en balans, en proportionalitet, att medborgarnas rättigheter och privatliv inte får offras på ett orimligt sätt och att medborgarnas möjlighet att överklaga, administrativt eller rättsligt, alla beslut som fattats på grundval av Swift-systemet naturligtvis måste garanteras – precis som den garanteras genom denna nya formulering från kommissionen, som har hört sammat många av Europaparlamentets viktigaste påpekanden.

Därför menar jag att riktlinjerna i det förhandlingsmandat som antagits av kommissionen i fråga om Swift i huvudsak bör ses som välgrundade när det gäller att säkra ett effektivt och nödvändigt samarbete med amerikanska myndigheter i fråga om spårning av finansiella överföringar för att bekämpa och förebygga terrorism – detta ligger naturligtvis i det bilaterala intresset, eftersom Europa också måste komma ihåg att det behöver försvara sig mot terrorismen. Vi har alltför många uppenbara, och extremt allvarliga, bevis på terrorismen. Detta gäller även när det handlar om att säkra den demokratiska kontrollen av uppgiftsflödet, en uppgift som anförts trots Europaparlamentet, vilken är den mest tillförlitliga form av skydd som kan finnas för EU-medborgarnas personuppgifter och för skyddet av deras rättighet att hävda sig inom alla lämpliga forum. I mandatet beaktas också många förslag från oss parlamentsledamöter och det säger mycket om Europaparlamentets betydelse och om den nya roll som det har fått genom fördraget.

Vi måste också komma ihåg att avtalet sörjer för ömsesidighet från USA:s sida om EU skulle lyckas inrätta ett europeiskt program för att spåra finansiering av terrorism.

Europa måste skrida till handling – i alla händelser får det inte alltid ligga efter – det måste börja agera och måste själv stå för viktiga bidrag och information. När det gäller systemet för passageraruppgifter, som kommer att diskuteras senare, gäller samma logik. En åtgärd för identifiering av passagerare, för att bekämpa terrorismen, är helt avgörande.

Ernst Strasser (PPE). – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi i Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) vill ha ett avtal. Vi vill ha ett bra partnerskap med våra amerikanska vänner, framför allt på säkerhetsområdet. Vi vill ha ett bra avtal och vi vill ha detta avtal mycket snart. Vi bör framhålla att detta är en tid som speglar andan i Lissabon som sällan förr. Efter parlamentets resolution i mitten av september, efter rådets beslut i slutet av november, efter diskussionerna i januari–februari och efter parlamentets tydliga ståndpunkt i februari, har vi nu en situation som är ett bra exempel på samarbetet mellan kommissionen, rådet och parlamentet. Jag vill verkligen tacka er, fru kommissionsledamot, och även rådet, för denna nystart, som främst inleddes av er och kommissionsledamot Viviane Reding. Det är ett exempel på vad EU-medborgarna vill ha i termer av handlingsutrymme, på hur EU-medborgarna vill se oss nå lösningar tillsammans – inte bara EU-medborgarna utan framför allt de som ser och lyssnar här i parlamentet i dag. Vid detta tillfälle vill jag särskilt välkomna våra vänner från Rhine-Hunsrück och våra vänner från Österrike som är här i dag.

Vi i vår grupp söker inte efter problem, utan vi kämpar för lösningar. Jag bör betona att en hel rad utmärkta förslag till lösningar hittades, som vi beskrev i resolutionen från september. De gällde utlämningen av stora mängder uppgifter, tredjeländer, varaktighet, upphörande och andra frågor. Det är dessa frågor som vi nu behöver förhandla om.

Jag är faktiskt förvånad över våra kolleger från gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen och gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster, som vid detta tillfälle avstod från att rösta om resolutionen och vägrade bidra, men som nu efterfrågar denna resolution. Därför inbjuder jag er att komma ombord. Hjälp oss förhandla. Tillsammans kommer vi att uppnå ett bra resultat. I enlighet med övervägandena här bör vi i framtiden också arbeta för att påskynda utvecklingen av programmet för att spåra finansiering av terrorism (TFTP) och ni har även sagt detta i era uttalanden. Ja, vi behöver dessa instrument och vi bör hålla just den tidsram som ni beskrivit, så att vi kan diskutera resultaten av era förhandlingar här i parlamentet före slutet av sommaren och förhoppningsvis även komma fram till beslut.

Jag anser också att ert sätt att föra diskussionerna på, bland annat om er handlingsplan, som jag stöder helhjärtat, kan fortsätta i samma riktning i fråga om avtalet om uppgifter, passageraruppgifter, Schengens informationssystem och andra frågor.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Jag skulle vilja påminna om att det, i motsats till de tidigare negativa förväntningarna före parlamentets negativa omröstning, faktiskt också skedde flera positiva framsteg, och det verkar som att avtalet mellan EU och USA kommer att bli bättre än väntat. Om allt går bra kommer det att kunna slutas under sommaren. Sedan dess har det först och främst blivit tydligt för oss att USA är långt mer öppet för dessa reservationer och för att hitta konstruktiva lösningar på de europeiska reservationerna än vi tidigare hade trott.

Jag tror att vi alla har märkt att samarbetet är bättre och att dialogen mellan rådet och parlamentet är närmare. Jag ser det också som viktigt att kommissionsledamot Cecilia Malmström regelbundet informerar utskottet för medborgarliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, föredragandena och skuggföredragandena om utvecklingen. Jag anser att detta är centralt för att se till att bra avtal verkligen fortsätter att nås i framtiden. Jag anser att det är viktigt att klargöra detta innan vi går vidare.

Jag vill också instämma i vad flera personer har betonat, nämligen att parlamentet är engagerat, och gruppen Progressiva alliansen av socialister och demokrater i Europaparlamentet är också mycket engagerat för att säkra ett avtal så snart som möjligt, och för att se till att detta blir ett bra avtal, med andra ord ett avtal som tar hänsyn till EU-medborgarnas intressen, även deras intressen i fråga om uppgiftsskydd. Vi är medvetna om och känner ansvaret, eftersom detta är en mycket viktig faktor för att bekämpa terrorismen, även om det inte är den enda eller ens den viktigaste faktorn, men just detta utbyte av uppgifter är mycket viktigt. Det förefaller som om mandatet i dess aktuella form ger lösningar på många problem, medan många andra lämnas olösta. Ännu finns det ingen lösning på problem som dem som tidigare nämnts av våra kolleger och som kommer att bli föremål för ytterligare diskussion i dag. De två veckor som vi nu får på oss i och med senareläggningen av omröstningen på grund av problemen med flygresor, ger oss ett tillfälle, ett tillfälle att hitta lösningar på de olösta problemen och hitta svar på de frågor och de reservationer som tagits upp av parlamentet, på vilka vi ännu inte har hittat några betryggande svar. Det skulle vara bra om rådet inte nådde något beslut innan parlamentet har haft möjlighet att rösta, eftersom detta skulle kunna orsaka ytterligare svårigheter under den närmaste framtiden.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Herr talman. Det är tydligt att kommissionen har lyssnat. Förslaget till mandat är verkligen en tydlig förbättring jämfört med tidigare överenskommelser, även om mina kolleger har belyst aspekter där vi ännu inte är nöjda. Jag ska inte upprepa dessa invändningar utan bara tacka min kollega, Jeanine Hennis-Plasschaert, för allt det hårda arbete hon har gjort för parlamentets räkning.

Jag vill tala om processen och sammanhanget. Den senaste tidens framsteg är ett bevis på vad som kan uppnås när partner behandlar varandra med respekt och lyssnar på varandra, tar invändningar på allvar och verkligen försöker skapa samförstånd. Liksom kommissionen tror jag faktiskt att amerikanska myndigheter har gjort denna insats med engagemang och förståelse. I detta sammanhang vill jag tacka ambassadör Bill Kennard. Han har förstått mycket väl hur Europaparlamentet fungerar, kanske betydligt bättre än vissa av våra medlemsstater.

Vad vi nu behöver är att rådet gör samma insats och antar ett progressivt mandat. Det var rådets misslyckande förra gången att komma till oss med ett seriöst erbjudande om förbättring som tog hänsyn till parlamentsledamöternas invändningar som gjorde det nödvändigt för oss att avvisa interimsavtalet.

Under det senaste årtiondet – och detta gäller sammanhanget – har myndigheter i USA och i EU gjort framsteg på ett reaktivt och reflexartat sätt i ljuset av verkliga eller förmenta säkerhetshot. Ibland har regeringarna också fört en politik som bygger på tomma ord eller använder förtäckta ordalag, för att skapa rubriker i medierna eller hävda att motståndarna är toleranta mot brott eller terrorism. Vi kan inte fortsätta på detta sätt och jag ser fram emot en nystart där vi baserar beslut, särskilt om lagring och överföring av uppgifter, på våra grundläggande principer om proportionalitet, nödvändighet och lagenlig hantering. Vi behöver en granskning av alla planer och projekt som har samlats på hög på ett oplanerat sätt. Jag gläds över att kommissionsledamot Cecilia Malmström som jag uppfattar att planerar att göra detta så att vi kan få en klar bild av luckor, dubbling och alltför påträngande åtgärder och komma fram till en rationell och effektiv säkerhetsram som inte kränker våra medborgerliga friheter.

Judith Sargentini (Verts/ALE). – (NL) Herr talman! Resolution eller ingen resolution – jag tror hur som helst att rådet hörde oss klart och tydligt förra gången och vet precis vad det behöver göra. Europaparlamentet är bekymrat över grundläggande rättigheter, skyddet av medborgarnas privatliv och uppgiftsskyddet. Det handlar här om grundläggande rättigheter och en enkel lönsamhetsanalys är inte på sin plats i det sammanhanget. De skäl som anges för att begära stora mängder uppgifter – att det är tekniskt omöjligt att göra det mer exakt – förefaller vara ett konstigt argument. Jag tror inte en sekund på att detta är tekniskt omöjligt. Som jag ser det är det mer en fråga om pengar och kostnader. Som sagt, när det gäller grundläggande rättigheter är det inte bara en kostnadsfråga.

Dessutom är det viktigt att EU nu visar sig vara en jämbördig förhandlingspartner, och inte en som bara är inställsam eller väntar på att Förenta staterna ska ange reglerna. Parlamentet har gett rådet och kommissionen makt och utrymme att nu gå in i denna roll på allvar. I det sammanhanget vill jag be kommissionen och rådet att ta hänsyn till Europeiska konventionen om skydd av de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som nu är i kraft. Även detta kommer att behöva inkluderas i ert mandat och i resultatet av era förhandlingar. Jag hoppas att ni återkommer med rätt resultat och jag hoppas att ni utnyttjar det inflytande och den auktoritet som vi gav er förra gången. Jag väntar på att se vad ni har att visa upp när ni kommer tillbaka.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Herr talman! USA är i dag världens enda supermakt. Denna stat är en absolut och flerdimensionell supermakt – kulturellt, militärt och ekonomiskt. Lyckligtvis är den här supermakten vänligt inställd mot oss och den grundas på samma värderingar och grunder som EU byggdes på.

Därför bör vi värdesätta detta och stödja USA i den ädla sak som kampen mot terrorismen är, eftersom särskilt Västeuropa skyddades av USA mot kommunismen under många årtionden. Det var endast tack vare Förenta staterna som det fria Europa var fritt under 40 år. I dag ger USA ett mycket starkt stöd till hela fria världen så att världen kan vara fri från terrorism. En jämförelse mellan USA och EU beträffande de insatser, de finansiella utgifter och den teknik som ägnas åt kampen mot terrorismen är genant för EU och EU-medlemsstaterna.

Därför bör vi inte tveka om vi kan göra något för att hjälpa USA i kampen mot terrorismen – och det är också så jag ser detta avtal. Vi bör naturligtvis respektera de principer som vi har talat om, men detta är som jag ser det en fråga om samarbete mellan rådet, kommissionen och parlamentet. Vad som krävs av oss i dag är ett uttryck för den politiska viljan att ingå ett sådant avtal. Det bör finnas en sådan politisk vilja här. USA bör ingå ett avtal med EU som är både vänskapligt och grundat på partnerskap.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL). - Herr talman! Tack till kommissionen och rådet för de framsteg som ändå har gjorts sedan parlamentet i februari gjorde det enda rätta, dvs. avvisade Swift-avtalet. Nu har parlamentet ökade möjligheter att ställa krav på avtalets utformning. En klok kommission och ett klokt råd gör rätt i att lyssna på de krav och de invändningar som parlamentet lade fram i februari. Det handlar om våra fri- och medborgerliga rättigheter, och det gäller grunderna för en rättsstat.

Därför kan vi inte tillåta massöverföring, dataöverföring utan restriktioner. Ett sådant avtal blandar ihop oskyldiga medborgare med dem som eventuellt är skyldiga. Vi kan endast tillåta att uppgifter överlämnas när det gäller personer som av mycket starka skäl är misstänkta för brott. Detta påstås innebära tekniska problem. I så fall måste vi fråga oss om det är tekniken som ska styra vår lagstiftning eller om det är våra grundläggande fri- och medborgerliga rättigheter som ska styra. För mig är valet självklart: Det är våra rättigheter som ska vara grunden för lagstiftning.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) I februari vägrade vi ratificera ett avtal om behandling och överföring av uppgifter i finansiella rapporter som skulle användas för ett program inom det amerikanska finansministeriet för övervakning av terrorism. Skälen till avslaget angavs tydligt och inkluderade särskilt

– brott mot de grundläggande principerna i lagstiftningen om uppgiftsskydd för ett stort antal EU-medborgare (upp till 90 miljoner uppgiftsposter per månad),

– avsaknaden av skydd för EU-medborgare mot missbruk av uppgifter om dem som enligt detta avtal lämnats till Förenta staterna och tredjeländer, och

– avsaknaden av verklig ömsesidighet, eftersom den andra avtalsparten inte har förbundit sig att lämna information av liknande kvalitet och omfattning till EU.

Många av dessa brister kan undanröjas i det nya avtalet, men den konkreta principen om en omfattande överföring av alla uppgifter från EU till USA, där USA behandlar, utvärderar och lagrar alla uppgifter om EU:s finansiella operationer utan begränsning, under förevändning att söka efter kopplingar till terrorism, är inte hållbar.

Denna grundsats måste ändras. Europeiska bankers finansiella operationer bör bara behandlas enligt europeiska regler och på europeisk mark. Till våra vänner från USA ska vi bara överlämna de poster som verkligen har koppling till terrorism.

Carlos Coelho (PPE). – (PT) Herr talman, herr López Garrido, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Här i parlamentet stödde jag det avtal som ingicks mellan Europeiska unionen och Förenta staterna om ömsesidig rättslig hjälp. Jag gjorde detta eftersom jag anser att det transatlantiska samarbetet är mycket viktigt i allmänhet, och särskilt på området frihet, säkerhet och rättvisa.

Vid plenarsammanträdet den 11 februari röstade jag emot det preliminära avtalet om överföring av finansiella uppgifter mellan EU och USA. Jag gjorde detta med tanke på parlamentets privilegier, men även eftersom avtalet var oacceptabelt. I den debatten krävde jag respekt för principerna om nödvändighet och proportionalitet, samt för integriteten och säkerheten hos europeiska finansiella uppgifter.

Jag noterar nu med glädje kommissionens och rådets nya attityd i fråga om samarbete med parlamentet. Jag är övertygad om att vi tillsammans kommer att kunna enas om de grundläggande principer som bör vägleda och underlätta ett framtida samarbete mellan EU och USA i kampen mot terrorismen. Jag hoppas att de invändningar som uttryckts av parlamentet i dess resolution från september 2009 kommer att beaktas tillräckligt i detta nya avtal.

Jag upprepar att det måste finnas en absolut respekt för principerna om nödvändighet, proportionalitet och ömsesidighet. Jag betonar att det måste finnas grundläggande skyddsmekanismer för att garantera att uppgifterna bara lagras så kort tid som strängt taget behövs, varefter de bör förstöras.

Jag upprepar kravet på att rättsliga överklaganden måste vara möjliga och att lämpliga garantier måste inrättas i fråga om eventuell överföring av personuppgifter till tredjeländer. Framför allt måste det bevisas att sådana uppgifter är användbara för att förhindra terrorhandlingar eller som bevis mot terrorister.

Utanför denna ram kommer det inte att vara möjligt att få vårt samtycke. Europaparlamentet kommer att agera enligt de ståndpunkter som det alltid har haft.

Emine Bozkurt (S&D). – (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr López Garrido! Det förslag till mandat som föreslagits av kommissionen är ett steg åt rätt håll. Vi prioriterar kampen mot terrorismen. Det är därför viktigt att så snart som möjligt ingå ett nytt avtal om utbytet av finansiella uppgifter med USA, men inte till vilket pris som helst. I februari var det en stor majoritet bland oss som sade nej till ett dåligt interimsavtal med Förenta staterna och nej till att Europaparlamentet utesluts – det organ som företräder 500 miljoner medborgare. Medborgarna vill inte att deras bankuppgifter ska överföras till USA utan goda garantier för deras rättigheter. Vi vill ha ett avtal med goda garantier för skydd av EU-medborgarnas rättigheter. Om sådana inte ges under det aktuella förhandlingsmandatet kommer det inte att vara någon större skillnad från situationen i februari. Vi behöver mycket goda skäl om vi ska säga ja den här gången. Rådet och kommissionen måste informera Europaparlamentet på ett detaljerat och direkt sätt. Det är positivt att man har beaktat parlamentets invändningar i fråga om garantier för grundläggande rättigheter och friheter i samband med skyddet av personuppgifter. Dessa behöver vara kriteriet för att avgöra om uppgifter ska överföras, tillsammans med kriteriet att uppgifterna måste ha koppling till kampen mot terrorismen.

Det är fina löften, men jag är nyfiken på hur rådet och kommissionen kommer att skydda dessa garantier i praktiken. Principerna om proportionalitet och ändamålsenlighet är allra viktigast. Dessutom, kommer USA verkligen göra samma sak för oss?

Vad jag skulle välkomna är ett fullständigt och utförligt uttalande om de rättigheter som våra medborgare skulle ha enligt det eventuella framtida avtalet. Rådet och kommissionen föreslår att man ger EU-organ uppgiften att granska förfrågningar från USA. Vilken form anser ni i rådet och kommissionen att denna typ av offentligt EU-organ skulle ha? Kommer det att vara en rättslig myndighet och kommer medborgarna att ha tillgång till domstolsförfaranden, vilket de garanteras i Europa? Jag skulle vilja höra era svar.

Alexander Alvaro (ALDE). – (DE) Herr talman! Tack, kommissionsledamot Malmström. Det förhandlingsmandat vi har framför oss visar framför allt att kommissionen och parlamentet åter går på samma linje och att samarbetet åtminstone har fått en bra start. Det faktum att Europaparlamentet förkastade avtalet i februari – och jag vänder mig här till alla dem som har beskrivet det som en styrkeuppvisning – har inget att göra med att visa styrka, det handlar om att ta ansvar. Att ta ansvar för rättigheterna för de människor som vi företräder, nämligen EU-medborgarna. De förhandlingar om det nya avtalet om överföring av bankuppgifter som nu är på gång kommer framför allt att besvara den viktiga frågan om var parlamentet och EU står i frågan om respekt. Respekt mellan partner, respekt för medborgare och respekt för EU-lagstiftningen.

Vi fick möjlighet att ta med många saker som är viktiga för oss i detta förhandlingsmandat. Den resolution som vi ska anta i maj speglar i mycket hög grad aspekter såsom skyddet av våra medborgare, både deras uppgifter och deras rättsmedel, inklusive extraterritoriellt skydd, särskilt när deras rättigheter skulle kunna kränkas extraterritoriellt.

Vi har talat mycket om överföring av aggregerade uppgifter, så kallade massöverföringar av uppgifter. Vi måste tydliggöra att vi i det mandat som har beslutats måste beskriva hur och när detta problem ska lösas. I annat fall kommer det att vara mycket svårt att framställa hela saken mot bakgrund av vad vi hittills har sagt. Europaparlamentets resolution belyser detta i två stycken, förhandlingsmandatet i ett. Jag är säker på att kommissionen kommer att lösa detta på ett förnuftigt sätt.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Vår debatt äger rum två dagar före ett sammanträde om samma fråga med ministrar från de 27 EU-medlemsstaterna. Låt oss direkt säga att vår ståndpunkt därmed potentiellt är en form av politisk påtryckning. Vi diskuterar detta problem vid ett tillfälle när förhandlingsmandatets öde i samtalen med USA ligger i vågskålen. Vi har knappt två månader och en vecka på oss för att inleda förhandlingar med Washington. Kommissionen är inte särskilt flexibel på detta område. Den har inte föreslagit en enda liknande men alternativ ståndpunkt – med all respekt för Cecilia Malmström. Men att agera på grundval av "allt eller inget" är inte bara irrelevant och i strid mot EU:s anda, utan det är också en väg som inte leder någonstans, en återvändsgränd. Jag är för ett nära samarbete med USA och för uppgiftsutbyte, men det är de små detaljerna som gör det. Jag är visserligen inte någon entusiast för stadgan om grundläggande rättigheter, men vill ändå fråga om det är sant att detta mandat inte respekterar bestämmelserna i stadgan. Vad ska vi göra när de passageraruppgifter som vi överför till USA, och jag är för detta, används för otillåtna ändamål?

John Bufton (EFD). – (EN) Herr talman! Det är chockerande för mig att denna kommission fortfarande insisterar på att utbyta känslig finansiell information om miljontals oskyldiga EU-medborgare, bland annat från Storbritannien, trots att parlamentet och utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter avvisar förslagen. Frågan här är inte hur vi bättre ska hantera Swift, utan att det inte alls bör finnas något Swiftavtal.

Jag skulle absolut motsätta mig denna typ av kränkning från min egen regerings sida och motsätter mig bestämt att EU överlämnar väljarnas personliga information till Amerika. Att överlämna sådan information är bara början, och det leder oss till ett skrämmande storebrorsaktigt Europa. Enligt de aktuella reglerna kan USA lagra uppgifterna under 90 år, vilket är längre än en genomsnittlig livstid, och trots att amerikanska myndigheter säger att icke använda uppgifter raderas efter fem år, har den amerikanska regeringen redan beskyllts för att lämna uppgifter till stora amerikanska företag, inte för att bekämpa terrorism, utan för att främja ekonomiska intressen.

Europaparlamentet avfärdade dessa beklämmande förslag men kommissionen tycker inte om att retirera, och ett interimsavtal ingicks av Europeiska rådet utan parlamentets godkännande förra året, dagen innan Lissabonfördraget skulle ha förbjudit detta enligt medbeslutandeförfarandet.

Den 11 februari förkastade Europaparlamentet på nytt interimsavtalet och en vecka dessförinnan förkastade parlamentets utskott för medborgerliga fri- och rättigheter avtalet. Ert envisa arbete för detta avskryvda avtal visar bara ert förakt för demokrati och människors frihet, även människorna från mitt land, Wales, och resten av Storbritannien.

Monika Hohlmeier (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Till skillnad från den föregående talaren vill jag uttryckligen tacka både kommissionsledamot Cecilia Malmström och kommissionsledamot Viviane Reding för deras stora ansträngningar för att ta upp de frågor som väckts av parlamentet, samt de problem som vi ser och har sett på området datasäkerhet och konfidentialitet, med sikte på förhandlingarna med USA.

Jag är också tacksam över att nyckelfrågorna – såsom nämnts av andra ledamöter – redan har analyserats eller beaktats i mandatet och att detta särskilt också inkluderar frågor på området inspektion samt på området ömsesidighet. När det gäller radering av uppgifter ser jag det också som mycket viktigt att kunna omförhandla femårsperioden, eftersom det verkligen inte är acceptabelt att lagra uppgifter under en så pass lång tid.

Det är viktigt att slutligen också diskutera frågan om påföljder då utdrag avsiktligt gjorts för fel syften under känsliga omständigheter, eftersom detta förhindrar att det görs vissa utdrag som vi inte ser som önskvärda. Man bör bara inrikta sig på terrorismen.

Jag anser att det är viktigt att vi måste hantera vårt eget TFTP. På längre sikt kan vi inte massöverföra uppgifter, det vill säga stora mängder uppgifter till USA. Det har inget att göra med bristande tillit, utan med det faktum att vi på lång sikt till syvende och sist behöver ta vårt eget ansvar i Europa på ett jämbördigt sätt, och sedan utbyta specifika utdrag med uppgifter enbart för att bekämpa terrorism och slutligen upprätthålla verklig ömsesidighet.

I detta sammanhang vill jag åter be kommissionen att ange hur frågan om vårt eget TFTP ses inom kommissionen och i den gemensamma diskussionen med rådet.

Tanja Fajon (S&D). – (SL) Terrorismen är fortfarande ett av de främsta hoten mot säkerheten inom EU och vi behöver inleda förhandlingar med USA om överföring av bankuppgifter så snart som möjligt, men inte till vilket pris som helst. Ett nytt avtal måste ge större skydd för EU-medborgarnas personuppgifter. Vi behöver ett bättre avtal, ett avtal som tar hänsyn till mänskliga rättigheter och som tar itu med frågan om överföring av stora mängder uppgifter om miljontals EU-medborgare. Det framtida avtalet måste också vara ett ömsesidigt avtal, vilket innebär att amerikanska myndigheter bör tillhandahålla liknande uppgifter om finansiella transaktioner, om EU i framtiden inrättar sitt program för spårning av finansiella transaktioner. Jag är glad över att höra att kommissionen instämmer i detta.

Det nya avtalet måste också ge bättre garantier för överföring av uppgifter till tredjeländer. Ska vi tillåta att USA överför information till vilket land som helst eller ska vi fastställa tydliga kriterier för detta? Det är avgörande att vi har de mest passande skyddsmekanismerna. Det skulle även vara på sin plats att det land som tillhandahåller uppgifterna samtycker till att de överförs till tredjeländer, så att vi kan inrätta ett system som kräver att de länder som lämnar uppgifter ger sitt samtycke. Därför undrar jag om vi skulle kunna införa instrument som också ger oss möjlighet att vägra överföring av information till tredjeländer där dessa inte ger tillräckliga särskilda skäl för att erhålla sådana uppgifter.

Eftersom EU inte har något eget system för att spåra finansiella transaktioner är vår säkerhet beroende av USA. Men vad kan vi begära i gengäld? Vi måste också se till att det framtida avtalet med USA kan avslutas omedelbart om något av åtagandena inte uppfylls. Vi måste övertyga våra medborgare om att överföring av bankuppgifter är förnuftigt, eftersom vi blir mer och mer oroliga över i vilken omfattning vi tillåter intrång i vår integritet i kampen mot terrorismen.

Cecilia Wikström (ALDE). - Herr talman! För oss liberaler har det ända sedan andra världskrigets slut varit viktigt att framhålla den transatlantiska länken mellan USA och Europa och att lyfta fram samarbetet på olika områden. Men som i alla samarbeten kan det uppstå komplikationer och svårigheter, och dem måste man lösa. En av de svårare komplikationerna har varit att hantera frågan om människors rättmätiga rätt till personlig integritet.

Jag tror att det över tid kommer att stå klart att det var mycket bra att parlamentet fällde det tillfälliga Swift-avtalet. EU måste präglas av demokrati och öppenhet, och vi folkvalda i detta hus är en viktig del i detta. Procedurerna kring Swift lämnade en hel del att önska när det gällde detta. Parlamentet har varit tydligt

med vad vi kräver för att godkänna ett nytt permanent avtal. Kriterierna finns listade i den resolution vi idag har att hantera och debattera, och när dessa krav är tillgodosedda ser jag fram emot en ny votering.

Målkonflikten förblir å ena sidan säkerhet och å andra sidan rätt till integritet. Låt oss nu lägga historien bakom oss och med tillförsikt arbeta mot det mål som är så viktigt och varav ett nytt permanent Swift-avtal utgör en viktig del, nämligen säkerhet, trygghet och integritet för Europas medborgare.

Sylvie Guillaume (S&D). – (FR) Vi är alla eniga – det får inte finnas någon tvetydighet i denna fråga – om att kampen mot terrorismen är en gemensam kamp där EU måste spela sin roll fullt ut.

Samtidigt är det lika viktigt för oss Europaparlamentariker att se till att EU-medborgarnas rättigheter och särskilt rätten till skydd av personuppgifter respekteras. Denna punkt måste betonas och detta budskap riktas inte bara till de företrädare för rådet och kommissionen som är närvarande här i parlamentet, utan även till de amerikanska myndigheterna, med vilka ett nytt avtal måste förhandlas fram.

Mer specifikt vill jag belysa en punkt som finns med bland Europaparlamentets centrala krav, nämligen frågan om uppgifter som bevaras av amerikanska myndigheter. De aktuella planerna är enligt mitt synsätt oproportionerliga. Därför behöver fler frågor ställas. Varför lagra uppgifter, som enligt de berörda parterna inte används, under en sådan lång tid som fem år? Är det inte möjligt att minska lagringstiden till en rimligare tidsperiod? När det gäller de uppgifter som väljs ut anges ingen bevarandeperiod i mandatet. Det tidigare avtalet fastställde en maximal period på 90 år. Skulle det inte vara en bra idé att besluta om en lämplig bevarandeperiod som står i proportion till hur dessa uppgifter används, till exempel i förhållande till längden på en särskild utredning eller en särskild rättegång? Finns det ett användningsområde för dessa uppgifter utöver att bekämpa terrorismen, och vilket är det? Slutligen, skulle vi kunna överväga att bevara dessa uppgifter i Europa i stället för i USA?

Jag skulle vilja att rådet och kommissionen besvarar dessa frågor. Denna punkt är verkligen avgörande och Europaparlamentet kommer inte att gå som katten kring het gröt i den här frågan. Därför är det mycket viktigt att rådet tar särskild hänsyn till detta när det antar kommissionens förhandlingsmandat.

Nathalie Griesbeck (ALDE). – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Europaparlamentet tog ett mycket viktigt steg för två månader sedan när det förkastade detta interimsavtal.

Utan att gå tillbaka till denna fråga, eftersom jag är den 27:e talaren denna eftermiddag, vill jag bara uppmärksamma att vissa personer mycket poetiskt beskrev denna fas i den europeiska demokratin som den första dagen i Europaparlamentets liv under Lissabonfördraget. Faktiskt var det inte bara en historisk seger när det gäller respekten för integritet och medborgerliga friheter i och utanför Europa. Det var också en vändpunkt för Europaparlamentets befogenheter och samtidigt en uppvisning av mycket mod och djärvhet från vår föredragandes sida, Jeanine Hennis-Plasschaert. Jag vill hedra henne särskilt för hennes beslutsamhet när bara några veckor återstår till en dag som är viktig för henne.

Det är meningslöst att nämna de underliggande faktorer som gör oss beroende av varandra när det gäller kontraterrorism, säkerhet och den balans som vi måste finna på området individuella friheter. Som en del av detta nya förhandlingsmandat behöver vi nå ett rättvist och balanserat avtal som respekterar rättigheter och som kringgärdas av garantier som är ett uttryck för vad som i slutändan, för mig och för många av våra medborgare, utgör EU:s innehåll och styrka, nämligen skyddet av EU-medborgarna. Eftersom vår politiska vilja måste överensstämma med lagen och med vad som uttrycks genom rättsliga kanaler, ska jag inte gå tillbaka till elementen ömsesidighet och proportionalitet. Inte desto mindre hoppas jag att det genomdrivs strängare rättsliga regler för massöverföring av uppgifter på ett mycket vaksamt och krävande sätt, som en fråga skild från lagring och rätten till rättelse, ändring och radering av uppgifter och från rätten att överklaga vid domstol. Det är upp till oss att samarbeta för att tillsammans uppnå denna balans mellan krav på säkerhet och krav på frihet.

Ioan Enciu (S&D). – (RO) EU erkänner att det är särskilt viktigt att utbyta information globalt i kampen mot terrorismen. Parlamentsledamöterna i gruppen Progressiva alliansen av socialister och demokrater i Europaparlamentet stöder alla åtgärder som kan leda till att terrorismen förebyggs och stoppas. Parlamentsledamöterna har valts demokratiskt för att företräda EU-medborgarnas intressen och kan inte kompromissa på något sätt med det faktum att de måste skydda deras rättigheter, som fastslås i fördrag och konventioner. Det finns vissa frågor som vi inte kan bortse från, såsom skydd av personuppgifter, rättsligt skydd, omfattningen av de uppgifter som överförs, proportionalitet, ömsesidighet eller Europaparlamentets ständiga deltagande i övervakningsprocessen.

Jag anser att inrättandet av en europeisk myndighet för behandling, godkännande och överföring av Swift-uppgifter skulle vara en lösning som skulle ge EU en garanti för att dessa uppgifter endast används för att bekämpa terrorism och att de bara gäller redan identifierade misstänkta. EU-medborgare kommer då också att ha någonstans att lämna klagomål om eventuellt missbruk. Vi ber kommissionen att minst en gång per år lämna rapporter om avtalets genomförande. Det kommer att garantera att processen genomförs enligt det godkända avtalet och att vi kan åtgärda eventuella brister i god tid.

I syfte att nå en bättre ömsesidig överenskommelse om de punkter där det finns skilda åsikter föreslår jag att informationsmöten anordnas omedelbart för Europaparlamentets politiska grupper eller även för nationella delegationer, tillsammans med amerikanska företrädare som har kontakt med EU eller medlemsstaterna.

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Herr talman! Det styrkeprov som Europaparlamentet tillsammans med kommissionen och rådet har gett sig in på när det gäller förslaget till Swiftavtal kan vara värdefullt, med tanke på att insamlingen och överföringen av uppgifter om banktransaktioner uteslutande används för antiterroristiska syften. I stort sett alla har vid det här laget nämnt detta uppenbara faktum, men erfarenheten visar att inget är mindre säkert än detta när det gäller användningen av personuppgifter. En misstänkt terrorist som är känd för den amerikanska underrättelsetjänsten är inte nödvändigtvis känd för dess europeiska motsvarigheter, såsom kommissionens svar på en av mina frågor visar.

Min ståndpunkt om eventuella nya avtal i denna fråga kommer att bero på hur relevant det är att samla in personuppgifter, på tillhandahållandet av dessa uppgifter till säkerhetskontrollorgan och på om principen om ömsesidighet respekteras när det gäller information som innehas av myndigheter. Jag anser att det därför är klokt att fundera över det bästa sättet att upprätthålla dessa villkor. Det är upp till parlamentet att göra detta till en av sina befogenheter.

Proinsias De Rossa (S&D). – (EN) Herr talman! Jag välkomnar denna debatt som föregår rådets formella behandling av kommissionens förslag till mandat. Jag välkomnar också kommissionens godtagande av många av de invändningar som Europaparlamentet uttryckte när det förkastade interimsavtalet som otillfredsställande.

På grund av omständigheter utanför vår kontroll här i dag, kan vi tyvärr inte anta någon parlamentsståndpunkt om förslaget till mandat. Vi kommer att rösta den 6 maj och jag uppmanar bestämt rådet att inte underteckna något avtal före detta datum. Europaparlamentets samtycke är ett fördragsenligt krav, vilket även gäller överensstämmelsen med stadgan om de grundläggande rättigheterna i alla avtal som rådet skriver under. Det är mycket viktigt att betänka att ett kort dröjsmål kommer att skada förbindelserna mellan EU och USA mycket mindre än ett andra förkastande av ett förslag till avtal.

Liksom många andra är också jag fortsatt oroad över överföring av stora mängder uppgifter och kontrollen av dessa uppgifter när de väl lämnar vår kontroll. Jag är ännu inte övertygad om att de aktuella förslagen verkligen kommer att bidra till att lösa dessa problem. Jag vill se ett närmare samarbete mellan EU och USA, men detta samarbete måste grundas på ömsesidig respekt för medborgarnas rättigheter.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Som ni väl känner till och såsom också har sagts i dag, är kampen mot terrorismen ett gemensamt mål i Europa. Antiamerikanism är inte ett gemensamt mål i Europa. Därför, och särskilt med tanke på vad en av ledamöterna sade före mig, tror jag inte att ett uttalande som rent ut uttrycker antiamerikanska känslor skulle kunna betraktas som en inspirationskälla för vårt parlament. Skälet är att jag anser att negativa åsikter gentemot USA rent allmänt inte får hindra ett avtal om terrorismbekämpning.

Faktiskt vill jag tala om tillit i förbindelsen med USA. Vi i EU och USA har gemensamma fiender som inte kommer att tveka att utnyttja alla sprickor och bevis på bristande tillit i denna förbindelse. De uppgifter som tillhandahålls genom Swift kan inte användas för något annat syfte än att bekämpa terrorismen. Undantaget från detta är naturligtvis situationer där andra extremt allvarliga verksamheter har koppling till terrorismen, såsom narkotikahandel och spioneri. Låt oss lita på våra amerikanska partner.

Richard Seeber (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag menar att några saker är står över all diskussion, såsom det transatlantiska partnerskapet – eftersom det verkligen är grunden till vår utrikespolitik – den gemensamma kampen mot terrorismen och EU-institutionernas samarbete. Samtidigt är det också sant att vi genom Lissabonfördraget har fått nya grundvalar. Europaparlamentet har fått nya rättigheter och dessa rättigheter måste främst utövas för att skydda våra medborgare. En rättighet är skyddet av våra medborgares grundläggande rättigheter, samt skyddet av liv och skyddet av integriteten. Därför är vi för att specifika uppgifter överförs. Men överföringen av aggregerade uppgifter håller tveklöst på att gå över styr.

Det nya avtalet bör ge garantier för en balans mellan dessa grundläggande rättigheter, men även för ömsesidighet, proportionalitet och en lägsta grad av datasäkerhet.

Jag vill också fråga rådets, ordförandeskapets, företrädare var de var i förmiddags när vi debatterade ansvarsfriheten för budgeten 2008 – ett av de viktigaste kapitlen. Tyvärr lyste rådets ordförandeskap med sin frånvaro.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Herr talman! En av de centrala och viktiga frågorna är huruvida stora mängder uppgifter – det vill säga uppgifter om alla – bör överlämnas eller om uppgifterna bör begränsas till identifierade individer.

Det finns naturligtvis en mellanliggande ståndpunkt. Befolkningsgrupper som förknippas med terrorism vid en viss tidpunkt skulle kunna sättas i fokus. Om till exempel fiskare på Orkneyöarna plötsligt blev radikala och började döda människor och inte bara fisk, då borde de sättas i fokus. Om äldre, överviktiga, gråhåriga pensionerade universitetslärare skulle sätta på sig linnekläder och börja utföra terroristattacker mot sina studenter, i stället för att bara tråka ut dem med sina dödligt monotona utläggningar, skulle de – eller jag kanske borde säga vi – också sättas i fokus.

Att fokusera på någon ses med avsmak och fördöms som diskriminerande. Jag skulle kalla det för sunt förnuft. Inte desto mindre måste uppgifter som gäller oskyldiga medlemmar av dessa målgrupper förstöras på ett tidigt stadium.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Herr talman! Att spåra terrornätverkens finansiella flöden är ett mycket effektivt instrument i kampen mot terrorismen. I februari förkastade vänstern ett preliminärt avtal utan att ens föreslå någon annan lämplig ram för säkerhetsenheterna, och försvårade därmed polisens och rättsväsendets arbete. Vi måste nu gemensamt anstränga oss för att anta ett nytt och slutgiltigt avtal. Jag uppskattar att rådet och kommissionen i dag kommunicerar öppet, och jag vill därför fråga kommissionsledamoten om det är nödvändigt att överföra 90 miljoner uppgiftsposter varje månad, för jag tvivlar på det. Jag skulle också vilja fråga hur våra medborgare ska kunna överklaga hos de amerikanska myndigheterna vid misstänkt missbruk av uppgifter och vem som kommer att övervaka de uppgifter som överförs till den amerikanska förvaltningen. Enligt min åsikt borde det kanske vara ett oberoende rättsligt organ som grundas på internationella fördrag om ömsesidigt rättsligt stöd och inte Europol, vars beslut inte kan ses över och som inte ens har lämpliga befogenheter, om vi inte ändrar dess stadga. Prioriteringen är kampen mot terrorismen, men vi kan inte kringgå stadgan om de grundläggande rättigheterna, som ska garantera skyddet av personuppgifter. Öppen tillgång till rättslig prövning i omtvistade fall skulle enligt min åsikt vara en säker garanti.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Dagens debatt visar att medborgerliga rättigheter och kampen mot terrorism inte alltid är lätta att förena. Swiftavtalet, som diskuteras i dag igen, illustrerar problemet med att skydda våra civila rättigheter och samtidigt investera i världssamfundets säkerhet.

Kommissionens förslag till mandat möjliggör fortsatt överföring av stora paket med uppgifter mellan USA och EU. Bevarandeperioderna är fortfarande för långa. Sist men inte minst har jag två frågor. Finns det någon tidsgräns för detta bilaterala avtal? Vilken är i så fall tidsramen och inom vilken tid kommer uppgifterna att slutligen raderas?

Anneli Jäätteenmäki (ALDE). – (FI) Herr talman! Kampen mot terrorismen är viktig och EU måste delta i den. Men vi kan inte göra detta genom att undertrycka de mänskliga rättigheterna. Respekten för de mänskliga rättigheterna är ett av de viktigaste europeiska värdena, och detta bör vara en förenande faktor också i det transatlantiska samarbetet.

Det är viktigt att det transatlantiska samarbetet fungerar, men det måste fungera ömsesidigt och med en känsla av ömsesidig respekt. Ändringar av uppgifter måste ske individuellt, och jag vill åter betona att vi inte kan undertrycka de mänskliga rättigheterna på grund av kampen mot terrorismen. Om detta sker så kommer vi att ha hjälpt terroristerna.

Mariya Nedelcheva (PPE). – (FR) Herr talman, herr López Garrido, fru Malmström! Jag vill gratulera författarna till resolutionsförslaget om slutandet av avtalet mellan USA och EU om överföring av finansiella uppgifter för att bekämpa terrorismen. Denna resolution upprepar på ett balanserat sätt inte bara säkerhetskraven utan även garantierna för att uppgifterna om EU-medborgarna kommer att skyddas och att deras grundläggande rättigheter kommer att respekteras.

I sig anser jag att inrättandet av en europeisk offentlig rättslig myndighet, med ansvar för att motta förfrågningar från det amerikanska finansdepartementet, är nyckeln till den balanserade strategi som vi söker. Faktiskt skulle det bidra till att övervinna många hinder för principerna om nödvändighet och proportionalitet, som är särskilt aktuella i samband med massöverföringar av uppgifter.

Detta skulle också bana vägen för införandet av verklig ömsesidighet. Med andra ord skulle det vara möjligt för EU-myndigheter och medlemsstaternas behöriga myndigheter att erhålla finansiella uppgifter som lagras på amerikanskt territorium. Det är vår trovärdighet som står på spel här. Swiftavtalet är ett slags demokratiskt test som vi alla är skyldiga att klara av, för våra medmänniskors skull.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Herr talman! Inledningsvis vill jag säga till Richard Seeber att jag faktiskt var närvarande i förmiddags vid den debatt som han hänvisade till. Trots att jag inte hade blivit officiellt inbjuden bad ni mig att komma, mina damer och herrar, och jag kom. Jag var närvarande och jag talade vid denna debatt. Kanske det var han som inte var här, precis som nu, då han inte deltar i detta sammanträde utan har lämnat kammaren.

Jag ville i alla fall säga att jag tycker att vi har fört en mycket konstruktiv debatt. Detta visar att det finns en verklig anda av samarbete på båda sidorna, bland alla berörda parter – parlamentet, kommissionen och rådet. Föredraganden, Jeanine Hennis-Plasschaert, uppmärksammade den samarbetsanda som hon kunde se i rådet – för vilket jag är mycket tacksam – och även i kommissionen. Jag är tacksam över att hon har sagt detta offentligt.

Det råder inget tvivel om att vi, i både det mandat som kommissionen har lagt fram genom Cecilia Malmström och det mandat som rådet kommer att godkänna, kommer att ta mycket stor hänsyn till och hitta inspiration i de invändningar och ståndpunkter som uttrycks i era inlägg och i resolutionsförslaget eller i det utkast till resolutionsförslag som föreslagits av föredraganden.

Jag har noterat att det finns en rad problem som ni särskilt invänder mot, och jag vill försäkra er om att dessa problem och farhågor som ni har nämnt kommer att utgöra en del av de förhandlingsdirektiv som rådet ska godkänna. Förhandlingarna kommer att ledas av kommissionen och kommer att utmynna i ett dokument som rådet och parlamentet sedan ska underteckna. Den första punkten i dessa förhandlingsdirektiv kommer att vara det problem som har tagits upp upprepade gånger här i eftermiddag, dvs. massöverföring av uppgifter.

Jan Philipp Albrecht, Simon Busuttil, Birgit Sippel, Judith Sargentini, Eva-Britt Svensson, Jaroslav Paška, Proinsias De Rossa och flera andra har tagit upp denna fråga. Jag skulle vilja säga er att vi självklart inte kan acceptera urskillningslösa massöverföringar, vad som än begärs och vilket syftet än är. Det handlar inte om det. Det handlar om uppgifter som begärs enbart för att förebygga, utreda och åtala terroristbrott och terrorfinansiering och, vidare, med individualiserade mål som gäller en viss person där det finns skäl att tro att denna person står i förbindelse med eller är involverad i terrorism eller dess finansiering. Det handlar alltså inte om massöverföringar av sådana uppgifter. Målet och ämnet sätter mycket tydliga gränser för dessa överföringar av uppgifter.

Dessutom kommer det att finnas en europeisk myndighet genom vilken dessa uppgifter kommer att begäras ut och efteråt kommer det också att ske en kontroll, som väsentligen genomförs av kommissionen, av hur de nämnda uppgifterna används och om hur det avtal som ska undertecknas fungerar. Därför anser jag att det finns en mekanism på plats som är fullkomligt kapabel att bemöta de farhågor som har tagits upp här i denna fråga.

Bevarandeperioden för uppgifterna har också tagits upp. Bevarandeperioden för uppgifterna har fastställts till omkring fem år, eftersom det av effektivitetsskäl uppenbarligen är nödvändigt att bevara uppgifterna under en minimiperiod. Det måste dock tydliggöras att perioden måste vara så kort som möjligt och inte får vara längre än vad som krävs för att uppnå målet. Målet – behovet av att lagra uppgifterna – måste alltid vara väl definierat. Annars skulle det vara orimligt. Uppgifter måste alltid bevaras för ett syfte och i samband med en särskild person.

Ni har också uttryckt betänkligheter i fråga om personers rättigheter att ha tillgång till, att informeras om och att korrigera sina uppgifter. Carlos Coelho, som inte är här för tillfället, uttryckte till exempel detta i detalj. Jag kan säga er att förhandlingsdirektiven överensstämmer med det förslag till mandat som utarbetats av Cecilia Malmström i det att dessa rättigheter kommer att säkras. Rätten till information, tillgång och rättelse måste säkras och kommer att säkras i det avtal som ska undertecknas.

Principerna om nödvändighet och proportionalitet kommer att garanteras i förhandlingsdirektivet och i det avtal som slutligen undertecknas. Möjligheten till överklagande – administrativt och rättsligt – kommer att

säkras, utan diskriminering på grund av nationalitet eller av något annat skäl. När det gäller de frågor som tagits upp av ledamöterna, inklusive Emine Bozkurt och Marie-Christine Vergiat, kommer alltså allt detta att säkras. Dessutom kommer det att bli fullkomlig ömsesidighet. Detta är ett av de teman som betonades mest i den tidigare debatten, som vi alla kommer ihåg. Det kommer att råda absolut ömsesidighet i förhållande till USA. Detta är en annan av egenskaperna i de förhandlingsdirektiv som rådet ska godkänna och som överensstämmer med vad ni har sagt här och med det resolutionsförslag som lagts fram av Jeanine Hennis-Plasschaert.

Jag vill här påpeka att rådet har gjort ett bestämt åtagande om att godkänna ett mandat som skyddar EU-medborgarnas grundläggande rättigheter, och som tillämpar och är fullkomligt troget och i enlighet med EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna – som utgör en del av Lissabonfördraget – och Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna, som EU avser att underteckna under de kommande månaderna, vilket är ett av de mål som markerar början på ett nytt politiskt skede i EU.

ORDFÖRANDESKAP: DURANT

Vice talman

Cecilia Malmström, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Det här har verkligen varit en mycket konstruktiv debatt. Vi har lyssnat noga och noterar ordentligt allt som har sagts. Rådet besvarade ganska många av de frågor som togs upp och jag ska bara lägga till några saker eftersom det är viktigt att det blir så tydligt som möjligt.

Vi kommer att inrätta en EU-granskningsgrupp. De kommer att ha rätt att granska slumpvis utvalda stickprov för att se till att uppgifterna har tagits på ett sätt som är korrekt enligt avtalet. Det måste finnas en skälig uppfattning om att målet för sökningen är terrorist eller någon som finansierar terrorism. Vi måste även komma ihåg att varje sökning av TFTP-uppgifter kontrolleras av en Swift-granskare och av en oberoende rättslig myndighet innan de lämnas ut. EU:s granskningsgrupp kommer också att ha tillgång till denna information.

Genom avtalet kommer vi att garantera att EU-medborgarna har tillgång till icke-diskriminerande administrativa och juridiska rättigheter. Exakt hur detta ska göras är naturligtvis en del av förhandlingarna, så jag kan inte vara mer specifik angående det. Men som rådet sade är det en mycket viktig del av förhandlingen. Vi behöver hitta en lösning på detta, och i frågan om rättelse och tillgång.

Uppgifter kommer inte att överföras till tredjeländer – bara relevanta analyser i aktuella fall men inte stora mängder uppgifter – och det kommer bara att vara i samband med terrorism. Hela avtalet är bara avsett för terrorism. I avtalet kommer vi också att se till att EU-medborgarna, via sina dataskyddsmyndigheter, har rätt att veta att den registrerade personens rättigheter har respekterats på rätt sätt. Förfrågningar om uppgifter är redan målinriktade när det gäller stora mängder data. Det måste finnas en misstänkt terrorist, som bara kan sökas. Så bara en bråkdel av Swift-uppgifterna kommer att överföras och tillgång kommer bara att ges till en mycket liten andel av dessa uppgifter. Resten kommer att förbli anonyma.

Vi ska försöka minska och utforska möjligheten att begränsa och finjustera definitionen för att minska volymen ytterligare, men det finns redan juridiskt bindande regler som skulle förhindra all tillgång till dessa uppgifter om det inte finns skäliga misstankar. EU:s granskningsgrupp kommer att kontrollera ett representativt stickprov – som jag sade – och om det sker några överträdelser av avtalet kan det omedelbart avbrytas av EU.

Jag hyser alltså förhoppningar om att vi kan agera snabbt och att vi kan få ett bra avtal. Vi behöver beakta frågan om säkerhetsluckan, men det finns naturligtvis också många frågor som måste besvaras beträffande dataskydd och de andra frågor som ni har tagit upp. Amerikanerna har visat en mycket öppen attityd hittills. De är redo att arbeta med oss så snart som möjligt men också de är också redo att vara kreativa och hitta svar på våra frågor. Jag vet att en grupp från Europaparlamentet ska resa nästa veckoslut och ni kommer att kunna ställa frågor och förhoppningsvis få fler svar då.

Det andra spåret parallellt med detta är naturligtvis huruvida vi bör ha ytterligare en lösning på EU-nivå, om vi bör ha ett TFTP för EU eller inrätta en ny myndighet. Det är en mycket viktig diskussion. Den behöver utforskas grundligt inom EU. Detta kommer naturligtvis inte att vara en del av förhandlingarna. Om så sker måste vi se till att amerikanerna hjälper till och att det finns ömsesidighet, men detta måste vi klargöra. Kommissionen är villig att delta, vara innovativ och lägga fram förslag, men det är upp till medlemsstaterna

att besluta. Jag vet att Europaparlamentet är mycket aktivt och jag ser fram emot att diskutera detta med er. Så detta är en parallell diskussion.

Ytterligare något som sker parallellt är det arbete som görs av min kollega, vice ordförande Viviane Reding, som redan har börjat utarbeta ett mandat för ett långsiktigt avtal om uppgiftsskydd för alla de avtal som vi har med USA. Detta är självklart något som också måste komma in i bilden.

Slutligen har vulkanen på Island naturligtvis orsakat många reseproblem för många människor runtom i världen och detta gör det omöjligt för er att rösta. Jag beklagar verkligen detta men ni kan vara säkra på att – ordförandeskapet är här, jag är här, våra avdelningar är här – vi har tagit ordentlig hänsyn till debatten. Vi har sett resolutionsförslaget och detta har undertecknats av fyra politiska grupper. Vi kommer att redogöra för detta för ministrarna.

Om vi senarelägger beslutet i rådet kommer vi att förlora två viktiga veckor av förhandlingar. Jag sade tidigare att amerikanerna är villiga. De är konstruktiva och vill ge sig in på detta, men det kommer inte att vara lätt. Det kommer att vara ett svårt beslut och vi behöver tiden. Vi vill få detta gjort så snart som möjligt men också så bra som möjligt. Om vi vill att Europaparlamentet ska kunna rösta om detta före sommaruppehållet, måste vi fatta ett beslut så att vi kan inleda förhandlingarna så snart som möjligt. Så det är bra om ni kan ha förståelse för detta. Jag vill försäkra er att både ordförandeskapet och kommissionen har lyssnat mycket noga på era synpunkter och, som ordförandeskapet sade, vi kommer att ta hänsyn till debatten här och redogöra för den för ministrarna på fredag.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum under den första sammanträdesperioden i maj.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Marian-Jean Marinescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag välkomnar det nya Swift-mandatet för avtalet mellan EU och USA som en del av programmet för att spåra finansiering av terrorism, särskilt eftersom rådet och kommissionen har dragit lärdom av tidigare händelser och har inkluderat parlamentets stränga krav i förhandlingarna, nämligen att högre standarder bör tillämpas för uppgiftsskyddet. Vi måste dock förhandla ordentligt med de amerikanska myndigheterna om denna överföring av uppgifter om finansiella betalningsmeddelanden från EU till USA. Inga stora mängder uppgifter får överföras och det måste krävas tekniska resurser som kan underlätta överföring av individuella uppgifter, som bara gäller misstänkta. Jag hoppas att detta avtal inte ger EU några överraskningar i framtiden och att det förtydligas innan avtalet undertecknas att EU har rätt att erhålla information från den amerikanska databasen och att det inte är möjligt att uppgifter överförs till tredjeländer. Denna överföring måste också garantera medborgarnas skydd och rättigheter i fråga om tillgång och ändring av sina uppgifter, såsom anges i nationell och europeisk lagstiftning. Sist men inte minst måste det förtydligas att EU-medborgarna har rätt att inlämna klagomål om deras personuppgifter används på ett olagligt sätt.

6. Passageraruppgifter (PNR-uppgifter) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om passageraruppgifter (PNR-uppgifter).

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Fru talman! I enlighet med Lissabonfördraget överlämnade rådets ordförandeskap två avtal till parlamentet om användningen av passageraruppgifter, kända som "PNR-avtal", ett från 2007 med USA och det andra från 2008 med Australien. Vi har bett parlamentet att godkänna båda avtalen så att de kan träda i kraft permanent, eftersom de för tillfället endast tillämpas preliminärt.

Enligt Lissabonfördraget är det parlamentets uppgift att besluta om att godkänna dessa avtal eller inte. I avtalen fastställs de villkor under vilka PNR-uppgifter om passagerare på flygplan som flyger från EU kan utbytas med tredjeländer.

Rådet förstår parlamentets betänkligheter – i linje med vad vi just har debatterat – särskilt när det gäller insamling och utbyte av dessa personuppgifter, som har koppling till att en person inkluderas på ett flygs passagerarlista för att flyga utanför EU. Rådet har därför bett kommissionen lägga fram ett dokument med allmänna riktlinjer i detta avseende.

Det resolutionsförslag som vi har sett förefaller mycket ändamålsenligt och vi välkomnar även den konstruktiva hållningen att inte rösta om avtalen för tillfället samt det faktum att parlamentet i resolutionsförslaget efterlyser en lämplig mekanism för att se över avtalen.

När det gäller USA är det sant att det redan finns en rapport med en översyn av avtalets fungerande, och rådet kommer att klargöra sin ståndpunkt när kommissionen har föreslagit och lämnat sina rekommendationer till ett nytt avtal med USA. När det gäller avtalet med Australien har det ännu inte gjorts någon översyn av hur väl det fungerar. Det är upp till kommissionen att besluta om den ska vänta på en sådan översyn av avtalet innan den utfärdar ett nytt förhandlingsmandat.

När kommissionen föreslår nya förhandlingsmandat med Förenta staterna och Australien kommer rådet att granska dem noggrant. I detta sammanhang kommer det naturligtvis, som alltid, att ta hänsyn till parlamentets önskemål.

När det gäller rådets begäran till kommissionen om en bredare, mer allmän reglering av användningen av PNR-uppgifter bör vi komma ihåg att kommissionen under 2007 föreslog ett rambeslut. Under det svenska ordförandeskapet beslutade man dock att inte fortsätta diskussionen om detta rambeslut. Eftersom Lissabonfördraget just skulle träda i kraft ansåg det svenska ordförandeskapet med rätta att ämnet skulle vara en fråga för medbeslutande med parlamentet och att debatten därför behövde inkludera parlamentet.

Följaktligen kan inte ordförandeskapet för tillfället anta någon ståndpunkt om innehållet i en framtida allmän ram för uppgifter om passagerare som finns på en förteckning för resa utanför EU till dess att kommissionen föreslår ett direktiv om användningen av sådana uppgifter och det hålls en debatt med Europaparlamentet enligt medbeslutandeförfarandet, som är det förfarande vi har haft sedan Lissabonfördraget trädde i kraft den 1 december förra året.

I detta avseende överensstämmer i alla fall våra idéer i stor utsträckning med de kriterier och ståndpunkter som kan härledas från parlamentets resolutionsförslag, som än så länge bara är ett förslag. Jag skulle vilja belysa tre punkter i detta. För det första kan uppgifterna bara användas för det syfte för vilket de erhöles, vilket är i linje med vad vi sade tidigare i fråga om Swiftavtalet. För det andra måste insamlingen av dessa uppgifter vara i linje med vår dataskyddslagstiftning. Dessutom måste det finnas en rad garantier och skyddsmekanismer som omfattar överföringen av uppgifterna till tredjeländer.

Detta ser jag som tre viktiga principer. De finns med i resolutionsförslaget och i det avseendet instämmer vi i förslaget.

Cecilia Malmström, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Betydelsen av att samla in PNR-uppgifter erkänns av ett växande antal länder i världen, inklusive EU-medlemsstater. De använder dessa uppgifter för att bekämpa terrorism och annan allvarlig brottslighet.

För att se till att grundläggande principer för uppgiftsskydd respekteras och att PNR-uppgifterna bara används för specifika brottsbekämpningsändamål har EU undertecknat avtal med ett antal länder om överföring och användning av PNR-uppgifter. Två av dessa avtal, med USA och Australien, ligger på ert bord, för godkännande att de sluts.

I er resolution föreslår ni att omröstningen om innehållet ska senareläggas och ni uppmanar kommissionen att föreslå en rad krav för alla PNR-avtal med tredjeländer. Ni uppmanar också kommissionen att omförhandla dessa två avtal på grundval av nya förhandlingsdirektiv som uppfyller dessa krav. Jag anser att det är en klok strategi.

I er resolution hänvisar ni också till PNR-avtalet med Kanada. Detta avtal var kopplat till vissa åtaganden från Kanadas sida och ett kommissionsbeslut om en adekvat skyddsnivå. Dessa dokument upphörde att gälla den 22 september förra året och ett nytt avtal bör därför förhandlas fram med Kanada.

Av praktiska skäl var det inte möjligt att göra detta före september 2009. Detta minskar dock inte skyddsnivån för PNR-uppgifter som överförs till Kanada. Själva PNR-avtalet har inget utgångsdatum. Det har aldrig avslutats och fortsätter därför att vara i kraft. Den kanadensiska gränsmyndigheten har i en skrivelse till kommissionen, till rådets ordförandeskap och till medlemsstaterna bekräftat att dess åtaganden kommer att gälla fullt ut till dess att ett nytt avtal är i kraft.

Jag vill tacka föredraganden Sophia in 't Veld och de andra politiska grupperna för deras konstruktiva hantering av dessa handlingar, enligt vilka avtalen med USA och Australien förblir preliminärt tillämpliga till dess att

de omförhandlas. Jag kommer under tiden att föreslå tre rekommendationer för förhandlingsdirektiv för rådet som en del av PNR-paketet.

Paketet kommer för det första att bestå av ett meddelande om en global extern PNR-strategi, inklusive en uppsättning allmänna krav som alla PNR-avtal med tredjeländer bör omfatta. För det andra ska det också innehålla två förhandlingsdirektiv för omförhandling av PNR-avtalen med USA och Australien, och förhandlingsdirektiv för ett nytt avtal med Kanada, och för det tredje även ett nytt förslag från kommissionen om ett PNR-system inom EU som grundas på en konsekvensbedömning.

Detta paket kommer att ta vederbörlig hänsyn till era rekommendationer i resolutionen, men också i resolutionerna från november 2008. Det kommer också att ta vederbörlig hänsyn till rekommendationer från Europeiska datatillsynsmannen, artikel 29-arbetsgruppen för uppgiftsskydd och de nationella dataskyddsmyndigheterna. Jag tycker att det är viktigt att vi föreslår ett PNR-system inom EU samtidigt som vi vidtar åtgärder för att säkra sammanhållning och konsekvens mellan EU:s interna och externa PNR-politik.

Avslutningsvis välkomnar jag denna resolution och jag kommer att agera enligt dessa rekommendationer. Jag ser fram emot att arbeta mer med er i dessa frågor.

Axel Voss, för PPE-gruppen. – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot, herr López Garrido! I och med analysen av passageraruppgifter (PNR-uppgifter), liksom med Swift, görs ett försök att förlika kampen mot global terrorism och grov brottslighet med allas grundläggande rättighet till integritetsskydd och självbestämmande över information. Vi måste dock också vara medvetna om att man i denna era av rörlighet inte kan upprätthålla tillräcklig säkerhet i Europa och i världen utan ett effektivt och snabbt utbyte av uppgifter.

I denna digitala tidsålder måste vi också säkra ett särskilt skydd när det gäller självbestämmande över information och integritet. Därför ser jag det också som avgörande att göra en mer exakt distinktion mellan de uppgifter som behövs för att bekämpa brottslighet och känsliga privata uppgifter. För mig råder det inga tvivel om att vi bestämt måste integrera kontroller, rätten att överklaga, rätten till tillgång, skadeståndsanspråk, samt bevarandeperiodens längd i avtalet. Då sändmetoden (push method) används bör det kontrolleras om det kan eller behöver finnas undantag i brådskande fall.

När det gäller användningen av PNR-uppgifter bör vi också inkludera grov brottslighet. Jag anser att detta omfattar överträdelser såsom barnpornografi, människohandel, mord, våldtäkt och även narkotikahandel. Det skulle också bidra till att skydda de berördas personliga rättigheter.

Det är bra att vi fattar ett beslut om avtalet om PNR-uppgifter för att ta fram en grundläggande modell för alla framtida avtal av detta slag och rekommendera en förhandlingsram för kommissionen, så att den tar hänsyn till våra egna idéer om uppgiftsskydd. Kanske kommer det i framtiden också att finnas utrymme för att överväga att bekämpa terrorism och brott tillsammans med våra transatlantiska partner inom en gemensam institution. Detta skulle utan tvekan också vara ett steg mot att tackla den globaliserade brottsligheten på global nivå.

Birgit Sippel, för S&D-gruppen. – (DE) Fru talman! Det finns några grundläggande saker som jag skulle vilja säga om detta avtal. Det finns för all del likheter med Swift, men också skillnader. Om Europaparlamentet skulle behöva rösta i dag om avtalet om passageraruppgifter (PNR-uppgifter), skulle vi inte ha något annat alternativ än att rösta nej. Det är uppenbart. Det finns fortfarande viktiga invändningar mot detta avtal. Jag ska i korthet ta upp detaljerna än en gång. Därför var jag inte glad när vi talade om att senarelägga omröstningen. Men till skillnad från Swift fanns det definitivt goda skäl för denna senareläggning. Jag vill dock säga tydligt att detta för oss inte betyder att omröstningen kan senareläggas på obestämd tid, så att vi får ett preliminärt avtal i åratal. Det är mycket viktigt att vi snabbt uppnår ett nytt förhandlingsmandat, om möjligt före sommaruppehållet, så att vi snabbt kan få klarhet i detaljerade frågor om hur vi bör hantera dessa uppgifter och om vilka uppgifter som bör inkluderas.

Uppgiftsskydd spelar en viktig roll och jag vill här passa på att på nytt ta upp frågan om vilka uppgifter som bör överföras. PNR-uppgifterna omfattar 19 enskilda uppgiftstyper. Utifrån mina tidigare samtal vet jag att det naturligtvis är möjligt att – om man vill – skapa personlighetsprofiler utifrån dessa olika uppgifter. De parter med vilka vi har ett sådant avtal säger nu naturligtvis att de inte har något intresse av detta, de kommer inte att göra detta och relevanta uppgifter raderas. Men om vissa uppgifter som skulle kunna användas för att skapa en personlighetsprofil inte används alls, då måste vi överväga om de verkligen bör samlas in eller – om vi når ett avtal – om alla uppgifter måste överföras. Det är en central fråga. Vi måste också kontrollera vilken skyddsnivå som ges för de uppgifter som överförs. Vi vet att bestämmelserna i de båda avtalen med

USA och Australien skiljer sig stort åt. Med tanke på ytterligare förfrågningar från andra länder som vill ha liknande avtal, bör vi se till att särskilda normer gäller varje gång vi ingår ett avtal.

Vi behöver också grundligt överväga frågan om hur dessa uppgifter ska användas. Från början sades det alltid att det handlade om att bekämpa terrorism. Men nu handlar det också om grov brottslighet. Det kan diskuteras. Vi måste vara mycket noga med detaljerna här. Rättssystemen och den rättsliga kulturen varierar stort även inom EU. Detta kan innebära att definitionen av vad som utgör ett allvarligt brott skiljer sig helt i fråga om typen av brott. Därför måste vi gå in igen i detalj på vad vi diskuterar när vi säger att grova brott också naturligtvis bör inkluderas.

Jag hoppas att vi i framtiden, i och med genomförandet av avtalet, ser till att det sker ett regelbundet informationsutbyte mellan institutionerna. Rådets ordförande uppgav att det har gjorts en första översyn av avtalet med USA. Officiellt har vi ännu inte dessa resultat. Detta var i februari. I framtiden vill jag inte bara att rapporter utarbetas regelbundet. Jag skulle också vilja att dessa rapporter omedelbart görs tillgängliga för Europaparlamentet.

Det är mycket viktigt att skapa ett enhetligt avtal. Frågan om uppgifter måste ses över igen. På grundval av den tidigare diskussionen anser jag ändå att vi troligen kommer att nå ett bra avtal. Därför ser jag ytterligare förhandlingar som något enbart positivt.

Sophia in 't Veld, för ALDE-gruppen. – (EN) Fru talman! Som föredragande vill jag först av allt tacka skuggföredragandena för deras utmärkta, trevliga och produktiva samarbete som ledde till en gemensam resolution. Detta är naturligtvis inte det slutliga målet, eftersom våra samtal om ämnet och texten kommer att fortsätta. I dag överväger vi rådets begäran om godkännande av de båda avtalen med USA och Australien.

Europaparlamentet har alltid varit mycket kritiskt mot användning och överföring av PNR-uppgifter. År 2004 försökte parlamentet faktiskt upphäva avtalet med USA inför EU-domstolen. Det skulle därför vara inkonsekvent med våra tidigare ståndpunkter att utan vidare godkänna avtalen.

Men som alltid är parlamentet ansvarsfullt och samarbetsvilligt och vi medger att vi genom att förkasta de båda avtalen skulle skapa rättslig osäkerhet och praktiska svårigheter för medborgare och transportföretag. Så vi föreslår i stället att senarelägga omröstningen och be kommissionen ta fram en sammanhängande strategi för användningen av PNR-uppgifter som grundas på en enhetlig uppsättning principer. Jag noterar med glädje att kommissionen och rådet har anslutit sig till denna strategi och att de har gjort ett åtagande om att arbeta snabbt och flexibelt. Vi uppmanar särskilt kommissionen att lämna in PNR-paketet, som det nu kallas, före sommaruppehållet.

En sådan sammanhängande enhetlig strategi förefaller vara det pragmatiska alternativet när fler och fler länder kräver överföring av passageraruppgifter. Vi har också PNR-avtalet med Kanada, som har upphört – eller vilken rättslig status det nu har, eftersom detta inte är helt klart – samt det bordlagda förslaget om ett system för passageraruppgifter inom EU. Detta resolutionsförslag innehåller ett antal grundläggande principer och minimikrav för PNR-paketet, och dessa är så att säga våra villkor för godkännande. Ett nyckelelement eller nyckelord här är proportionalitet, eftersom det måste visas på ett övertygande sätt att samma mål inte kan uppnås med mindre påträngande medel. Detta är verkligen nyckeln till allt.

Vi behöver särskilt se på API-uppgifter och det elektroniska systemet för resetillstånd (Esta) i detta sammanhang. Vi måste till exempel skilja mycket tydligt mellan massinsamling och användning av uppgifter om alla passagerare för automatiserade sökningar såsom profilering och datautvinning å ena sidan, och målinriktade sökningar efter kända misstänkta å andra sidan, som identifierar personer som till exempel finns med på en förteckning över personer med flygförbud eller en förteckning över personer under uppsikt. Det är något helt annorlunda och det krävs en mycket noggrann åtskillnad.

För det andra måste det finnas en tydlig och strikt begränsning av syftet i linje med tidigare resolutioner och vi insisterar på att uppgifter endast ska användas för brottsbekämpnings- och säkerhetssyften och på grundval av mycket exakta definitioner av vad detta är: organiserad internationell brottslighet och internationell terrorism. Vi måste vara mycket tydliga med vad vi talar om. All användning av PNR-uppgifter måste överensstämma med EU:s dataskyddsnormer. Vårt främsta ansvar är att företräda EU-medborgarnas intressen. De har rätt att veta att vi upprätthåller EU-lagstiftningen i internationella förbindelser och i vår interna politik.

Slutligen erkänner vi att brottsbekämpnings- och säkerhetsmyndigheter måste ges nödvändiga medel för att göra sitt arbete i en tid med större rörlighet än någonsin tidigare. Men EU har också en skyldighet att skydda våra rättigheter och friheter. Jag anser att vi med det kommande PNR-paketet har ett unikt tillfälle att lyckas med detta.

Jan Philipp Albrecht, för *Verts/ALE-gruppen*. – (DE) Fru talman! Jag vill inte upprepa vad parlamentsledamöterna med rätta sade före mig, utan i stället komma med några allmänna kommentarer.

Jag vet inte om ni någonsin har sett filmen *Minority Report*. Om inte rekommenderar jag att ni ser den. Filmen handlar om brottsbekämpande myndigheter i framtiden som använder ett så kallat "pre-crime system" för att försöka gripa brottslingar innan de har begått något brott. Poliser som kallas "pre-cops" försöker förutsäga framtiden genom att ständigt övervaka människors känslor och beteendemönster. Det är jättebra! Det verkar vara ett ofelbart system som slutligen ger säkerhet. Sedan blir polischefen själv måltavla för detta och korthuset faller samman.

Jag vill inte irritera er just nu genom att recensera denna utmärkta och fortfarande relevanta film i ännu mer detalj, men den okontrollerade tillgången till all passagerarinformation om alla människor i världen för profilering och inget annat har pågått i USA åtminstone sedan den 11 september 2001. Denna okontrollerade tillgång strider inte bara mot alla EU:s dataskyddsbestämmelser, utan mot grundläggande konstitutionella principer, såsom oskuldspresumption, rätten till en rättvis rättegång och förbudet mot godtyckligt maktmissbruk.

Enligt vår mening innebär de avtal som förhandlats fram av EU med USA och Australien om tillgång till passageraruppgifter en allvarlig kränkning av europeiska grundläggande rättigheter och bestämmelser om rättssäkerhet. Europaparlamentet har redan nämnt detta vid flera tillfällen, såsom Sophia in 't Veld har tydliggjort. Europaparlamentet kan inte stödja dessa avtal, men uppmanar kommissionen och rådet att lägga fram ett nytt mandat som låter skyddet av medborgare i hela världen gå före ett sådant "pre-crime system".

Ryszard Czarnecki, för *ECR-gruppen*. – (PL) Fru talman! Till skillnad från den föregående talaren är jag inte någon lysande filmkritiker. Jag vill inte att vår debatt blir en debatt om film.

För att särskilt återgå till temat för vår diskussion bör överföring av PNR-uppgifter faktiskt vara något självklart. Tidigare samlades sådana uppgifter in för kommersiella ändamål, men i dag kan de vara till god hjälp i kampen mot brottslighet. Denna berättigade fråga har dock i viss mån blivit föremål – låt oss vara uppriktiga – för ett visst interinstitutionellt krig som har pågått mellan Europaparlamentet och rådet i årtal. Det är inte bra att ett förslag som, enligt mig och min grupp, är så relevant och legitimt, introducerades av rådet på egen hand, utan att parlamentet rådfrågades. Det som faktiskt är ett förståndigt förslag motarbetas nu därför automatiskt av dem som vill skydda Europaparlamentet som en stark institution som styrs av sina egna lagar och har en stark politisk vilja att fatta gemensamma beslut, även om de är för överföring av uppgifter.

I debatten om passageraruppgifter har jag fått intrycket att de som stöder överföring av sådana uppgifter paradoxalt nog är i motsatta läger, eftersom de inte tycker om hur rådet behandlar parlamentet. Låt oss säga det tydligt – vi vet utifrån internationell erfarenhet att det här inte är första gången som detta har hänt. Även några av dem som stöder överföring av passageraruppgifter anser att vi i dag bör göra en politisk uppvisning och visa rådet dess plats i rangordningen – med ett ord, bestraffa rådet för dess arrogans.

På detta sätt agerar vi, vad man än tycker, enligt ett polskt ordspråk och kastar ut barnet med badvattnet. Med rätta ger vi rådet en känga, men å andra sidan begränsar vi på sätt och vis våra instrument i kampen mot terrorismen, maffian och den organiserade brottsligheten.

Eva-Britt Svensson, för *GUE/NGL-gruppen*. – Fru talman! Till skillnad från föregående talare vill jag ge mina komplimanger till Jan Albrecht för liknelsen från filmens värld. Jag anser att det är viktigt att vi ibland faktiskt låter kulturen visa fram den samhällskritik som vi behöver lära oss här i parlamentet också. Jag vill också tacka föredraganden Sophia in 't Veld för hennes engagemang för att skydda integriteten och rättssäkerheten i detta ärende liksom i flera andra.

I förrgår sade det spanska ordförandeskapet att flygtrafiken påverkar rätten till fri rörlighet, vilket är en grundläggande rättighet. Det ska vi komma ihåg idag när vi diskuterar PNR, eftersom användningen av PNR-uppgifterna är till för att avgöra vem som har rätt att flyga och vem som inte har den rätten. Detta påverkar självklart rättigheterna, inte bara den fria rörligheten utan också underskrivna internationella konventioner om våra politiska och medborgerliga rättigheter.

Syftet med EU och den inre rörligheten är att gränserna ska försvinna, och EU skulle leda till ökad fri rörlighet. Den gör det för vissa människor, men för asylsökande, flyktingar osv. – som faktiskt främst utgörs av kvinnor och barn – gäller beslutet rätten att få flyga eller inte. Det kan vara en fråga om liv och död för dessa människor. Därför är det viktigt att vi nu här i parlamentet och kommissionen verkligen noggrant prövar hur

PNR-uppgifterna kommer att användas. Detta handlar om den fria rörligheten och det handlar också om internationella konventioner och våra medborgarliga rättigheter.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Jag skulle vilja komma med tre korta kommentarer. För det första har vi just talat om Swiftavtalet och vi sade att det lärde oss vissa läxor. Jag tror att parlamentet lärde sig en sådan läxa, nämligen att större makt medför större ansvar. Den strategi som parlamentet valt i fråga om PNR-avtalet visar att också parlamentet förstod att det har mer makt och därför behöver axla ett större ansvar. Det är något som vi med fördel bör betona.

För det andra, är detta avtal viktigt eller inte? Enligt min åsikt är det mycket viktigt. Vår kamp mot terrorismen är viktig för våra medborgares säkerhet och vi har ett stort ansvar i detta avseende. Om en incident inträffar kommer våra medborgare att vända sig till oss och fråga, "Vad gjorde ni för att skydda vår säkerhet?"

Min tredje punkt: Ger avtalet upphov till frågor om uppgifters och medborgarnas integritet? Jag anser att det gör det, och det väcker vissa frågor som vi behöver ta itu med i detalj så att vi kan nå en överenskommelse som kan garantera och skydda medborgarnas intressen, särskilt när det gäller deras integritet. Därför menar jag att den resolution vi har framför oss är bra och välbalanserad. Den visar tydligt vad parlamentet vill uppnå när det gäller detta avtal, i sin strävan att visa att vi utövar våra befogenheter på ansvarsfullt sätt. Därför vill jag gratulera föredraganden för denna resolution till hennes arbete med detta ärende.

Saïd El Khadraoui (S&D). – (NL) Fru talman, herr López Garrido, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Debatten om passageraruppgifter liknar mycket den debatt som vi just har hållit om Swift. I grunden talar vi om att försöka uppnå en sund och acceptabel balans mellan säkerhet och skydd av privatlivet. Båda är naturligtvis viktiga och vi måste därför finna en bra balans mellan dessa frågor. Problemen med det europeiska flyget under de senaste dagarna har än en gång visat den avgörande roll som passagerar- och godstransport spelar i dagens samhällsorganisation. I princip alla kommer att resa med flyg förr eller senare.

Därför är det oacceptabelt för att vi har ett betydande antal uppgifter som ständigt överförs och uppdateras, ofta helt omedvetet, utan att det finns benhårda garantier som förhindrar missbruk, särskilt som amerikanska myndigheter till exempel redan under mycket lång tid har använt en stor mängd informationskällor för att bedöma om en person är misstänkt, alltifrån dennes visumansökan till incheckningen på flygplatsen. För några veckor sedan kunde jag på egen hand, vid PNR-centret i Washington, se hur en hel grupp arbetar dygnet runt för att reducera en ursprunglig obearbetad lista på omkring 5 000 personer dagligen till en liten lista med en handfull personer som skulle nekas tillträde till amerikanskt territorium. Uppenbarligen är bara ett administrativt överklagande möjligt mot ett sådant förbud mot att komma in på amerikanskt territorium.

Det är tydligt att detta dataflöde måste hållas inom vissa gränser och att de minimivillkor som framställts i resolutionen måste fastslås, såsom att begränsa användningen av dessa uppgifter till spårning av terrorism och internationell brottslighet. Jag instämmer med de andra ledamöterna som har sagt att detta måste vara mycket väldefinierat, att allt detta naturligtvis måste vara i linje med europeiska dataskyddsnormer, och att detta även gäller när man överför data till ytterligare tredjeländer där det är relevant.

Enligt min mening måste vi också skapa mycket mer klarhet i frågan om "känsliga" passageraruppgifter, eftersom jag anser att en hel del saker är öppna för tolkning i detta avseende. Därför stöder jag det föreslagna senareläggandet, för att möjliggöra att ett nytt förhandlingsmandat läggs fram, ju förr desto bättre, som tar hänsyn till våra frågor. Jag noterar rådets och kommissionens konstruktiva ståndpunkt och liksom de andra ledamöterna förväntar jag mig att mer klarhet uppnås under sommaren.

Judith Sargentini (Verts/ALE). – (NL) Spänningen har faktiskt släppt lite, mina damer och herrar. Sophia in 't Veld har utarbetat en utmärkt resolution, som kommissionen och rådet ställer sig bakom. Detta är utmärkt i sig och jag håller med henne: Jag anser att det är mycket klokt att vid detta tillfälle tydliggöra att vi utarbetar en enda tydlig riktlinje för alla framtida avtal om passageraruppgifter, som tar hänsyn till proportionaliteten, det vill säga att bara de uppgifter överförs som verkligen är nödvändiga för det avsedda syftet – att bekämpa terrorismen – och tydliggöra att detta är det enda målet. Genom denna riktlinje måste vi också sörja för ömsesidighet och se till att uppgifter inte kan lagras i årtal framöver, att tidsgränser verkligen fastställs och att vi står fast vid våra grundläggande rättigheter. Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna har nu förklarats bindande, och därför kommer även detta att behöva avspeglas i dessa avtal om passageraruppgifter. Därför förefaller det lägligt att lämna detta till Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter i Wien, och jag skulle vilja be kommissionen om detta.

Det finns ytterligare en sak som vi bör betänka, nämligen att det nu har blivit brukligt för medborgare att kommunicera med en utländsk stat – i detta fall ofta USA – genom ett företag, nämligen ett flygbolag, som inte har något att göra med detta, faktiskt inte skulle behöva vissa av mina uppgifter och inte borde försöka spela denna förmedlande roll. Något behöver göras åt detta.

Cornelia Ernst (GUE/NGL). – (DE) Fru talman! Friheten över molnen, som sångaren och låtskrivaren Reinhard Mey en gång sjöng, kommer att komma till ett abrupt slut i och med avtalet med USA om erhållandet av personuppgifter (PNR-uppgifter). I augusti upplevde en medlem av vår grupps personal direkt de effekter som begränsningen av denna frihet redan har. Eftersom amerikanska myndigheter hade placerat hans namn på förteckningen över personer under uppsikt i samband med terrorism, fick det flygplan i vilket han flög inte tillåtelse att flyga över amerikanskt luftrum. Som vi alla vet här i parlamentet hade detta betydande nackdelar och det visade sig senare att det hade skett ett missförstånd.

I dag mottar amerikanska myndigheter redan en stor mängd uppgifter – kreditkortsnummer, bokningsuppgifter, önskemål om plats, önskemål om särskild mat, IP-adresser och passagerarinformation – utan tydliga dataskyddsbestämmelser. Jag vill säga mycket tydligt att vi säger nej till detta, samt till massöverföringar av uppgifter som gäller flygningar, så kallade PNR-uppgifter, som det nu ska utvecklas. Vi kan inte stödja det som det som för närvarande har utarbetats, eftersom det inte har något specifikt syfte och inte är proportionerligt eller användbart. Slutligen vill jag säga att vi inte får tillåta utvecklingen av aktiva riskanalyser av rese-mönster och beteendemönster. Vi behöver bestämmelser om öppenhet såsom USA:s "privacy act". Dessa måste göras tillgängliga för EU-medborgare. Vägen till rättsliga åtgärder måste också finnas tillgänglig för dem.

Manfred Weber (PPE). – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot, herr López Garrido! Jag vill också först göra en kort jämförelse med Swiftdebatten. Jag var glad över att höra rådets företrädare tala om särskilda mål i förhandlingarna om detta nya Swiftavtal. Därför är jag förvånad över vilken effekt och vilket inflytande Lissabonfördraget och parlamentets uttalande har haft på rådet, som nu vill kämpa för EU:s intressen. Jag hoppas att vi upplever samma drivkraft nu när vi talar om passageraruppgifter, och att det också här finns ett åtagande att kämpa för europeiska intressen.

För det andra tror jag att vi alla är ense om att det med tanke på både flygbolagens och medborgarnas rättssäkerhet, när det är fråga om rätten till uppgiftsskydd, är rimligt med sådana avtal. De normer som vi vill ha har tydligt beskrivits i den gemensamma resolutionen.

För det tredje vill jag nämna en punkt som inte har någon direkt koppling till avtalen, men som definitivt gäller ämnet, med andra ord debatten i rådet om huruvida vi även behöver eller bör utveckla ett europeiskt PNR-system. Det senaste större terrorhotet i Europa var Detroit-fallet, där en våldsmann kom ombord på ett flygplan och ville flyga till Detroit. Detta skedde förra året före jul.

I detta fall fick vi veta att vi i Storbritannien visste att denna person utgjorde ett hot. Men de som beslutade om han skulle få flyga eller inte hade inte den nödvändiga informationen till hands. Vad jag vill säga är att problemet i EU inte är om tillräckliga uppgifter finns tillgängliga. Jag tror att vi redan vet vem som utgör ett hot. Problemet är att se till att uppgifterna finns där de behövs för att förebygga hot.

I Toledo föreslog det spanska ordförandeskapet – och jag är tacksam för detta – att vi ska stärka nätverksarbetet mellan europeiska antiterrormyndigheter. Tyvärr togs detta förslag inte upp av de europeiska inrikesministrarna. I stället kom förslaget om att skapa nya uppsättningar uppgifter och samla in nya uppgifter. Det förefaller ofta som om insamling av nya uppgifter är det enkla alternativet för inrikesministrarna. Jag skulle först och främst be er uppmärksamma nätverket mellan myndigheterna i fråga. Då skulle vi uppnå mycket i kampen mot terrorismen.

Tanja Fajon (S&D). – (SL) Jag tror fullt och fast att alla Europaparlamentariker är medvetna om betydelsen av snabb och korrekt information för att garantera säkerheten på deras många resor. I dag, när vi drabbas av kaos i flygtrafiken, blir omfattningen av den dagliga rörelsen av passagerare mycket tydligare för oss alla. Många flygbolags ekonomiska förluster vittnar tyvärr på ett ganska tydligt sätt om detta, på grund av missade flygningar och, tidigare men också nu, folksamlingar som väntar på en plats på första tillgängliga flyg. Jag hoppas nu att vi snart kommer att kunna flyga säkert igen.

Alla flygpassagerare lämnar explicit sina uppgifter endast till de myndigheter som ansvarar för att bekämpa terrorism och organiserad brottslighet. Jag har inga invändningar mot detta. Om jag frivilligt lämnar upplysningar om när och vart jag reser på Twitter, då bryr jag mig inte om denna information används för att säkra den dagliga flygsäkerheten. Vad jag däremot invänder mot är det faktum att det i PNR-avtal inte

fastställs förutbestämda villkor och kriterier för alla länder på samma sätt, att de inte specificerar vilka uppgifter vi behöver uppgifter och att vi inte vet exakt för vilka syften dessa uppgifter kommer att användas av myndigheterna.

Min fråga till er är som följer: Kan vi förvänta oss ett mandat för att förhandla om ett nytt avtal om överföring av passageraruppgifter före eller under sommaren? Kommer alla avtal mellan EU och enskilda länder som vill ingå dessa att vara modellavtal och avtal med likvärdiga, högt satta och tydliga normer för användning och skydd av uppgifter? Vilka åtgärder kommer ni att vidta för att hindra att PNR-uppgifter används för profilering och definition av riskfaktorer? Min poäng är att det är oacceptabelt att tillåta personlighetsprofilering som grundas på etniskt ursprung, nationalitet, religion, sexuell läggning, kön, ålder eller hälsa.

Jag vill tillägga att inget system för uppgiftsinsamling är tillräckligt i sig. Vi kan inte hindra försök till terroristattacker utan ett sunt uppgiftsutbyte och samarbete mellan underrättelsetjänsterna. En mycket bra påminnelse om detta var den misslyckade attacken mot det flygplan som flög till Detroit runt jul förra året. Vad vi behöver är framför allt en effektiv användning av de instrument som vi redan har i kampen mot terrorismen och särskilt bättre samarbete.

Jag vill definitivt inte säga nej till ett avtal som skulle ge säkerhet för alla oss EU-medborgare. Men ännu mindre vill jag att våra grundläggande rättigheter till integritet kränks. Emellertid är det på sin plats att alla intrång i vårt privatliv balanseras med säkra och effektiva åtgärder och skydd för de mänskliga rättigheterna.

Eva Lichtenberger (Verts/ALE). – (DE) Fru talman! I dag har vi framför oss det andra ärendet om ett avtal med USA som präglas av enorma problem i fråga om uppgiftsskydd. Det får mig faktiskt att bekräfta förslaget från Europeiska datatillsynsmannen, Peter Hustinx, som sade att det skulle vara förnuftigt att en gång för alla förhandla fram och sluta ett omfattande transatlantiskt ramavtal om uppgiftsskydd. Detta skulle vara en värdefull uppgift för båda sidorna och det skulle hjälpa oss på många sätt.

På det hela taget framgår det att vi har helt skilda uppfattningar om säkerhet här och på andra sidan Atlanten. Från Europaparlamentets sida måste vi även se till att kommissionen inte bara accepterar vad USA föreslår, utan tar hänsyn till våra normer i dessa förhandlingar med en känsla av proportion och på en jämbördig nivå. Därför är det avgörande med en definition av termen "grovt brott". Tydlig rättelse av uppgifter måste vara en möjlighet. För oss måste uppgiftsskyddet aktiveras, annars är detta avtal dömt att misslyckas.

Carlos Coelho (PPE). – (PT) Herr López Garrido, fru Malmström! Vi har visat vår oro när det gäller överföring av passageraruppgifter till Förenta staterna. Sådana uppgifter kan behållas flera år efter det att säkerhetskontrollerna utförts, och det finns inget rättsligt skydd för den som inte är amerikansk medborgare.

De avtal vi har slutit med både Australien och Kanada har alltid varit mer acceptabla och mer i linje med proportionalitetsprincipen, dels för att de begränsar hur mycket och hur detaljerad information länderna ska få tillgång till samt under hur lång tid, och dels för att denna tillgång bevakas av en rättslig myndighet. Jag håller med om att allmänna principer och regler bör fastställas som en grund för framtida avtal med tredjeländer. Vi skulle faktiskt kunna få se en mängd liknande krav från andra länder vilkas traditioner när det gäller dataskydd och respekt för mänskliga rättigheter ger ännu större anledning till oro. Om vi dessutom vill ha verklig ömsesidighet måste vi överväga att inrätta ett enda system för EU där Europol är delaktigt genom hela processen.

Enligt min mening är ett avtal endast acceptabelt om det innehåller garantier om en lämplig nivå av dataskydd och respekterar nödvändighets- och proportionalitetsprinciperna samt de gällande EU-reglerna. Det är också viktigt att se till att endast sändmetoden används, dvs. uppgifterna måste sändas av oss och inte automatiskt hämtas av organ i tredjeländer som får tillgång till våra databaser.

Därför stöder jag det gemensamma förslaget från föredraganden Sophia in 't Veld och de politiska grupperna om att skjuta fram omröstningen om parlamentets samtycke, för att man i förhandlingarna ska få tid bemöta den oro som har uttryckts här.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Skyddet av personuppgifter är en av EU-medborgarnas grundläggande rättigheter. Genom Lissabonfördraget stärks tidigare bestämmelser tack vare Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna med sin rättsliga och obligatoriska karaktär. Alla personuppgifter måste behandlas i enlighet med direktiven 95/46/EG, 2002/58/EG och 2006/24/EG. Europaparlamentet kräver faktiskt att alla internationella avtal om personuppgifter ska undertecknas under förutsättning att de avtalsslutande parterna tillämpar bestämmelser som liknar bestämmelserna i ovan nämnda direktiv.

I dagens informationssamhälle, och i synnerhet under utvecklingen av bredbandsinfrastrukturen, kan centrum för lagring av uppgifter och centrum för behandling av uppgifter vara belägna på olika platser, och till och med i olika länder. Därför begär vi att alla internationella avtal om personuppgifter innehåller krav på att personuppgifter ska lagras och behandlas enbart på platser där de rådande bestämmelserna liknar bestämmelserna i EU:s lagstiftning. Jag vill säga en sista sak, fru talman. Hur kan EU:s medborgare ge sitt samtycke och, framför allt, under vilka villkor?

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Fru talman! Jag vill göra tre kommentarer genom en sammanfattning från vår sida i den här viktiga debatten.

Den första kommentaren gäller den fråga som togs upp av Manfred Weber om huruvida EU kan eller bör ha sitt eget datasystem för registrering av passagerares namn, och hur omfattande detta system i så fall skulle vara. Vi är för att det faktiskt ska finnas ett allmänt regelverk för överföring av passageraruppgifter, i synnerhet när det gäller flygpassagerare. Därför har vi bett kommissionen att genomföra en studie och om nödvändigt utarbeta ett utkast till direktiv med ett allmänt regelverk på detta område, inklusive – vilket påpekas i Sophia in 't Velds förslag till resolution – en bedömning av konsekvenserna för den personliga integriteten. Med andra ord, vilka konsekvenser får effektiviteten och proportionaliteten – två principer som vi måste ta hänsyn till – för den personliga integriteten, och hur långtgående ska ett europeiskt regelverk vara i det avseendet, och vilka åtgärder bör i alla händelser vidtas för att skydda de grundläggande rättigheterna?

Detta är vad fru Fayot nämnde: Vilka åtgärder bör vidtas?

Jag tror att den debatt vi hade om Swift kan klargöra vissa saker, och jag anser att de principer vi diskuterade då och som vi kom överens om bör finnas med här. Vi talar om rätten till personlig integritet, rätten till ett privatliv, rätten till sin egen person och bild, som alltid måste bevaras. De grundläggande rättigheterna är odelbara, och i det här fallet har vi att göra med något som skulle kunna äventyra de grundläggande rättigheterna, så jag anser att vi måste agera med samma varsamhet som vi talade om i den tidigare debatten.

Min tredje och sista kommentar är kopplad till den första kommentaren. Jag anser i allmänhet inte att säkerhet och frihet är två oförenliga principer eller, med andra ord, att det är en form av nollsummespel. Jag tror inte att större säkerhet kommer att innebära mindre frihet eller att ett större skydd av de grundläggande rättigheterna och friheterna och ett kompromisslöst försvar av de grundläggande rättigheterna kommer att innebära mindre säkerhet.

Enligt min mening är det ett falskt dilemma. Jag anser tvärtom att säkerhet och frihet är två principer som stärker varandra. Båda principerna uttrycks och erkänns därför i konstitutionerna och i EU-lagstiftningen, och de finns båda med i Lissabonfördraget. Vi måste alltid komma ihåg att stadgan om de grundläggande rättigheterna nu är inskriven i Lissabonfördraget, en stadga som kräver respekt för de grundläggande rättigheterna, som är okränkbara och därför inte får överträdas. Därför anser jag att när vi tänker bortom det kortsiktiga – för ibland är vårt tankesätt ytterst begränsat av det kortsiktiga – och tänker långsiktigt, kommer de åtgärder som är utformade för att skydda vår säkerhet alltid att vara effektiva, om de är försiktiga och väl genomtänkta. Att skydda rättigheter och friheter är alltid något som förbättrar medborgarnas välbefinnande, och i slutändan även deras säkerhet.

Cecilia Malmström, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Ja, jag har sett filmen *Minority Report*. Det är en bra och intressant film, och ganska skrämmande, och det är inte det vi försöker att uppnå med det här.

Jag tycker att det här har varit en mycket intressant och konstruktiv debatt, och jag håller med om att det finns likheter med debatterna om Swift och programmet för att spåra finansiering av terrorism. Det handlar om att bekämpa allvarlig organiserad brottslighet och terrorism, men det handlar också om hur vi kan skydda enskilda personers integritet. Det väcker frågor om dataskydd, proportionalitet, klargörande av syften, definitioner, rättslig säkerhet osv.

Förhandlingarna med våra amerikanska vänner om programmet för att spåra finansiering av terrorism kommer också att ge oss värdefull erfarenhet som vi kan ta med oss i diskussionerna om passageraruppgifter. Det kommer att hjälpa oss att ytterligare klargöra hur vi tänker i EU och komma varandra närmare i den här frågan, vilket jag tror kommer att vara värdefullt. Jag anser att det arbete vi har utfört hittills mellan de tre institutionerna med programmet för att spåra finansiering av terrorism har gett oss insikt om hur vi kan samarbeta – rådet, parlamentet och kommissionen – i dessa ytterst svåra och känsliga frågor. Förhoppningsvis med gott resultat.

Jag har lyssnat noggrant till debatten. Jag har läst er resolution. Jag anser att det är en mycket välavvägd och klok resolution. Som jag sade kommer vi omedelbart att börja arbeta med den som utgångspunkt och jag ser fram emot ett gott samarbete och en bra dialog med er i det här arbetet. Som ni vet har jag redan lovat parlamentet under min utfrågning att jag ska ta fram en översikt över alla terrorismbekämpande åtgärder vi har tillgängliga i EU – att identifiera dem, upprätta en lista och diskutera dem med parlamentet – samt över den övergripande strukturen för våra system för att lagra och dela uppgifter. På så sätt har vi detta i färskt minne när vi inleder vårt arbete. Jag anser att det är viktigt och det kommer att ge ytterligare insyn och djup åt våra diskussioner.

Talmannen. – Fru kommissionsledamot! Tack för ert samarbete, jag hoppas att det kommer att ge resultat. Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum under den första sammanträdesperioden i maj.

7. Förbud mot användning av gruvdriftsteknik som utnyttjar cyanid (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till kommissionen från János Áder och László Tókécs för PPE-gruppen om förbud mot användning av cyanid i gruvdriften inom EU (O-0035/2010 – B7-0206/2010).

János Áder, frågeställare. – (HU) Kära kolleger! Mycket viktiga beslut har fattats i EU de senaste åren som har handlat om att skydda vår miljö. Jag kan t.ex. nämna beslutet om biologisk mångfald eller ramdirektivet om vatten. Enligt EU:s ramdirektiv om vatten är medlemsstaterna ansvariga för att skydda vattenkvaliteten och förhindra förorening. Är det ett hedervärt mål? Ja det är det. Är det vårt ansvar att göra allt vi kan för att nå detta mål? Självfallet. Finns det gruvdriftstekniker som äventyrar våra vatten och vår miljö? Det gör det tyvärr. Dessutom finns det i synnerhet en oerhört farlig och samtidigt föråldrad teknik. Jag och några av mina kolleger vill att den här tekniken ska förbjudas i hela EU. Cyanidkatastrofen i floden Tisza för tio år sedan, och ytterligare olyckor som har inträffat sedan dess, påminner oss också om detta problem.

Den rådande situationen är både positiv och akut. Positiv eftersom den information vi fått från kommissionen visar att det i dag bara är tre länder som fortfarande bedriver cyanidbaserad gruvdrift, och även eftersom tre andra länder har förbjudit cyanid i gruvdrift och därmed statuerat ett exempel för övriga medlemsstater i EU. Samtidigt är situationen också akut, eftersom det stigande priset på guld har lett till planer på att öppna nya gruvor i hela EU med hjälp av denna farliga och föråldrade teknik. Detta utgör ett allvarligt hot mot vår miljö.

Om vi menar allvar med behovet av att skydda våra vatten, kan vi inte skapa cyanidförgiftade sjöar längs våra vattendrag och sjöar. Detta är dock resultatet av denna föråldrade teknik. Om vi menar allvar med att bevara den biologiska mångfalden kan vi inte tillåta användningen av teknik som kan döda alla livsformer i våra floder, från mikroorganismer till kräddjur och fiskar. Nu är det hög tid att agera. Vi får inte vänta på att en ny katastrof ska varna oss om det här.

Slutligen vill jag tacka alla kolleger som är närvarande och de som kommer att delta i debatten men som inte kan vara här i dag på grund av vulkanutbrottet. De har gjort mycket för att bidra till utarbetningen av detta förslag till beslut, och tack vare dem kunde vi lägga fram ett gemensamt förslag i parlamentet till en text som är ett resultat av en kompromiss som inte bara stöds av Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) utan även av De gröna/Europeiska fria alliansen, Progressiva alliansen av socialister och demokrater i Europaparlamentet, Alliansen liberaler och demokrater för Europa och Europeiska konservativa och reformister. Med tanke på hur allvarlig denna fråga är anser jag att detta är absolut berättigat. Jag vill be mina kolleger att ge sitt fortsatta stöd under beslutsprocessens slutskede.

Cecilia Malmström, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman, ärade ledamöter! Min kollega, kommissionsledamot Andris Piebalgs, framför sina ursäkter. Han kan tyvärr inte vara här med er i dag, så han har gett mig förtroendet att diskutera den här saken med er. Jag tackar er för det här tillfället att förklara kommissionens ståndpunkt när det gäller användningen av cyanid i gruvdriften för utvinning av guld i EU.

För det första har vi, vilket ledamoten känner till, genomfört en noggrann och mycket omfattande undersökning av den dramatiska olyckan och dess orsaker vid gruvan i Baia Mare i Rumänien 2000 när en fördämning som höll tillbaka giftiga ämnen brast. Slutsatserna i undersökningen togs med när EU 2006 antog ett särskilt direktiv om hantering av avfall från utvinningsindustrin.

Medlemsstaternas tidsfrist för att införliva direktivet gick ut för bara två år sedan, och det betraktas fortfarande som en tidsenlig, proportionerlig och lämplig strategi för att hantera risken med användning av cyanid.

Direktivet innehåller flera krav på att förbättra säkerheten vid anläggningar för hantering av utvinningsavfall och på att begränsa anläggningarnas miljöpåverkan.

Det innehåller uttryckliga och tydliga krav för uppförandet och hanteringen av avfallsanläggningar som måste drivas enligt principen om "bästa tillgängliga teknik".

En fullständig strategi för att undvika allvarliga olyckor krävs för de anläggningar där giftiga ämnen behandlas eller lagras. Beredskapsplaner som kan användas vid olyckor måste upprättas, inte bara av verksamhetsutövaren, utan även av de behöriga myndigheterna. Tydliga informationskrav ställs i direktivet i de fall då gränsöverskridande konsekvenser kan förväntas.

Den här lagstiftningen innehåller även krav vid och efter stängning av utvinningsanläggningar. Dessa krav inbegriper skyldigheten att upprätta en undertecknad finansiell säkerhet för varje installation innan verksamheten inleds. Direktivet innehåller strikta övre gränsvärden för koncentrationen av cyanid innan detta ämne lagras i dammar för att kvarvarande rester ska kunna brytas ned av oxidering, solljus eller bakterier.

Om dessa strikta gränsvärden ska kunna uppfyllas innebär detta i praktiken att man måste installera särskild utrustning som förstör det mesta av cyaniden innan den lagras i dammen.

Såvitt vi vet finns tyvärr inga lämpliga alternativ på marknaden till användning av cyanid vid guldutvinning. I de flesta fyndigheter i EU är gullet blandat med andra metaller, vilket gör att en separationsmetod är nödvändig. Ett totalförbud mot cyanid skulle innebära att guldutvinningen i EU stoppas, vilket skulle leda till att guld importeras i allt större utsträckning, ofta från länder med lägre miljökrav och sociala krav.

Kommissionen följer dock den tekniska utvecklingen inom den här sektorn, och om alternativa tekniker tas fram under de kommande åren kan den här debatten mycket väl tas upp igen.

Under tiden är det viktigt att tillämpa detta direktiv på ett bra sätt för att se till att dessa anläggningar är säkra och minimera risken i samband med driften av dem. Jag vill också påpeka att det är medlemsstaterna som fattar beslut om att anlägga guldgruvor på sitt territorium.

Kommissionens roll är att se till att direktivet genomförs fullt ut, och vi prioriterar en god tillämpning och verkställighet.

Enligt direktivet ska medlemsstaterna informera kommissionen om genomförandet senast 2012 och vi ska i vår tur analysera och rapportera utifrån detta.

Detta kommer naturligtvis att vara ett lämpligt tillfälle för oss att bedöma hur ändamålsenlig den här strategin har varit, och om det skulle visa sig att den nuvarande strategin inte är ändamålsenlig skulle vi inte utesluta möjligheten att införa ett totalförbud.

Sammanfattningsvis vill jag framhålla att det är mycket viktigt att se till att avfall återvinns i hög utsträckning och att utvinningssektorn blir bättre på att utnyttja sina resurser på ett mer effektivt sätt. Även om man bortser från användningen av cyanid är guldutvinningen långt ifrån miljövänlig.

För att utvinna ett gram guld måste man bryta och behandla i genomsnitt 5 000 kg malm. Samma mängd kan utvinnas genom att återvinna cirka 5 kg gamla mobiltelefoner. Detta exempel visar hur viktigt det är att öka sorteringen och återvinningen av avfall – i detta fall elektroniskt och elektriskt avfall som kan innehålla guld och andra ädelmetaller. Därför är ett effektivt utnyttjande av resurser en prioriterad fråga för kommissionen.

Richard Seeber, för PPE-gruppen. – (DE) Fru talman! Det gläder mig att kommissionsledamot Cecilia Malmström är här, men i detta fall hade jag hellre sett att hennes kollega Janez Potočnik, som är den ansvarige ledamoten, varit här eftersom det är han som måste lösa det här problemet.

Först och främst vill jag säga att EU framställer 0,73 procent av allt guld i världen, och att guld just nu utvinns i Bulgarien, Finland, Ungern, Italien, Rumänien och Sverige. Inte alla använder dessa farliga cyanidtekniker. Jag vill också påpeka att den arbetsgrupp som tillsattes för att utreda olyckan i Baia Mare har fastställt att anläggningens utformning inte lämpade sig för lagring och bortskaffande av gruvavfall, att godkännandet av denna utformning inte hade kontrollerats av tillsynsmyndigheterna samt att övervakningen av dammen och anläggningens verksamhet var otillräcklig, så den som ansvarade för anläggningen hade begått många

misstag. Precis som kommissionsledamot Cecilia Malmström helt riktigt påpekade har vi tagit lärdom av den här olyckan. Jag anser dock att kommissionen bör dra ytterligare slutsatser med tanke på den här mycket farliga tekniken.

Eftersom de alternativa teknikerna på marknaden såvitt jag vet ännu inte ger de resultat vi faktiskt vill ha, bör vi överväga vad vi kan göra på forsknings- och utvecklingsområdet för att säkra guldframställningens framtid, men också för att garantera säkra anläggningar. EU har vid ett flertal tillfällen åtagit sig att följa höga miljöskyddskrav. Jag vill påminna er om ramdirektivet om vatten, som tydligt syftar till att förebygga dessa faror, men även åtaganden när det gäller biologisk mångfald. Därför ber jag er, fru Malmström, att vidarebefordra vårt tydliga krav till kommissionsledamot Janez Potočnik om att kommissionen, EU:s lagstiftare, ska göra framsteg på området guldframställning.

Csaba Sándor Tabajdi, för S&D-gruppen. – (HU) Gruppen Progressiva alliansen av socialister och demokrater i Europaparlamentet stöder helhjärtat förbudet mot användning av cyanid i gruvdrift, och jag vill påpeka för kommissionsledamot Cecilia Malmström att det inte räcker med att kommissionen agerar efter det att något inträffat. Inom ramen för EU:s miljöskydd ser vi tyvärr – i synnerhet i utskottet för framställningar – flera exempel på hur miljöförstöring uppstår och fortsätter utan att vi kan förhindra det. Därför måste EU hädanefter arbeta i förebyggande syfte. Mina kolleger János Áder och Richard Seeber nämnde också cyanidkatastrofen vid gruvan i Baia Mare. När vi kräver ett förbud mot användningen av cyanid i gruvdrift för utvinning av guld, gör vi det på grundval av erfarenheter från en specifik, mycket tragisk miljökatastrof.

När det gäller den aktuella investeringen i Roșia Montană finns det planer på en betydligt större guldgruva. Investeringen är problematisk av flera olika skäl. Det finns ingen garanti för att den utvinning ovan jord som investeringen innebär inte kommer att förändra landskapet. En hel del gifter kommer att släppas ut i miljön. Gruvans beräknade livslängd är endast 20 år, och den kommer knappt att generera några arbetstillfällen. Det finns ingen garanti för att investeraren kommer att återställa miljön efter att gruvdriften avslutats. Av dessa skäl har gruppen Progressiva alliansen av socialister och demokrater i Europaparlamentet tillsammans med Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster inte bara tagit detta initiativ, vi ber även kommissionen att utarbeta en lagstiftning under 2010 eller 2011 om ett definitivt förbud mot användningen av cyanid i gruvdriften inom EU, eftersom miljöförstöringen håller sig inom nationsgränserna. Även om några länder förbjuder användningen av cyanid i guldutvinning är detta meningslöst om vi inte löser problemet på EU-nivå.

Michail Tremopoulos, för Verts/ALE-gruppen. – (EL) Fru talman! Det är ett mycket viktigt ämne som vi debatterar, eftersom cyanid är en ytterst farlig substans. Vi accepterar inte det som kommissionens företrädare har sagt om att det inte finns några säkra tekniker. Vi anser att de tre aktuella investeringsplanerna för att utvinna guld med hjälp av cyanid i Grekland bör bemötas med ett förbud mot denna teknik. I Evros, Rodopi och Halkidiki har lokalbefolkningen reagerat kraftigt, och högsta förvaltningsdomstolen har meddelat sina beslut.

Hotet om Internationella valutafondens inblandning som ett resultat av krisen i mitt land gör att man befärar påtryckningar för att luckra upp lagstiftningen om miljöskydd och kontroller. Det finns exempel på metoder och erfarenheter i andra länder som fått tragiska konsekvenser. I Grekland kommer faran från guldutvinningen i Bulgarien, som är Evros avrinningsområde.

Sedan har vi frågan om de turkiska kusterna och de relaterade hoten mot Egeiska havet. Det finns också liknande planer i andra länder. Som vi vet beslutade emellertid Ungern i december förra året att förbjuda all cyanidbaserad gruvdrift.

Det bör också finnas ett stöd i EU-lagstiftningen, med ett totalförbud och samtidigt ett upprättande av ett säkerhetsnätverk för ekonomiskt utsatta länder, exempelvis Grekland. Vi kräver att den svaga EU-lagstiftningen ska skärpas och att de olika nivåer av miljöfarliga ämnen som tillåts i varje medlemsstat ska avskaffas.

Nikolaos Chountis, för GUE/NGL-gruppen. – (EL) Fru talman! Jag talar för gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster, och jag vill säga att vi anser att det här är en ytterst allvarlig fråga. Den kräver omedelbara åtgärder och vi har inte tid att sätta oss på tvären.

Kommissionen intar en slapp hållning, och direktivet är fullt av kryphål och förhindrar inte de faror som mina kolleger har nämnt. Betydelsen och konsekvenserna av att använda cyanid i metallutvinning är väl dokumenterade, och vi har sett vad som händer i Rumänien. En ledamot nämnde tidigare de gruvdriftsprogram som just nu håller på att utarbetas i Grekland. När jag frågade kommissionen om upprättandet av cyanidbaserade guldgruvor i Bulgarien blev jag ännu mer bekymrad och medveten om behovet av en strängare lagstiftning med skärpt tillämpning. Vi är övertygade om att medborgarna självklart kommer att reagera,

men vi måste också agera. Därför ansluter vi oss till alla som kräver ett totalförbud mot användningen av cyanid i metallgruvdrift och alla länder bör anta ett sådant förbud, precis som Ungern nyligen gjorde.

Jaroslav Paška, för EFD-gruppen. – (SK) EU-organens företrädare talar ofta och gärna till allmänheten om att skydda medborgarnas hälsa och om att skydda naturen och miljön. Det är därför anmärkningsvärt att EU-lagstiftningen är nästan misstänkt inkonsekvent när det gäller användningen av ett ytterst giftigt kemiskt ämne, nämligen cyanid, i gruvdriften för att utvinna ädelmetaller.

Det är väl känt bland yrkesmän att cyanid är ett av de allra giftigaste kemiska ämnena. Det tas upp i organismen genom inandning, genom oskadad hud eller efter användning. Om koncentrationen är tillräckligt hög kan man dö inom några sekunder eller minuter.

Gruvbolagens argument om att de kan skapa förutsättningar för guldutvinning som förebygger risker för hälsa och miljö har alltid visat sig vara grundlösa. Ibland beror det på den mänskliga faktorn, och ibland bjuder naturen på överraskningar. Detta kan vi se i dussintals allvarliga olyckor över hela världen som har orsakat omfattande miljöförstöring, skadliga hälsoeffekter och till och med dödsfall.

Jag kan ge er några exempel från de senaste åren: Summitville i Colorado, Carson Hill i Kalifornien, Brewer i South Carolina, Harmony i Sydafrika, Omai i Guyana, Gold Quarry i Nevada, Zortman-Landusky i Montana, Kumtor i Kirgizistan, Homestake i South Dakota, Placer på Filippinerna, Baia Mare i Rumänien och Tolutuma i Papua Nya Guinea. På alla dessa platser fick både invånarna och naturen betala ett högt pris för de moderna guldgrävarnas girighet, som underlättades av myndigheternas likgiltighet.

Fru kommissionsledamot! Det är dags att visa EU-medborgarna vad som verkligen är viktigt för er: miljön och människors hälsa och liv, eller gruvbolagens vinster.

Claudiu Ciprian Tănăsescu (NI). – (RO) Vi måste komma överens om att förbudet mot användningen av cyanid i gruvdrift ska bli en prioriterad miljöfråga, inte bara i Rumänien, utan i hela EU. Mer än 25 stora olyckor och utsläpp har inträffat mellan 1998 och 2006, vilket har gjort det alltmer uppenbart att cyanid har utgjort en fara för miljön under årtionden. Dessa gruvolyckor väcker ett antal frågor om metoderna och tillämpningen av regler för cyanidhantering, även om de inblandade företagen menar väl.

Problemen med att hantera transport, lagring och användning av cyanid, i kombination med brister i driften och skötseln av avfallsdammar – för att inte nämna dåligt väder – kan dessutom leda till explosioner med förödande miljökonsekvenser. Det finns alternativ till cyanid i gruvdrift, men de förespråkas inte inom gruvindustrin, trots att regler tillämpas på EU-nivå för att främja nya, säkra tekniker.

I november 2005 antog parlamentsledamöterna och medlemsstaterna gruvavfallsdirektivet. Detta direktiv är ett ineffektivt lagstiftningsinstrument som är ett resultat av stora påtryckningar från gruvindustrin, och av den oro som uttrycktes av länder i Central- och Östeuropa som handlade om att avstå från eventuella krav på att ta sitt ansvar och städa upp på gamla, övergivna gruvdriftsanläggningar. Vissa av kryphålen i direktivet blir uppenbara om vi t.ex. tänker på att det inte omfattar cyanidutsläpp i luften.

Vi kan ta gruvprojektet Roşia Montană i provinsen Alba i Rumänien som exempel. Om verksamheten kommer igång beräknar man att 1 34,2 kg cyanid kommer att släppas ut i luften varje dag som verksamheten bedrivs i normal omfattning. Detta innebär att 48 983 kg cyanid kommer att släppas ut varje år, eller 783 728 kg under de 16 år som gruvan beräknas vara i funktion. Dessutom finns det inte ens någon EU-lagstiftning om luftkvalitet för sådana utsläpp. Mot denna bakgrund är det vår moraliska plikt gentemot kommande generationer att stödja detta lagstiftningsförslag i enlighet med den globala tendensen att förbjuda cyanid i gruvdrift.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Mina damer och herrar! Nu är det tio år sedan den storskaliga miljökatastrofen inträffade med utsläpp av cyanid i europeiska floder från en rumänsk guldgruva, och vi röstar om en resolution där vi kräver ett EU-omfattande förbud mot utvinning av guld med hjälp av cyanid. Detta är en ytterst farlig teknik, inte bara vid olyckor som hotar stora områden, utan även vid själva utvinningen, som utgör en belastning på miljön som vi inte längre kan tolerera. För varje ton sten som förorenas med ett ytterst giftigt ämne, som det är mycket svårt för miljön att bryta ned, utvinns bara några gram guld. Samtidigt bildas flera ton av denna giftiga sten. Dessutom saknar de flesta utländska gruvägares invändningar mot vår verksamhet grund, eftersom det finns andra säkrare, om än dyrare, utvinningsmetoder.

Jag vill be om ert stöd i omröstningen om vår gemensamma resolution, genom vilken vi kan uppmana kommissionen att förbjuda cyanidbaserad teknik inom EU från och med 2012, och även kräva av både kommissionen och medlemsstaterna att de inte stöder gruvprojekt som använder cyanid inom EU eller i

tredjeländer. Förbudet tillämpas redan i Tjeckien, Tyskland och Ungern, och övriga länder bör också förbjuda den här gruvsdriftstekniken. Jag anser att det är ytterst viktigt att gruvbolagen har en obligatorisk försäkring för skador som orsakats genom olyckor, som även täcker kostnaderna för att återställa drabbade områden till deras ursprungliga skick. Jag vill avsluta med att betona att de obetydliga vinster vi får ut genom att utvinna guld på ett billigare sätt med hjälp av cyanid inte ger oss rätt att frånsäga oss ansvaret för ett fungerande ekosystem och för att bevara ekosystemet för kommande generationer.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Fru talman, fru kommissionsledamot! Efter Tjernobyl inser vi alla riskerna med kärnkraft. År 2000 inträffade dock den näst största miljökatastrofen i Europas historia – kanske till och med i världshistorien – i och med den olycka i Baia Mare i Rumänien som flera ledamöter har nämnt. Hundra tusen kubikmeter vatten med mycket höga halter av cyanid och andra tungmetaller läckte ut från en guldgruva ut i floden Tisza och därifrån till Donau, vilket drabbade Ungern och Serbien såväl som Rumänien. Tusentals fiskar dog och dricksvattnet förgiftades.

Livsmedelskedjan i de direkt drabbade områdena förorenades på lång sikt. I Ungern rapporterades 1 367 ton död fisk. Över 100 personer, främst barn, förgiftades efter att ha ätit förorenad fisk och fick omedelbar behandling.

Ändå fortsätter man att använda lösningsmedel med cyanid i guldutvinningen, och detta förbjuds inte på EU-nivå. Tvärtom subventioneras de aktuella investeringarna av medlemsstaterna och EU. Man fortsätter eller planerar att bedriva gruvsdrift i Sverige, Finland, Slovakien, Rumänien, Bulgarien och Grekland, samtidigt som den förbjuds i lag i Ungern och Tjeckien och i rättspraxis i Tyskland.

Den tid då vi offrade den lokala miljön och våra medborgares hälsa för sysselsättningens skull är sedan länge förbi. Även den ekonomiska hållbarheten i den här verksamheten skulle kollapsa om man tillämpade principerna om förebyggande och att förorenaren ska betala.

All ekonomisk verksamhet välkomnas, förutsatt att den är förenlig med miljöskyddet och skyddet av våra medborgares hälsa. När vi använder cyanid utsätter vi dock både miljön och våra medborgares hälsa för oåterkalleliga faror.

Fru Malmström! Kan ni försäkra oss om att vi kommer att få en lämplig och stark lagstiftning och att olyckan i Baia Mare inte kommer att upprepas i Sverige, Finland, Bulgarien eller Grekland? Jag uppmanar kommissionen att bevisa att den står fast vid de åtaganden den gjorde för bara två månader sedan inför Europaparlamentet.

Jag stöder de samhällen som i första hand får ta konsekvenserna av detta och sällar mig till miljöorganisationernas kamp, samtidigt som jag kräver ett omedelbart förbud mot användningen av cyanid i guldutvinningen inom EU.

Theodoros Skylakakis (PPE). – (EL) Fru talman, fru kommissionsledamot! Guldet finns där, det försvinner ingenstans. Det som vi ska diskutera är när, hur och med vilken miljöpåverkan vi beslutar att utvinna det.

Om en investering genomförs med hjälp av cyanid kommer konsekvenserna att bli oåterkalleliga, eftersom när guldet är borta finns slammet som innehåller giftiga cyanider – vilket även slås fast i direktivet – kvar i stora mängder i utvinningsområdet. Den här frågan gäller inte bara de berörda medlemsstaterna, eftersom det finns andra medlemsstater längs strömmen vilkas anläggningar är uppförda på floderna.

Det befintliga direktivet har en nackdel: Den finansiella säkerhet som föreskrivs täcker inte alla skador vid en olycka, i synnerhet efter att anläggningarna i fråga har stängts. Därför inskränks grundprincipen om att förorenaren ska betala, särskilt med tanke på att de företag som använder den här tekniken till största delen har sitt säte utanför EU, och när gruvsdriften har upphört säger de tack och adjö till oss.

Därför måste vi på allvar se över alternativa gruvsdriftsmetoder och återinföra grundprincipen om att förorenaren ska betala, med ett fullständigt och tillförlitligt försäkringsskydd vid olyckor från och med nu och så länge dessa farliga ämnen stannar kvar i jorden. Till dess att sådana förhandsvillkor börjar gälla anser jag att den här tekniken bör förbjudas helt och hållet, vilket troligtvis kommer att motivera företagen att på allvar börja undersöka alternativa och mindre miljöfarliga tekniker. Om man har en billig metod och inte behöver betala för de föroreningar den orsakar, finns det ingen anledning att söka efter alternativ.

Jan Březina (PPE). – (CS) Mina damer och herrar! Jag bestämt mig för att yttra mig i detta ämne, eftersom jag noggrant har följt händelserna kring planeringen och öppnandet av fyndigheterna i Mokrsko och Kašperské Hory i Tjeckien, där man skulle ha utvunnit fint fördelat guld genom cyanidering. Vid denna tidpunkt, på

mitten av 90-talet, beaktade vi miljökonsekvenserna av de kemiska ämnen som användes, och det faktum att cyanidering innebär att enorma mängder malm behandlas. Dessutom var det inte bara cyaniden som hade skadliga effekter, utan även de ämnen som användes för avlägsnande av cyanid, nämligen klorin och kalciumoxid. Det finns även andra övertygande uppgifter om att skadliga bielelement kan uppstå genom dessa processer. Bland dessa element finns i synnerhet arsenik, som är ytterst farligt och ofta finns i arsenikpyrit, ett mineral som är en mycket vanlig biprodukt. I många fall är jag för gruvdrift som en nödvändig förutsättning för teknisk utveckling, men när det gäller cyanidering av guldmalmsfyndigheter är jag mot den tekniken, och det gläder mig att Tjeckien 2000 genom en ändring av gruvdriftslagstiftningen strök den från de tillåtna metoderna för behandling av guld. Med tanke på de stora riskerna med cyanidering vore det lämpligt att avskaffa den här tekniken, inte bara i EU, utan i hela världen. Detta beror på att riskerna med cyanidering är oproportionerligt höga, särskilt i länder i tredje världen, där miljöskyddet är sämre. Fru kommissionsledamot! Är ni säkra på att ny, alternativ teknik och nya typer av separering och separering genom flotation har övervägits ordentligt?

ORDFÖRANDESKAP: ROUČEK

Vice talman

Alajos Mészáros (PPE). – (SK) Jag vill börja med att tacka initiativtagarna János Áder och László Tőkés för att de har tagit upp denna mycket allvarliga fråga. Jag vill så tydligt som möjligt stödja utkastet till resolution om cyanidbaserade tekniker i gruvdriften i EU.

Alla som upplevde och såg resultaten av den miljökatastrof som orsakades av den bristfälliga tekniken i Baia Mare och de påföljande utsläppen av giftigt cyanidavfall i vattendrag, med långtgående effekter för faunan i floden Tisza i Ungern samt Donau i Bulgarien, skulle göra allt de förmådde för att se till att inget liknande någonsin kan hända igen i EU.

Mitt eget land, Slovakien, drabbades hårt av katastrofen, eftersom den inträffade vid våra gränser. Dessutom finns det ett liknande hot i Slovakien i och med nyöppnandet av flera gamla gruvor för utvinning av ädelmetaller, där man överväger att använda cyanidteknik på grund av den låga koncentrationen av ädelmetaller.

Det skulle vara ett stort misstag och helt felaktigt att betrakta den här processen som en bilateral fråga mellan två EU-medlemsstater. Jag hoppas att kommissionen kommer att inta en mer bestämd hållning än den som kommissionsledamot Cecilia Malmström visat här.

Genom att anta resolutionen måste vi stå upp för ett allmänt och brett försvar av de europeiska värderingarna i vår miljöpolitik.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Jag vill börja med att tacka kommissionsledamot Cecilia Malmström för den balanserade hållning hon presenterade vid inledningen av debatten. De tekniker som inbegriper cyanid är farliga. Men det finns även andra tekniker som är lika farliga, t.ex. framställningen av kärnteknik. Det finns regler, standarder och normer för att förhindra olyckor. Vi behöver inte införa ett förbud, vi behöver bara följa reglerna. I resolutionen nämns 30 olyckor som inträffat under de senaste 25 åren. Det nämns inte hur många av dessa som inträffade i Europa, eftersom ytterst få olyckor har inträffat här, och då främst i länder som inte var medlemmar i EU när olyckan inträffade. Kommissionen har faktiskt skärpt reglerna som ett resultat av den tragiska olyckan 2000.

Cyanidtekniken används för att utvinna en mängd produkter, till och med läkemedel och vitaminer. I resolutionen nämns endast gruvdriften och särskilt guldutvinningen. Varför? Anledningen är att problemet inte ligger hos cyaniden, utan hos guldet. Det finns inte bara ett krav på att förbjuda den här tekniken, utan även på att stoppa pågående projekt i och med att ett eventuellt förbud träder i kraft. Det enda framtida projekt för guldutvinning i EU som jag känner till finns i Rumänien.

Jag vill be mina kolleger att noggrant läsa resolutionstexten. Lägg särskilt märke till påståenden som att "kraftigt regn i framtiden kan öka risken för läckage", att "gruvindustrin genererar få arbetstillfällen och endast inom den begränsade tidsramen på 16 år" eller att "försummelser kan inträffa eftersom vissa medlemsstater inte klarar av att tillämpa lagstiftningen". Jag tycker inte att sådana påståenden bör finnas i en text från Europaparlamentet.

Därför ber jag mina kolleger att överväga både skälen för och konsekvenserna av att rösta mot en resolution som minskar vår trovärdighet inför kommissionen, och minskar chansen för att förslag till resolutioner som godkänts i Europaparlamentet ska tas i beaktande, inte bara i det här fallet, utan också i allmänhet.

Mariya Nedelcheva (PPE). – (BG) Herr talman, mina damer och herrar! Användningen av cyanidföreningar inom gruvindustrin är uppenbarligen en fråga som man inte kan förhålla sig likgiltig till. Vi känner till de rättsliga åtgärder som EU har antagit. De förmedlar ett mycket tydligt budskap, dvs. att vi måste fortsätta att garantera en hög skyddsnivå för människors hälsa och miljön genom att använda lämpliga resurser, strukturer, kontrollmekanismer och förvaltningssystem. Att fortsätta att mobilisera den allmänna opinionen i EU är också en del av vårt uppdrag. När detta emellertid sker genom att man spelar på människors rädsla och hänvisar till miljön för att skydda intressen av ett annat slag då förlorar den antagna ståndpunkten helt och hållet sitt värde.

Enligt SRE:s konsultrapport används de flesta av de cyanidföreningar som nyligen använts i industriell skala för kemisk industri och ytbehandling av metaller. Detta innebär att även om vi förbjuder användningen av cyanidföreningar i samband med guldutvinning kommer de att användas för andra ändamål, och vårt förbud kommer inte att resultera i någon väsentlig minskning av användningen som helhet. Jag stöder fullständigt det absoluta behovet av att utvärdera konsekvenserna för miljön, och att både operatörer och kontrollmyndigheter i våra länder ska genomföra inledande och efterföljande kontroller.

För närvarande har mitt hemland Bulgarien inget uttryckligt förbud mot användningen av cyanidföreningar i samband med utvinning av guld. I det här fallet har användningen av annan teknik, särskilt under den nuvarande krisen, inte visat sig vara mer effektiv. Detta innebär inte att vi kompromissar, utan att vi lyssnar till förnuftets röst och undviker att gå till ytterligheter. Därför är det ni som kan förbinda den grupp av människor som motsätter sig varje förbud med den grupp av människor som har en annan ståndpunkt. Detta är en möjlighet som vi inte får förlora.

Sari Essayah (PPE). – (EN) Herr talman! Jag håller med om att dammar för bearbetningsavfall som den som orsakade olyckan i Baia Mare 2000 inte borde byggas. Finland är en stor guldproducent efter EU:s mått. Den nya gruvan i Kittilä är den största i Europa med en årlig produktion på 5 000 kg guld. Nu ska vi komma ihåg ett vetenskapligt faktum, nämligen att guld inte löses i flytande form annat än i cyanid. Därför omfattar även utvinningsprocessen i Kittilä cyanid, men i slutna processer. Cyanid som använts för att bearbeta anrikat slam återanvänds, och cyanidens rester förstörs efter processen. Även resterna från cyanid i det vatten som erhållits från dammar för bearbetningsavfall renas. Bakteriebaserad utvinning skulle vara mer miljövänlig, men används ännu inte för guld.

Den första gruva i världen där man använt mikrobiell utvinning från nickelmalm finns i Talvivaara, som också ligger i Finland. Mikrobiell rening av överbliven cyanid håller på att utvecklas med goda resultat, och jag rekommenderar starkt att man ska gå i den riktningen. Därför stöder jag inte en åtgärd där man totalförbjuder en användning av cyanid, men jag skulle definitivt rekommendera stränga miljökontroller med bästa tillgängliga teknik och slutna processer.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Jag anser att initiativet om ett förbud mot användning av cyanidbaserad teknik i samband med utvinning av guld är oberättigat. Det finns ett antal gällande EU-rättsakter på det här området, som redan nämnts tidigare, som inneburit allt strängare bestämmelser när det gäller villkoren för att använda cyanid. Bestämmelserna har blivit allt striktare från och med tidpunkten för den beklagliga olycka som nämnts tidigare och som inträffade i Baia Mare och som tyvärr ledde till en förorening av miljön.

Därför bör våra insatser i det här läget inriktas på att noggrant förstärka ramlagstiftningen på nationell nivå i samtliga medlemsstater. Cyanidbaserad teknik har använts för att utvinna guld i mer än 100 års tid under förhållanden som garanterar skydd för miljön som en del av en effektiv process för guldutvinning. I själva verket har 90 procent av det guld som utvunnits över hela världen under de senaste 20 åren utvunnits med hjälp av denna teknik och inte en alternativ teknik.

De tekniska bestämmelser som reglerar användning och neutralisering av cyanid har bidragit till att minimera riskerna för miljön och för människors hälsa. Jag vill också betona att en vederbörlig tillämpning av försiktighetsprincipen inte omfattar något emotionellt svar som skulle ta formen av ett förbud mot en teknik som har visat sig vara förtjänstfull, och vars risker är fullständigt kända och möjliga att kontrollera. När försiktighetsprincipen tillämpas bör hänsyn också tas till de risker för miljön som en alternativ användning av andra agenser liknande cyanid skulle innebära. Hur som helst har experter förklarat att användning av sådana alternativa agenser innebär större risker än användningen av cyanid.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Att tillåta eller förbjuda gruvindustri där cyanid används väcker känsliga frågor i vissa medlemsstater. För det första bör vi slå fast att en lösning på detta problem inte får bli avhängig politiska mål och intressen. Att bedöma risken för föroreningar är en fråga för experterna, och om det finns en sådan risk är det upp till de politiska ledarna att skydda medborgarnas intressen. På denna punkt gäller frågan mer

än enbart miljöskyddet, eftersom föroreningar kan äventyra människors hälsa, i strid mot EU-medborgarnas rätt till ett högt hälsoskydd (artikel 35 i stadgan om de grundläggande rättigheterna). På det här området kan det inte bli fråga om en liten eller stor risk. Om medborgarnas hälsa äventyras är den politiska debatten meningslös och myndigheterna måste då vidta åtgärder mot den potentiella förorenaren. Även om användningen av cyanid är förbjuden i vissa medlemsstater och tillåten i andra bör medlemsstaterna rådfråga varandra och sträva efter att inrätta partnerskap. Kommissionen bör å sin sida inta en ståndpunkt i denna fråga och ta initiativ till bestämmelser som utesluter möjligheten att EU-medborgarnas hälsa ska komma till skada.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Herr talman! Eftersom jag kommer från guldriket norra Lappland vill jag göra ett inlägg i denna debatt. Precis som Sari Essayah sade i sitt utmärkta tal löses guld genom en användning av cyanid, och detta sker i slutna processer i Finland.

I guldgruvan i Kittilä, som ligger relativt nära den plats där jag bor, produceras mer än 5 000 kilo guld varje år. Detta har inte vållat några problem eftersom miljöfrågorna har hanterats på så sätt att lagstiftningen är uppdaterad, processerna slutna och restprodukterna tillintetgörs. Tekniken är också av betydelse där. I denna fråga finns det definitivt stora skillnader mellan EU:s länder, och jag anser att vi behöver samarbeta och utbyta bästa praxis.

En annan viktig fråga är användningen av mikrober, som är en ny utveckling. Vi bör även satsa på detta i framtiden, så att vi kan gå tillbaka till ett ännu mer miljövänligt och effektivt förfarande för att smälta guld. Vi bör göra en enad insats över hela EU så att gruvdriften kan fortsätta samtidigt som man tar hänsyn till miljön på ett hållbart sätt.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Herr talman! Anförandena från Zuzana Roithová, Jan Březina och Alajos Mészáros har verkligen övertygat mig, eftersom de beskrev hur det förekom en likaledes godtycklig exploatering i det land där de tidigare levde, nämligen det kommunistiska Tjeckoslovakien, hur inställningen där har förändrats i dagsläget, och att det nu är de som förespråkar ett miljöskydd och gemensamma EU-normer.

Jag anser att vi behöver denna förändrade inställning över hela EU. Vi måste vara medvetna om att vi befinner oss i en process där ny teknik håller på att utvecklas. Varför inte utvidga gruvutvinningen av en reserv som ändå håller på att ta slut, och först av allt utveckla dessa nya tekniker? Jag vill vara fullständigt tydlig på en punkt: Om vi inte är försiktiga kommer något oersättligt att förstöras, och framtida generationer kommer att fördöma oss för detta.

Därför vill jag verkligen efterlysa en långsiktig strategi här. Det är avgörande att vi har enhetliga EU-normer eftersom floder korsar gränser, och cyanid innebär givetvis också en miljörisk som överskrider gränser.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Jag håller med om att varje åtgärd måste vidtas på EU-nivå för att minska de risker som det innebär att använda giftiga, riskfyllda ämnen som cyanid. Men att förbjuda dessa ämnen bör inte ses som den enda lösningen. Giftiga, riskfyllda ämnen används inom flera andra industriella processer förutom gruvdrift. Bortsett från olyckan i Baia Mare 2000 har det inträffat ytterligare två större olyckor inom gruvsektorn, en som inträffade i Spanien 1998, och den andra i Sverige 2003, och båda var av stor omfattning. Deras orsaker var emellertid liknande: avfallsdammar som kollapsade.

Inom mer än 90 procent av den globala guld- och silverframställningen har cyanidbaserad teknik använts för att utvinna metallerna. Att införa ett ovillkorligt förbud mot denna teknik, och ersätta den med tekniker som baseras på ämnen som medför mindre risker för miljön men som är orimliga och leder till lägre produktion, innebär att det berörda landet i själva verket är tvunget att sluta utvinna dessa metaller, med de ekonomiska och sociala följder som detta medför.

Michael Theurer (ALDE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Som Hannu Takkula just sade är cyanidteknik en vanlig metod inom gruvdriften. Som vi redan har hört är den emellertid ytterst riskfylld. Den olycka som Elena Băsescu just nämnde förorenade Donau vid den tiden och chockade oss alla, och ni vet att jag är starkt engagerad i Donauregionen. Av den anledningen undrar jag, som handelspolitiker, vad vi kan göra åt detta? I EU har vi endast en begränsad kapacitet att utvinna guld. Målet är att göra skillnad globalt med hjälp av tekniska innovationer. Jag vet att det finns avancerad teknik här. I Tyskland har man utvecklat miljövänlig teknik som kommer att göra det möjligt att undvika cyanid i framtiden. Vi måste göra denna europeiska avancerade teknik kommersiellt bärkraftig, och vi måste göra den prisvärd. Jag ser en stor möjlighet till handel här. Vi bör inte begränsa oss till EU, utan se till att vi också uppnår ett genombrott inom den internationella handeln i miljöns och vår ekonomis intresse.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Cyanidbaserad teknik för utvinning är förknippad med en hög risk för skador på miljön och därför innebär den också ett hot mot människors liv och hälsa. Cyanidlakning av ädelmetaller såsom guld är förbjuden i ett antal medlemsstater, men riskerna för naturkatastrofer där ytvattnet förorenas överskrider de nationella gränserna.

Den beryktade olyckan i Baia Mare (som ligger i Rumänien, och här är jag tvungen att korrigera min kollega Bernd Posselt: olyckan hade inte sitt ursprung i Tjeckoslovakien, utan i Rumänien, och den orsakade föroreningar i både Ungern och Slovakien, och följaktligen i före detta Tjeckoslovakien) vållade oöverskådlig skada, upp till 1 000 km eller mer från den plats där olyckan inträffat. Mitt eget hemland var med bland de länder som drabbades.

Trots detta tillåter lagstiftningen i flera europeiska länder fortfarande att sådan teknik används. För att skydda människors hälsa och miljön, och mot bakgrund av att cyanidbaserad teknik för utvinning kan drabba åtskilliga stater om en olycka inträffar anser jag bestämt att det är nödvändigt och definitivt avgörande att inrätta en enhetlig lagstiftning på EU-nivå.

Iosif Matula (PPE). – (RO) Om ett kemiskt ämne sprids i miljön på ett okontrollerbart sätt vållar det allvarliga problem, men det finns mer än 10 miljoner kemiska ämnen. Det finns också ett ännu större antal områden där arbete utförs med användning av kemiska ämnen. Här i parlamentet skulle vi kunna diskutera miljontals potentiellt farliga scenarier. Cyanid är förvisso giftigt, men jag är kemist och kan upplysa er om att vi har ett globalt problem: mindre än 18 procent av cyaniden används inom gruvdrift. Resterande cyanid används för att framställa läkemedel och konsumentprodukter inom kosmetikaindustrin samt inom flera andra områden.

Det finns emellertid ämnen som används på vår planet som är tusen gånger giftigare än cyanid. Generellt sett, om kemiska ämnen sprids i vatten tillintetgörs levande organismer. Det finns flera döda floder över hela världen som inte har berörts av cyanid. Det finns inga tecken på liv i Döda havet eftersom det innehåller en stor mängd natriumklorid, dvs. bordssalt. När kemiska ämnen används måste all teknik och alla miljöskyddsbestämmelser som gäller 2010 följas. Som EU-medlemsstat är detta definitivt den väg Rumänien har valt att gå. Varje land i världen måste göra det samma.

Traian Ungureanu (PPE). – (EN) Herr talman! Med all vederbörlig respekt vill jag säga att denna debatt är ytterst missriktad. Det ämne som vi behandlar är en mycket märkvärdig fråga. Vi frammanar en olycka som inträffade för tio år sedan. Varför det? Varför har det rått en tystnad om detta så här länge? Och varför tas frågan upp just nu? Varför för vi denna debatt just nu? Om vi ska följa detta mönster kan, och bör, vi förbjuda allt som kan förknippas vid en tidigare olycka. Jag anser att hela denna fråga är oberättigad. Jag anser att miljön används som ridå och att man utgår från den utbredda rädsla som är så vanlig nuförtiden. Enligt min åsikt är detta bara en usel politisk komplott.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Herr talman! Jag vill kortfattat förtydliga, eftersom min ledamotskollega kanske missförstod mig på grund av tolkningen. Jag känner mycket väl till Baia Mare, och vet att det inte ligger i före detta Tjeckoslovakien utan i norra Transsylvanien. Det vet jag mycket väl. Det var ett tolkningsfel. Jag nämnde bara anförandena av Jan Březina, Zuzana Roithová och Alajos Mészáros, där de hänvisade till erfarenheter i Kašperské Hory eller Bergreichenstein, osv. Jag är bevandrad i Centraleuropas geografi.

Cecilia Malmström, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Tack för denna debatt. Jag kommer givetvis se till att Janez Potočnik får en fullständig redogörelse av den.

Vi delar er oro för cyanid. Det är naturligtvis ett mycket farligt giftämne, och vi är medvetna om detta. Men jag vill försäkra er om att kommissionen har dragit slutsatser av den fruktansvärda olycka som inträffade för tio år sedan i Baia Mare. Det direktiv som vi nyligen har antagit omfattar en hel rad begränsningar, bestämmelser, restriktioner och krav för att säkra ett maximalt skydd när det gäller effekterna på miljön och människors hälsa. Direktivet kommer också att minska sannolikheten för att en sådan olycka inträffar igen, och om en olycka skulle inträffa kommer direktivet att leda till att eventuella konsekvenser minskas avsevärt. Därför är det ytterst viktigt att direktivet genomförs på vederbörligt sätt.

Mot bakgrund av de mycket stränga kraven i direktivet om avfall från utvinningsindustrin och avsaknaden av lämpliga alternativ i dagsläget verkar det inte rimligt att just nu införa ett allmänt förbud mot användningen av cyanid vid utvinning av guld. Vi följer emellertid frågan, vi tar del av den senaste teknikutvecklingen och en utvärdering kommer att ske 2012. Vi måste öka återvinningen av produkter som innehåller ädelmetaller i EU för att minska vårt beroende av guldutvinning på det hela taget.

Tack för debatten. Janez Potočnik kommer givetvis att finnas till hands för att svara på ytterligare frågor om detta. Kommissionen tar frågan på stort allvar. Om ni studerar direktivet kommer ni att se att flera av era farhågor redan finns med. Vi måste hjälpas åt för att driva på medlemsstaterna att verkligen införliva detta till fullo, eftersom det skulle minska riskerna väsentligt.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum under sammanträdesperioden Maj I.

Jag önskar er en trygg hemresa. Låt oss hoppas att den inte störs av någon vulkan eller något eller någon annan!

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Daciana Octavia Sârbu (S&D), skriftlig. – (RO) Den 30 januari 2000 kollapsade den fördämning som omger den avfallsdamm som innehåller avfall från bolaget Aurul i Baia Mare, Rumänien, vilket ledde till att omkring 100 000 kubikmeter förorenat vatten, däribland 100 ton cyanid och tungmetaller, strömmade ut. Utsläppet resulterade i att dricksvattenförsörjningen till 2,5 miljoner människor i tre länder ströps. Floden Some hade en cyanidkoncentration som var 700 gånger högre än den tillåtna nivån. Livet i vattenmiljön förstördes helt och hållet inom en räckvidd av flera hundra kilometer. Vi får inte glömma detaljerna i denna katastrof, som internationellt har blivit liktydig med en förorening. Detta belyser det faktum att sådana olyckor, trots lagstiftning och kontroller, kan inträffa vid vilken tidpunkt som helst. Riskabla ämnen har ingen plats inom gruvdriften om vi vill undvika katastrofer. Avsikten med Roșia Montană är att bygga Europas största gruvområde för utvinning av guld, baserat på en användning av cyanid. Vilka kommer då konsekvenserna att bli? Miljön kommer att förstöras och byn försvinna, medan invånare, kyrkor och kyrkogårdar kommer att bli tvungna att flyttas. Det kommer också att innebära dödsdomen för de oersättliga lämningar som härrör från romartiden och förromersk tid. Historien ger oss lärdomar. Det åligger oss alla att ta dem till oss. Det är absolut nödvändigt att vi inför ett fullständigt förbud mot användningen av cyanid inom gruvdriften i EU för att förhindra att tragedier drabbar människor och miljön.

László Tőkés (PPE), skriftlig. – (HU) Under de senaste två åren har jag vid ett flertal tillfällen, både under parlamentets plenarsammanträden och i olika forum, framfört riskerna med cyanidbaserad gruvdrift. Jag skrev också ett brev till Stavros Dimas, kommissionsledamot med ansvar för miljö, angående gruvindustrin i Rumänien (Roșia Montană) och Bulgarien (Chelopech och Krumovgrad). Användningen av cyanidbaserad teknik för gruvdrift omnämns ibland som en farlig "kemisk atombomb" på grund av dess inverkan på livsmiljön. Sedan 1990 har det skett omkring 30 allvarliga föroreningar över hela världen som orsakats av cyanidanvändning vid utvinning. Den svåra olyckan i Tiszafloden för tio år sedan betraktas som den allvarligaste europeiska miljökatastrofen sedan Tjernobyli. För bara några dagar sedan blev Arieșfloden i Rumänien, som flyter in i Tisza, förorenad av en guldgruva som lades ned för 40 år sedan. Förra året, när president Traian Băsescu själv besökte ett närliggande gruvföretag (Roșia Poieni), hävdade han att "vi inte kan sitta på en sådan miljöbomb, för detta är rätt och slätt mord". Mot bakgrund av de nya planerna för utveckling av gruvdrift i Rumänien (Roșia Montană, Baia Mare, Certeju de Sus, osv.), betonar jag att ett förbud mot cyanidbaserad gruvdrift inte bara är ett rumänskt eller på något sätt ett "etniskt" problem, utan en universell – europeisk – fråga, som både EU:s medlemsstater och Europaparlamentets grupper skulle kunna nå en förnuftig överenskommelse om. EU kan inte förhålla sig likgiltigt till de cyanidolyckor som inträffat tidigare eller hotet om nya framtida olyckor. Det ligger i allas vårt intresse att skydda människor och vår miljö, inte bara från radioaktivitet och luftföroreningar, utan också från cyanidförgiftning. Jag uppmanar parlamentet att rösta för vårt initiativ.

8. Inkomna dokument: se protokollet

9. Genomförandeåtgärder (artikel 88 i arbetsordningen): se protokollet

10. Beslut om vissa dokument: se protokollet

11. Skriftliga förklaringar för införande i registret (artikel 123 i arbetsordningen): se protokollet

12. Datum för nästa sammanträdesperiod: se protokollet

13. Avbrytande av sessionen

Talmannen. – Jag förklarar Europaparlamentets session avbruten.

(Sammanträdet avslutades kl. 18.30.)

BILAGA (Skriftliga svar)

FRÅGOR TILL RÅDET (Europeiska unionens tjänstgörande rådsordförandeskap är ensamt ansvarigt för dessa svar.)

Fråga nr 1 från Marian Harkin (H-0111/10)

Angående: Europeisk föreningsstadga

Kan rådet – inför den kommande europeiska medborgarkonferensen – utarbeta ett förslag till upprättande av en europeisk föreningsstadga? Kan rådet ge någon hänvisning om när en sådan här stadga i så fall skulle träda i kraft?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller medlemsstaterna, gavs inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i april 2010 i Strasbourg.

(EN) Ledamoten känner till att förslaget om upprättande av en europeisk föreningsstadga, vilket lades fram av kommissionen i december 1991, drogs tillbaka 2006 liksom flera andra förslag som inte längre ansågs vara relevanta och inte överensstämde med kriterierna för bättre lagstiftning.

Sedan dess har inga nya förslag i denna fråga lagts fram för rådet, och rådet känner inte till om kommissionen har för avsikt att anta ett sådant förslag.

Som ledamoten nämner i frågan kommer det spanska ordförandeskapet att anordna de europeiska medborgardagarna 2010 den 7–9 maj 2010. Målet med denna konferens är att föra Europeiska unionen närmare medborgarna genom utbyte av idéer om hur en medborgardialog mellan lokal och europeisk nivå kan uppmuntras och om möjliga sätt att göra medborgarna aktivt delaktiga i det europeiska projektet för bekämpning av fattigdom och socialt utanförskap i syfte att främja ett nytt mångkulturellt samhälle och utbildning i medborgarlaga värderingar.

*
* *

Fråga nr 2 från Bernd Posselt (H-0112/10)

Angående: Samarbetet mellan EU och Ukraina

Vilka åtgärder planerar rådet för att driva på samarbetet mellan EU och Ukraina inom ramen för det östliga partnerskapet och vid sidan av detta partnerskap?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller medlemsstaterna, gavs inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i april 2010 i Strasbourg.

(EN) Ukraina är en granne som har avsevärd strategisk betydelse för EU. EU är angelägen om att stärka sina förbindelser med Ukraina, och detta budskap framfördes till president Viktor Janukovitj vid hans besök i Bryssel den 1 mars.

Nyckeln till närmare förbindelser mellan EU och Ukraina är reformer. Ukraina står inför flera politiska och ekonomiska utmaningar som kräver brådskande reformeringsåtgärder för att säkra långsiktig stabilitet och välbefinnande. För att få politisk stabilitet måste det nya ledarskapet i Ukraina vara berett att arbeta med en bred politisk krets, däribland oppositionen. Om gensvaret ska bli hållbart beror slutligen på grundlagsreformer.

När det gäller den ekonomiska situationen i Ukraina bör den nya regeringen genomföra flera reformer. Först och främst måste Ukraina komma tillbaka på det spår som ligger i linje med IMF:s biståndsavtal. Landet bör också genomföra reformer inom gasssektorn, anta en budget för 2010 och bidra till arbetet med att återkapitalisera banksektorn. Ukraina måste göra stora insatser för att bekämpa korruption.

Europeiska unionen kommer att fortsätta att stödja Ukraina genom att tillgodose landets behov praktiskt och materiellt. EU kommer särskilt att fortsätta processen med att stärka förbindelserna mellan EU och Ukraina – en process som har varit särskilt dynamisk de senaste åren. Förhandlingarna om det nya associeringsavtalet, vilka EU och Ukraina har fört sedan 2007, är av särskild betydelse för förbindelserna mellan EU och Ukraina. Det nya avtalet bör vara ambitiöst och framåtblickande och bör syfta till att främja Ukrainas politiska associering och ekonomiska integration i EU. Avtalet bör som en integrerad del innehålla en överenskommelse om ett djupgående och omfattande frihandelsområde med EU. EU kommer också att fortsätta att ge ekonomiskt och tekniskt bistånd till Ukraina, något som förbättras genom de ytterligare resurser och mekanismer som finns till förfogande inom det östliga partnerskapet.

År 2009 kom man överens om tidsplanen för associeringsavtalet mellan EU och Ukraina. Det är ett viktigt instrument som kommer att förbereda inför och underlätta ikraftträdandet av associeringsavtalet och kommer att främja fortsatt politisk associering och ekonomisk integration för Ukraina i förhållande till EU. Det skapar en övergripande och praktisk ram genom vilken dessa mål kan förverkligas och prioriteringarna fastställas sektor för sektor.

När det gäller eventuella stimulansåtgärder för Ukraina har EU fastställt makroekonomiskt bistånd, fortsatt stöd till reformer och modernisering av gassektorn samt riktat ekonomiskt och tekniskt samarbete.

*
* *

Fråga nr 3 från Silvia-Adriana Țicău (H-0114/10)

Angående: Läget i fråga om rådets väntade beslut om avtalet mellan EU och Mexiko om luftfartstjänster

Bland de områden som EU:s spanska ordförandeskap har valt att prioritera ingår åtgärder för att stärka dialogen mellan EU och Latinamerika och Västindien. Det spanska ordförandeskapet har åtagit sig att betona den strategiska betydelse som förbindelserna mellan EU och Mexiko har, och att föra förhandlingarna om avtal mellan EU och Centralamerika, de andinska länderna och Mercosur vidare. En aspekt på dialogen mellan EU och Mexiko är det beslut som rådet väntas fatta i fråga om undertecknandet av ett avtal mellan Europeiska gemenskapen och Mexikos förenta stater om vissa luftfartsaspekter. Med tanke på hur viktigt detta avtal är för samarbetet mellan EU och Mexiko, kan rådet ge besked om hur långt man har kommit på väg mot att fatta detta beslut?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller medlemsstaterna, gavs inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i april 2010 i Strasbourg.

(EN) Den 5 maj 2009 fattade rådet beslut om att underteckna avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Mexikos förenta stater om vissa luftfartsaspekter.

Efter språkgranskning har en anpassning av texten blivit nödvändig i samband med Lissabonfördragets ikraftträdande. Rådet har nu slutfört anpassningen och överlämnat texten till den mexikanska sidan. Efter Mexikos godkännande av den slutliga texten kommer rådet att fatta ett nytt beslut om undertecknandet av avtalet. Detta väntas ske i mars/april 2010. Efter detta kan avtalet undertecknas. Det har dock ännu inte fattats något beslut om datum för undertecknandet.

Efter undertecknandet kommer rådet att utarbeta ett förslag till rådets beslut om ingående av ett sådant avtal. Detta beslut, liksom avtalstexten, kommer att överlämnas till Europaparlamentet för samtycke.

*
* *

Fråga nr 4 från Jim Higgins (H-0116/10)

Angående: Europeisk diplomatisk närvaro utanför EU

Vilka åtgärder kommer rådet att vidta för att stärka Europas diplomatiska närvaro utanför Europeiska unionen inom ramen för befogenheterna i det nyligen antagna Lissabonfördraget?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller medlemsstaterna, gavs inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i april 2010 i Strasbourg.

(EN) Genom Lissabonfördraget har unionens delegationer inrättats, vilka är underställda den höga representanten. De företräder unionen och kommer i ökande grad att ta på sig de uppgifter som tidigare utfördes av det roterande ordförandeskapet i EU.

När det gäller infrastruktur och personal har EU redan ett av världens största diplomatiska nätverk (omkring 120 EU-delegationer samt delegationer vid internationella organisationer såsom FN, OECD, WHO m.fl.). Denna närvaro kommer nu gradvis att stärkas genom personal och experter från EU:s medlemsstaters diplomatiska tjänster, rådets sekretariat och kommissionen. Denna personal kommer att vara placerad vid EU:s utrikestjänst.

Delegationernas infrastruktur måste anpassas, särskilt med hänsyn till det ökade säkerhetsbehovet.

Förstärkningen av EU:s delegationer kommer också att bidra till att förstärka EU:s politiska inflytande och de kommer att kunna sprida EU:s budskap på ett mer kraftfullt och trovärdigt sätt.

Enligt fördraget ska delegationerna vidta åtgärder i nära samarbete med medlemsstaternas diplomatiska och konsulära tjänster. Samtidigt kommer banden mellan delegationerna och medlemsstaternas ambassader att bli starkare.

Allt detta kommer att förbättra EU:s förmåga att tjäna medborgarna och på ett mer effektivt sätt försvara medborgarnas intressen i en allt mer globaliserad värld.

*
* *

Fråga nr 5 från Agustín Díaz de Mera García Consuegra (H-0121/10)**Angående: Kuba**

Kan rådets ordförandeskap ange vilken politisk linje man föreslår i fråga om Kuba efter den politiska fången Orlando Zapata Tamayos död och de upprepade brotten mot de mänskliga rättigheterna på ön?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller medlemsstaterna, gavs inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i april 2010 i Strasbourg.

(EN) Också jag beklagar djupt Orlando Zapatas död och jag delar till fullo ledamotens oro över frågan om medborgerliga och politiska rättigheter på Kuba.

Rådets ordförande tog mycket tydligt ställning genom sitt uttalande efter Orlando Zapatas död, då han uppmanade till ovillkorlig frigivning av politiska fångar och respekt för de grundläggande rättigheterna samtidigt som han uttryckte djup oro över de politiska fångarnas situation, särskilt de fångar som för närvarande hungerstrejkar.

Också Europaparlamentet tydliggjorde detta ställningstagande vid plenarsammanträdet den 10 mars.

Det bästa sammanhanget för EU att ta upp situationen är inom ramen för den politiska dialogen snarare än genom tillfälliga initiativ. Många olika initiativ (demarscher, förklaringar) kan i detta känsliga ögonblick ha kontraproduktiva effekter. Det kan inte uteslutas att utvecklingen de kommande dagarna och veckorna kan gå i olika riktningar, något som kan leda till att EU måste reagera. De tillgängliga kanalerna med den politiska dialogen bör bevaras och användas för att föra fram EU:s bestämda ståndpunkter. På detta stadium är diskret diplomati den bästa vägen att gå.

I detta sammanhang är det ytterst viktigt att så långt det är möjligt se till att hålla fast vid det planerade ministermötet den 6 april. Vi bör inrikta våra insatser på att förbereda detta viktiga möte för att försöka nå konkreta resultat.

*
* *

Fråga nr 6 från Nikolaos Chountis (H-0123/10)

Angående: Internationella valutafondens inblandning i förfaranden med alltför stora underskott

Enligt ett beslut som fattades vid Europeiska unionens råds extra möte den 11 februari 2010 om den ekonomiska situationen i Grekland ska kommissionen på nära håll att övervaka genomförandet av rekommendationerna i samråd med Europeiska centralbanken (ECB). Kommissionen kommer eventuellt också att föreslå ytterligare åtgärder på basis av Internationella valutafondens (IMF) erfarenheter. Det faktum att rådet i det här beslutet hänvisar till IMF skapar ett riskabelt institutionellt prejudikat, eftersom IMF på det här sättet utses till ett medorgan som, tillsammans med kommissionen och ECB, ska övervaka de åtgärder som Grekland fått i uppdrag att vidta.

Det är för det första ett faktum att det varken i artikel 126 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (som är den mest detaljerade artikeln i fördraget), eller i det bifogade protokollet (nr 12) om förfaranden vid allt för stora underskott, eller i någon annan av EU:s akter föreskrivs något deltagande av IMF eller något annat internationellt organ i samband med de här övervakningsförfarandena. För det andra skulle ett sådant här deltagande, även om det är otillbörligt, endast kunna tillämpas om medlemsstaten officiellt hade begärt deltagande av IMF. Därför undrar jag: Har rådet beaktat det faktum att dess ovan nämnda hänvisning till IMF strider mot fördragen, eftersom det skapar ett nytt institutionellt och politiskt prejudikat, utan att man följt det förfarande som föreskrivs? Har Grekland vänt sig till IMF med en ansökan?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller medlemsstaterna, gavs inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i april 2010 i Strasbourg.

(EN) Det uttalande som stats- och regeringscheferna gjorde vid Europeiska rådets informella möte den 11 februari 2010 är ett politiskt uttalande och utgör inte någon tillämpning av förfarandet vid allt för stora underskott vilket fastställs i fördragen.

Svaret på den första aktuella frågan är att en åtskillnad måste göras mellan förfarandet vid allt för stora underskott å ena sidan och den möjliga mekanismen för finansiellt bistånd till medlemsstater med budgetmässiga problem å andra sidan.

Förfarandet vid allt för stora underskott, vilket föreskrivs i artikel 126.2–126.13 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt är ett förfarande som syftar till att uppmuntra och vid behov tvinga den berörda medlemsstaten att minska sitt eventuella budgetunderskott. Ett förfarande vid allt för stora underskott inleddes av rådet mot Grekland i april 2009. Rådet fattade då ett beslut i enlighet med artikel 104.6 i EG-fördraget – nuvarande artikel 126.6 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. Detta skedde på rekommendation från kommissionen. Vid rådets möte den 16 februari 2010 fattade rådet ett beslut i enlighet med artikel 126.9, varvid Grekland uppmanades vidta åtgärder för att minska sitt budgetunderskott, vilket hade bedömts nödvändigt för att komma till rätta med situationen med ett allt för stort underskott.

Eftersom förfarandet vid allt för stora underskott är en fråga som begreppsmässigt inte är knuten till frågan om att ge finansiellt bistånd till en medlemsstat med budgetmässiga problem, är tillvägagångssättet att vända sig till IMF som en möjlig finansieringskälla för Grekland inte ett brott mot bestämmelserna i fördragen rörande förfarandet vid allt för stora underskott, och inte heller de beslut och rekommendationer som rådet har antagit på grundval av dessa bestämmelser.

En annan fråga är den möjliga mekanismen för finansiellt bistånd till en medlemsstat, och närmare bestämt de villkor som kan fastställas för att Grekland ska beviljas finansiellt bistånd. Jag vill påminna om att det i uttalandet från euroområdet stats- och regeringschefer av den 25 mars finns en överenskommelse om villkoren för det finansiella biståndet till Grekland i vilken fastställs att biståndet ska vara en kombination av omfattande bidrag från IMF och till övervägande delen finansiella medel från EU. I uttalandet klargjordes att utbetalningen av EU-medlen skulle ske enligt stränga villkor.

Jag erinrar om att det i artikel 136 i Europeiska unionens funktionssätt fastställs att rådet har befogenhet att besluta om särskilda åtgärder mot medlemsstater som har euron som valuta, bl.a. för att "stärka samordningen och övervakningen av dessa staters budgetdisciplin", och att denna artikel kan komma att användas som ett instrument för att tillämpa sådana villkor på Grekland.

När det gäller den andra frågan betonas att rådet för närvarande inte känner till att Grekland skulle ha begärt bistånd från IMF.

*
* *

Fråga nr 7 från Frank Vanhecke (H-0126/10)

Angående: Förbindelserna mellan EU och Kuba

Det spanska ordförandeskapet eftersträvar som bekant en normalisering av förbindelserna mellan EU och Kuba. I rådets slutsatser från den 15 och 16 juni 2009 står det att rådet i juni 2010 kommer att besluta om en eventuell ändring av den gemensamma ståndpunkten om Kuba och då ta hänsyn till de framsteg som gjorts i fråga om mänskliga rättigheter.

Instämmer rådet med ståndpunkten från det spanska ordförandeskapet? Om så är fallet: vilka framsteg har Kuba gjort i fråga om mänskliga rättigheter? Tillämpar Kuba den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter (1966) och den internationella konventionen om ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter, såsom rådet påyrkat under 2009? Har Kuba avgett någon konkret (bindande) försäkran om att avskaffa den så kallade lagen om farliga personer, en lag som tillåter att personer sätts i fängelse utgående från blotta antaganden?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller medlemsstaterna, gavs inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i april 2010 i Strasbourg.

(EN) I sina slutsatser från juni 2009 beslutade rådet att i juni 2010 göra en årlig översyn av den gemensamma ståndpunkten, bl.a. en utvärdering av framtiden för den politiska dialogen, varvid hänsyn tas till framsteg i frågor som togs upp i rådets slutsatser, särskilt på området för de mänskliga rättigheterna. En sådan översyn har gjorts årligen sedan antagandet av den gemensamma ståndpunkten och kommer att äga rum på nytt i år.

Det spanska ordförandeskapet anser att det kunde vara till nytta att reflektera över förbindelserna mellan EU och Kuba i samband med att man tar ställning till EU:s framtida politik gentemot Kuba. Jag vill påminna om att betydelsen av den gemensamma ståndpunkten betonades vid vår diskussion i denna fråga under sammanträdesperioden i mars. Vid denna diskussion framgick också att det råder en bred enighet om att de mänskliga rättigheterna är betydelsefulla värderingar som EU vill främja över hela världen.

Rådet följer ingående situationen för de mänskliga rättigheterna på Kuba. Omfattande och regelbundna diskussioner genomförs vid ministermötena inom ramen för den politiska dialogen, vilka har hållits med Kuba sedan 2008. Rådet uttrycker också offentligt sin oro över situationen för de mänskliga rättigheterna i Kuba genom offentliga förklaringar, genom sina slutsatser och genom demarscher till de kubanska myndigheterna, såsom den som överlämnades den 23 mars 2010.

Med beaktande av Internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter från 1966 och Internationella konventionen om ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter vill jag påminna om att Kuba har undertecknat, men inte ratificerat dessa två konventioner, trots att rådet har uppmanat Kuba att göra detta.

När det gäller den lagstiftning som ledamoten tar upp i sin fråga har de kubanska myndigheterna inom ramen för den politiska dialogen mellan EU och Kuba inte åtagit sig att avskaffa den.

Jag kan försäkra ledamoten om att rådet kommer att fortsätta att följa utvecklingen i Kuba ingående och att rådet kommer att ta varje möjlighet som ges att uttrycka sin oro då de mänskliga rättigheterna kränks.

*
* *

Fråga nr 8 från Laima Liucija Andrikiene (H-0131/10)

Angående: Om behovet av gemensamma regler för vapenförsäljning till tredjeländer

Frankrike inledde nyligen förhandlingar med Ryssland om en eventuell försäljning av fyra krigsfartyg av typen Mistral. Detta har väckt reaktioner i flera EU-länder, bland dem Lettland, Litauen, Estland och Polen,

som hävdar att försäljningen av krigsfartygen skulle försämra säkerheten för både dem själva och vissa av EU:s grannländer. Länderna i fråga poängterar att krigsfartyget har en klart offensiv konstruktion.

I Lissabonfördraget förutses ett gemensamt försvar för EU, och fördraget innehåller även en klausul om solidaritet på säkerhets- och försvarsområdet. Anser det spanska ordförandeskapet att EU bör ha gemensamma bestämmelser om försäljning av vapen från medlemsstater till tredjeländer?

Är ordförandeskapet berett att inleda sådana diskussioner?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller medlemsstaterna, gavs inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i april 2010 i Strasbourg.

(EN) EU har länge erkänt att det behövs gemensamma EU-bestämmelser om vapenförsäljning till tredjeländer.

Åren 1991 och 1992 enades Europeiska rådet om åtta kriterier som medlemsstaterna ska beakta vid bedömning av ansökningar om vapenexportlicenser.

År 1998 antog rådet gemensamma bestämmelser om vapenförsäljning till tredjeländer i form av Europeiska unionens uppförandekod för vapenexport. Uppförandekoden innehöll utvidgade versioner av de åtta kriterier som hade överenskommit 1991 och 1992, i koden fastställdes en mekanism för anmälan och samråd vid avslag och den innehöll ett förfarande för insyn genom offentliggörande av EU:s årliga rapporter om vapenexport. Koden bidrog i hög grad till harmoniseringen av de nationella övervakningsrutinerna för vapenexport. I den operativa bestämmelsen nr 9 i uppförandekoden fastställs följande:

"När så är lämpligt ska medlemsstaterna för GUSP gemensamt bedöma situationen för de möjliga eller faktiska mottagarna av vapenexporten från medlemsstaterna mot bakgrund av principerna och kriterierna i denna uppförandekod".

Den 8 december 2008 antog rådet den gemensamma ståndpunkten 2008/944/CFSP, ett i hög grad uppdaterat och uppgraderat instrument som ersätter uppförandekoden. I artikel 9 i den gemensamma ståndpunkten återspeglas innehållet i den operativa bestämmelsen nr 9 i uppförandekoden, och där står följande:

"När så är lämpligt ska medlemsstaterna inom ramen för Gusp gemensamt bedöma situationen för de möjliga eller faktiska mottagarna av exporten av militär teknik och krigsmateriel från medlemsstaterna mot bakgrund av principerna och kriterierna i denna gemensamma ståndpunkt."

Sådana bedömningar görs regelbundet, bl.a. av rådets organ, och på alla lämpliga nivåer, på begäran av en medlemsstat.

*
* *

Fråga nr 9 från Mairead McGuinness (H-0135/10)

Angående: Framstegen med att uppnå FN:s millennieutvecklingsmål

I vilken mån har rådet förverkligat sina planer på en ambitiös satsning från EU:s sida för att uppnå millennieutvecklingsmålen?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller medlemsstaterna, gavs inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i april 2010 i Strasbourg.

(EN) 2010 är en viktig anhalt på vägen mot att uppnå millennieutvecklingsmålen senast 2015. EU lägger särskild vikt vid att se till att plenarsammanträdet på hög nivå om millennieutvecklingsmålen, vilket ska hållas i september år, ska bli en framgång.

Under de senaste nio åren har betydande insatser gjorts för att uppnå millennieutvecklingsmålen, men utvecklingen har varit ojämn både jämfört mellan sektorer och regioner. Den afrikanska regionen nedre Sahara släpar särskilt mycket efter. Den ekonomiska och finansiella krisen gör att det är tveksamt om millennieutvecklingsmålen kan nås senast 2015 och att de framsteg som hittills har gjorts riskerar att urholkas.

Det återstår endast fem år till 2015 och rådet ser därför plenarsammanträdet på hög nivå i september som en unik möjlighet att intressera sig för och utvärdera vad som har uppnåtts hittills, och att fastställa vad som behöver göras fram till 2015. Vi måste ta detta tillfälle i akt att uppmuntra till samordnade internationella insatser för att påskynda ytterligare framsteg i riktning mot millennieutvecklingsmålen.

När det gäller processen kommer EU att fortsätta att spela en ledande roll som världens största givare och kommer att göra alla nödvändiga insatser för att se till att plenarsammanträdet på hög nivå leder till målinriktade och handlingsinriktade resultat. Som en del av förberedelserna inför detta möte förväntas rådet anta en ändrad ståndpunkt från EU vilken kommer att läggas fram vid Europeiska rådet i juni, varvid kommissionens "vårpaket" om utvecklingssamarbete ska beaktas liksom den rapport som FN:s generalsekreterare lade fram förra månaden inför plenarsammanträdet på hög nivå.

*

* *

Fråga nr 10 från Zigmantas Balčytis (H-0138/10)

Angående: Inkomstskatt som uppbärs av sjömän som tillbringar långa perioder på sjön

Enligt litauisk lagstiftning om inkomstskatter ska litauiska sjömän som arbetar ombord på tredjelands fartyg betala 15 procent skatt på sin inkomst. Sjömän som arbetar ombord på fartyg som för gemenskapsflagg omfattas inte av denna skatt.

I övriga EU-länder är det praxis att sjömän som tillbringar minst 183 dagar till sjöss omfattas av en nollskattesats eller är befriade från skatt. Denna praxis tillämpas inte i Litauen.

Är inte rådet ense om att inkomstskatten för sjömän bör regleras på gemenskapsnivå för att garantera att principerna för en enda inre marknad respekteras?

Håller rådet med om att samma inkomstskattesats bör tillämpas på alla EU-sjömän och att förenhetligandet av skattesystemen kunde bidra till att skydda EU-medborgares jobb?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller medlemsstaterna, gavs inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i april 2010 i Strasbourg.

(EN) Den fråga som ledamoten ställer gäller direkt beskattning. I detta hänseende bör några viktiga punkter nämnas.

För det första påminner rådet om att beskattning av fysiska personers inkomster inte är harmoniserad inom EU och att medlemsstaterna därför är fria att anta egna lagar för att nå sina inrikespolitiska mål och behov under förutsättning att de tillämpar denna behörighet i enlighet med de grundläggande principerna i fördraget om fri rörlighet för arbetstagare, tjänster och kapital och principen om fri bosättning. Det är kommissionens uppgift att övervaka att nationell lagstiftning är förenlig med EU:s lagstiftning.

Rådet vill också påminna om att rådet kan anta lagstiftning endast på grundval av förslag från kommissionen. Det finns för närvarande inget förslag från kommissionen rörande de frågor som ledamoten hänvisar till. I sitt meddelande från 2001 "Skattepolitiken i Europeiska unionen – Prioriteringar för de kommande åren" har kommissionen angett att beskattning av fysiska personers inkomster kan komma att regleras av medlemsstaterna även om EU genomför en högre grad av integration än vad som nu gäller och att medlemsstaternas samordning på EU-nivå endast är nödvändig för att förhindra diskriminering i gränsöverskridande situationer eller för att avlägsna hinder för de friheter vilka fastställs i fördragen.

*

* *

Fråga nr 11 från Niki Tzavela (H-0141/10)

Angående: Energipolitiken

EU:s representanter inom energisektorn har uttryckt önskemål om att förbättra relationerna med Ryssland och har talat om att ta steg på vägen mot en "affärsrelation".

Det finns två "konkurrerande" gasledningar i den sydöstra delen av Medelhavsområdet: Nabucco och South Stream. South Stream förses med rysk gas. Nabucco-ledningen är visserligen redo att tas i bruk men saknar gastillförsel. Varifrån ska EU få denna gas? Det råder ju dödläge i tvisten mellan Turkiet och Armenien, vilket omöjliggör gastillförsel från Azerbajdzjan, och EU inte är berett att "göra affärer" med Iran.

Överväger rådet av affärsmässiga skäl möjligheten att inleda förhandlingar med Ryssland om Nabucco och South Stream? Överväger rådet också möjligheten att få de båda projekten att samverka i stället för att konkurrera? Hur tänker rådet i så fall åstadkomma detta?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller medlemsstaterna, gavs inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i april 2010 i Strasbourg.

(EN) Rådet betonar att diversifiering av bränslen, energikällor och ledningar är en politik som EU har drivit i många år. Kommunikation om denna fråga har genomförts både med transitländer och leverantörländer på ett sätt som medger insyn.

Båda de projekt som ledamoten nämner, dvs. Nabucco och South Stream, fortsätter att få stöd från rådet, eftersom båda projekten bidrar till den diversifiering som EU eftersträvar. Rådet påminna om att dessa projekt till stor del genomförs av privata företag. Det är därför slutligen de delaktiga företagens sak att välja ut och arbeta med de partner de önskar.

Det lämpliga instrumentet för att diskutera Nabucco- och South Stream-projekten med Ryssland är energidialogen mellan EU och Ryssland, särskilt undergruppen om infrastruktur, inom gruppen som arbetar med utvecklingen på energimarknaden. Vid de möten som ägde rum inom undergruppen nyligen togs inga särskilda projekt upp. Det bör förvisso påpekas att det politiska sammanhang och de problem som ledamoten beskriver rörande svårigheten att få gasleveranser bör övervägas inom ramen för ett långtidsperspektiv (30 år eller mer) för sådana stora infrastrukturprojekt.

I detta sammanhang har rådet samtyckt till att undersöka möjligheten att inrätta en mekanism som skulle underlätta tillträdet till nya gaskällor inom ramen för det kaspiska utvecklingssamarbetet. Det planerade kaspiska utvecklingssamarbetet syftar till att visa potentiella leverantörer, som exempelvis Turkmenistan, att EU har en trovärdig efterfrågevolym som motiverar att stora gasvolymers avsätts för denna marknad på medellång och lång sikt.

*
* *

Fråga nr 12 från Georgios Papastamkos (H-0143/10)

Angående: Avtal mellan EU och Marocko om handel med jordbruksvaror

Den 17 december 2009 undertecknade kommissionen ett protokoll som är en överenskommelse med de marockanska myndigheterna om att slutföra förhandlingarna om förbättrade villkor för bilateral handel med livsmedel från områdena för jordbruk och fiske.

Som alla vet producerar medlemsstaterna i EU:s Medelhavsområde och länderna vid sydöstra Medelhavet många likartade produkter och det under samma tider på året. Dessutom uppmannas de europeiska producenterna nu bland annat till att anpassa sina produkter enligt stränga säkerhets- och kvalitetskrav.

Hur bedömer rådet det här avtalet, särskilt med tanke på de konsekvenser som en ännu öppnare EU-marknad skulle få för det europeiska jordbruket, enligt de villkor som kommissionen förhandlat sig fram till?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller medlemsstaterna, gavs inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i april 2010 i Strasbourg.

(EN) Som ledamoten nämner avslutades förhandlingarna den 17 december 2009 av den marockanska regeringen och EU:s förhandlare i form av ett protokoll som är en överenskommelse om ett framtida avtal vilket syftar till att förbättra de bilaterala handelsvillkoren för produkter från jordbruks- och livsmedelssektorn

samt fiskerisektorn i anslutning till Europa-Medelhavsferdplanen för jordbruk (Rabat-ferdplanen) vilken antogs den 28 november 2005.

Vid toppmötet mellan EU och Marocko, vilket ägde rum i Granada den 7 mars 2010, välkomnade de båda parterna de stora framsteg som uppnåts i handelsförhandlingarna under de senaste månaderna, vilket har gjort det möjligt att avsluta förhandlingarna om handel med jordbruksprodukter, bearbetade jordbruksprodukter och fiskeriprodukter, samt att nå en överenskommelse om lösning av handelstvister, vilket är ett viktigt steg framåt mot ett djupgående och omfattande frihandelsavtal. Det nåddes en överenskommelse om att parterna skulle åta sig att genomföra förbarandena i riktning mot undertecknande av avtalet om handel med jordbruksprodukter, bearbetade produkter och fiskeriprodukter och att det skulle träda ikraft så snart som möjligt.

Ingåendet av avtalet är föremål för godkännande av respektive myndigheter. För Europeiska unionens del måste rådet i enlighet med det förbarande som föreskrivs i artikel 218 i Fördraget om Europeiska unionens funktionssätt fatta beslut om att ingå avtalet på grundval av ett förslag från EU:s förhandlare (kommissionen) och efter samtycke från Europaparlamentet. Kommissionen har ännu inte lagt fram något förslag för rådet. Rådet kan därför inte inta någon ståndpunkt om avtalet på detta stadium.

*
* *

Fråga nr 13 från Gay Mitchell (H-0144/10)

Angående: Påtryckningar på förtryckarregimer

I hela världen finns det förtryckarregimer som bryter mot de principer om tolerans, demokrati och frihet som ligger till grund för Europeiska unionen. Varje dag rapporteras det om regimer som förtrycker medborgare eftersom de tillhör en särskild religion, utövar sin rätt till samvetsfrihet eller uttrycker politiskt avvikande åsikter.

Hur kommer rådet – med tanke på EU:s nya samordnade system för utrikesfrågor – att sätta ökad press på länder och regeringar som agerar på ett för oss oacceptabelt sätt men som ändå tillåts samarbeta med EU när det gäller t.ex. handel och utvecklingsstöd?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller medlemsstaterna, gavs inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i april 2010 i Strasbourg.

(EN) EU:s åtgärder på den internationella arenan styrs av de principer och målsättningar som fastställs i artikel 21 i EG-fördraget⁽¹⁾, däribland främjandet av mänskliga rättigheter samt principerna om rättsstaten och demokrati. I enlighet med Europeiska säkerhetsstrategin har EU förstärkt sina insatser för att bygga upp människors säkerhet genom att minska fattigdomen och öka jämställdheten, främja god förvaltning och mänskliga rättigheter, bidra till utvecklingen och vidta åtgärder mot de orsaker som ligger bakom konflikter och otrygghet.

EU har ett stort antal redskap för sina yttre åtgärder som ligger i linje med dessa målsättningar. Bland dessa använder EU dialoger om mänskliga rättigheter, politiska klausuler i handels- och utvecklingsavtal och restriktiva åtgärder för att främja respekten för frihet, mänskliga rättigheter och rättsstatsprincipen över hela världen. Dialogerna om mänskliga rättigheter är en viktig del av EU:s övergripande strategi gentemot tredjeländer. Hittills har EU infört nära 40 diskussionsformer som är inriktade på mänskliga rättigheter för att ta upp enskilda betydelsefulla fall och påskynda verkliga, påtagliga förbättringar rörande mänskliga rättigheter världen över. Frågor om mänskliga rättigheter tas också upp inom ramen för den ordinarie politiska dialogen.

När det gäller handelsförbindelser och utvecklingssamarbete är det brukligt att införa "politiska klausuler" i omfattande avtal mellan EU och tredjeländer. Dessa klausuler som rör respekt för mänskliga rättigheter, demokratiska principer och rättsstatsprincipen anses som "grundläggande beståndsdelar" och brott mot dem får konsekvenser, bl.a. att det aktuella avtalet delvis eller i sin helhet upphävs.

(1) Konsoliderade versionen av Fördraget om Europeiska unionen. Tillgänglig på:
<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:C:2008:115:0013:0045:EN:PDF>.

För att få till stånd förändringar i politiken kan EU också besluta om att införa restriktiva åtgärder mot tredjeländer som inte respekterar demokrati, mänskliga rättigheter och rättsstatsprincipen. Då det är möjligt och i enlighet med Europeiska unionens övergripande strategi gentemot det berörda tredjelandet kan också de rättsliga instrument i vilka restriktiva åtgärder fastställs hänvisa till stimulansåtgärder för att uppmuntra den önskade förändringen av politiken eller åtgärden. Förutom att fullt ut och effektivt tillämpa de restriktiva åtgärder som överenskommits i detta hänseende av FN:s säkerhetsråd i kapitel VII i FN:s stadga kan EU också på egen hand införa sanktioner helt i enlighet med EU:s skyldigheter enligt internationell rätt.

De system med sanktioner som EU självständigt tillämpar på detta område gäller Burma/Myanmar, Guinea (Conakry) och Zimbabwe.

I Lissabonfördraget har en förnyad ram för EU:s åtgärder på den internationella arenan fastställts och en lång rad instrument finns att tillgå. Om de bestämmelser som fastställs i Lissabonfördraget tillämpas fullt ut kommer EU att på ett bättre sätt kunna använda dessa instrument på ett mer övergripande sätt som förstärker båda parter position. EU:s utrikestjänst kommer att ha en nyckelroll i detta avseende.

*
* *

Fråga nr 14 från Evelyn Regner (H-0147/10)

Angående: Antalet ledamöter i Europaparlamentet efter Lissabonfördragets ikraftträdande

Enligt artikel 11 i Europaparlamentets arbetsordning, ändrad den 25 november 2009, får de 18 blivande ledamöterna delta som observatörer utan rösträtt i Europaparlamentets arbete till dess att tilläggsprotokollet har ratificerats.

Hur avser rådet att genomföra Lissabonfördraget med tanke på dessa 18 ytterligare platser i Europaparlamentet?

Vilka initiativ ämnar rådet ta för att påskynda medlemsstaternas ratificering av tilläggsprotokollet?

Vilka åtgärder ämnar rådet vidta för att Frankrike ska efterleva slutsatserna från Europeiska rådets möte den 18 och 19 juni 2009 och utse ytterligare ledamöter av Europaparlamentet?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller medlemsstaterna, gavs inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i april 2010 i Strasbourg.

(EN) Som ni alla vet fastställs i artikel 14 i Fördraget om Europeiska unionen efter ikraftträdandet av Lissabonfördraget att antalet ledamöter av Europaparlamentet inte får överstiga 750 personer plus talmannen. Eftersom valen till Europaparlamentet i juni 2009 genomfördes i enlighet med det tidigare fördraget (dvs. 736 valda parlamentsledamöter) den 4–7 juni 2009 samtyckte Europeiska rådet till att lägga till ytterligare 18 platser till de 736 som fylldes vid valen i juni om Lissabonfördraget skulle träda ikraft.⁽²⁾ Genomförandet av denna överenskommelse med Europeiska rådet kräver att de 27 medlemsstaterna ska anta och ratificera ett protokoll om ändring av artikel 2 i protokollet (36) om övergångsåtgärder, vilket är en bilaga till Lissabonfördraget, i enlighet med det förfarande som fastställs i artikel 48.3 i Fördraget om Europeiska unionen. Den 4 december 2009 lade det spanska ordförandeskapet fram ett förslag till ändring av fördragen med detta syfte.

Europeiska rådet beslutade den 10–11 december 2009⁽³⁾ att samråda med Europaparlamentet och kommissionen för att behandla detta förslag. I enlighet med andra stycket i artikel 48.3 i Fördraget om Europeiska unionen angav Europeiska rådet att det inte hade för avsikt att sammankalla till ett konvent (bestående av företrädare för de nationella parlamenten, medlemsstaternas stats- och regeringschefer, Europaparlamentet och kommissionen) före konferensen mellan företrädare för medlemsstaternas regeringar, eftersom det enligt Europeiska rådets synpunkt inte var motiverat med hänvisning till de föreslagna ändringarnas omfattning. Europeiska rådets företrädare krävde därför att Europaparlamentet skulle ge sitt samtycke i denna fråga i enlighet med artikel 48.3 i Fördraget om Europeiska unionen.

(2) 11225/2/09 REV 2.

(3) EUCO 6/09.

Den beräknade tidsplanen för öppnandet av konferensen mellan företrädarna för medlemsstaternas regeringar beror på när Europaparlamentets ståndpunkt i dessa två frågor tas emot, och enligt den information vi har fått kan det tidigast ske efter den lilla sammanträdesperioden i maj, dvs. den 4 och 5 maj.

Vår avsikt är att ha en kort konferens med företrädarna för medlemsstaternas regeringar och att varje medlemsstat därefter i enlighet med de konstitutionella kraven ska ratificera denna ändring av fördraget.

När det gäller det sätt som Frankrike kommer att utse de två nya franska ledamöterna av Europaparlamentet vill jag påminna er om att det i vårt initiativ till översyn av protokoll 36 om Lissabonfördraget på grundval av slutsatserna från Europeiska rådet i juni planerades följande tre möjligheter för att utse de berörda medlemsstaternas framtida parlamentsledamöter:

Detta kan ske antingen genom extra direkta allmänna val i den berörda medlemsstaten i enlighet med de bestämmelser som tillämpas för val till Europaparlamentet,

eller på grundval av resultaten av valen till Europaparlamentet den 4–7 juni 2009,

eller genom att den berörda medlemsstatens nationella parlament utser ledamöterna bland sina egna ledamöter i enlighet med det förfarande som fastställs av var och en av dessa medlemsstater.

För dessa tre valmöjligheter gäller att utseendet av ledamöter måste ske i enlighet med lagstiftningen i den berörda medlemsstaten och under förutsättning att de personer som kommer ifråga har valts genom direkta allmänna val.

Detta förfarande kan naturligtvis endast tillämpas under en övergångsperiod, dvs. för Europaparlamentets nuvarande mandatperiod. Från 2014 måste alla ledamöter av Europaparlamentet utses i enlighet med lagstiftningen om val.

Jag välkomnar också det balanserade synsätt som utskottet för konstitutionella frågor intog den 7 april. Utskottet ansåg att andan i 1976 års valakt måste respekteras vid utseendet av ytterligare ledamöter av Europaparlamentet, men att indirekta val kunde accepteras om oöverstigliga tekniska och politiska svårigheter uppstod.

*
* *

Fråga nr 15 från Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (H-0149/10)

Angående: Mekanismer för budgetuppföljning och ekonomisk samordning mellan medlemsstaterna i euroområdet

Både Spaniens ekonomiminister Elena Salgado och den spanska statssekreteraren för europeiska frågor Diego López-Garrido har i sina uttalanden framhållit att de går in för att försöka återställa strukturella svagheter i ekonomierna och åstadkomma verklig samordning. Mot bakgrund av de mekanismer för uppföljning av den offentliga ekonomin i medlemsstaterna som redan tillämpas enligt artiklarna 121 och 126 i Lissabonfördraget vill jag fråga ordförandeskapet om följande:

Hur definierar ordförandeskapet ett mer effektivt förfarande för uppföljning och samordning? Finns det konkreta förslag om på vilket sätt man skulle kunna utforma en hållbar och balanserad ekonomisk modell, med tanke på den stora ekonomiska ojämlikhet som idag kan iakttas i euroområdet? Om svaret är ja – hur tas de här förslagen i så fall emot i medlemsstaterna?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller medlemsstaterna, gavs inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i april 2010 i Strasbourg.

(EN) De övervakningsförfaranden som rör ekonomi och budget vilka fastställs i artikel 121 och 126 i Fördraget om Europeiska unionens funktionssätt utgör hörnstenarna i vår samordning av den ekonomiska politiken och budgetpolitiken.

I Europeiska rådets slutsatser från mars 2010 uppgavs att den övergripande samordningen av den ekonomiska politiken ska stärkas genom bättre användning av de instrument som föreskrivs i artikel 121 i Fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.

Beträffande euroområdet och mot bakgrund av behovet av nära ekonomiskt samarbete inom euroområdet har det genom Lissabonfördraget införts möjligheten att anta åtgärder för att stärka den ekonomiska samordningen mellan Medlemsstaterna i euroområdet i enlighet med artikel 136 i Fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. Sådana åtgärder ska alltid vidtas i enlighet med det förfarande som är relevant bland dem som tas upp i artikel 121 och 126. Det innebär att de befintliga förfarandena inom samordnings- och övervakningsmekanismerna och förfarandet vid allt för stora underskott ska följas och att ökad samordning inom euroområdet möjliggörs.

Europeiska rådet uppmanade också kommissionen att senast i juni 2010 lägga fram förslag om användning av de nya mekanismerna för ekonomisk samordning vilka tas upp i artikel 136 i Fördraget om Europeiska unionens funktionssätt så att samordningen inom euroområdet förstärks. Kommissionen har hittills inte lagt fram något förslag eller någon rekommendation för rådet.

Medlemsstaternas stats- och regeringschefer inom euroområdet åtog sig dessutom vid mötet i mars 2010 att främja en stark samordning av den ekonomiska politiken i Europa och ansåg att det är Europeiska rådets uppgift att förbättra Europeiska unionens ekonomiska förvaltning. De föreslog att utöka sin roll i den ekonomiska samordningen och i definitionen av Europeiska unionens tillväxtstrategi.

Slutligen erinras om att Europeiska rådet också uppmanade ordföranden att i samarbete med kommissionen inrätta en arbetsgrupp med företrädare för medlemsstaterna, det roterande ordförandeskapet och Europeiska centralbanken i syfte att senast i slutet av detta år för rådet lägga fram de åtgärder som krävs för att nå målet med en förbättrad ram för lösning av kriser och bättre budgetdisciplin, varvid alla möjligheter skulle utvärderas för att förstärka den rättsliga ramen.

*
* *

Fråga nr 16 från László Tőkés (H-0151/10)

Angående: Skyddet av rätten till undervisning i minoritetsspråk i Ukraina

Vilka medel och instrument använder Europeiska rådet i den pågående politiska dialogen med Ukraina för att se till att fokus läggs på respekten för rätten till undervisning i minoritetsspråk?

Hur kontrollerar och säkerställer det att Ukraina fullt ut tillämpar associeringsagendan i fråga om de åtaganden som landet har gjort om att respektera minoriteters rättigheter?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller medlemsstaterna, gavs inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i april 2010 i Strasbourg.

(EN) Frågan rörande respekt för de mänskliga rättigheterna och rättigheterna för personer som tillhör nationella minoriteter är en prioritering i förbindelserna mellan EU och Ukraina. Under debatten vid plenarsammanträdet i februari var det tydligt att parlamentet särskilt betonar utvecklingen av rättsstatsprincipen, demokratin och reformeringsprocessen i Ukraina. Betydelsen av frågan om nationella minoriteter fastställs i partnerskaps- och samarbetsavtalet mellan EU och Ukraina, vilket undertecknades i juni 1994 och trädde ikraft i mars 1998. I artikel 2 i avtalet fastställs att respekt för de demokratiska principerna och de mänskliga rättigheterna är en allmän princip som utgör en grundläggande del av avtalet. I avtalet föreskrivs dessutom att frågan om respekt för de mänskliga rättigheterna och rättigheterna för personer som tillhör minoriteter ska tas upp inom ramen för den politiska dialogen mellan EU och Ukraina, vilket också kan inbegripa diskussioner och frågor som är knutna till OSSE och Europarådet. Frågor som rör personer som tillhör minoriteter tas också upp vid möten mellan samarbetsrådet och underkommittéer inom Generaldirektoratet för rättvisa, frihet och säkerhet och Ukraina. Vid det tolfte mötet för samarbetskommittén mellan EU och Ukraina, vilket ägde rum den 26 november 2009, betonade rådet behovet av att vidta effektiva åtgärder för att se till att de politiska åtgärder som syftar till att främja det ukrainska språket i undervisningen inte stör eller begränsar användningen av minoritetsspråk.

I agendan för associeringsavtalet mellan EU och Ukraina, genom vilket tidigt genomförande av det nya associeringsavtalet mellan EU och Ukraina underlättas i form av överenskommelser om konkreta åtgärder för att uppnå målen fastställs att en politisk dialog ska äga rum vilken särskilt syftar till att stärka respekten för de demokratiska principerna, rättsstatsprincipen och principen om god förvaltning, de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, däribland rättigheterna för personer som tillhör minoriteter

vilket är en del av kärnan i FN:s och Europarådets konventioner och därtill hörande protokoll. En sådan dialog och ett sådant samarbete inbegriper utbyte av de bästa metoderna och åtgärder för att skydda minoriteter mot diskriminering och utestängning i enlighet med europeiska och internationella standarder. Målet med detta är att utveckla en modern rättslig ram ett nära samarbete mellan myndigheter och företrädare för minoritetsgrupper samt ett samarbete om åtgärder för att bekämpa växande intolerans och förhindra hatbrott.

EU har konsekvent uppmuntrat Ukraina att samarbeta med OSSE:s högkommissarie för nationella minoriteter, däribland om frågor som rör minoritetsspråk.

Det bör också noteras att rättigheterna för personer som tillhör minoriteter på ett framträdande sätt tas upp i det associeringsavtal mellan EU och Ukraina om vilket det för närvarande pågår förhandlingar och att det är ett av de grundläggande gemensamma värden som nära och varaktiga förbindelser mellan EU och Ukraina grundas på.

*
* *

Fråga nr 17 från Liam Aylward (H-0154/10)

Angående: Prioriteringar för EU:s strategi för ungdomar

I den förnyade sociala agendan och i rådets resolution från november 2009 om ungdomspolitik har det fastställts och satts upp som mål att barn och ungdomar ska vara den främst prioriterade gruppen under perioden fram till 2018. Hanteringen av problemet med ungdomsarbetslösheten och att allt färre unga människor utbildar sig ska prioriteras.

Rådet vill enligt sin resolution skapa fler och lika möjligheter för alla unga människor i utbildning och på arbetsmarknaden under perioden fram till 2018. Kan rådet ge exempel på hur detta ska uppnås i praktiken? Kan vi räkna med nya program och initiativ i fråga om detta, och vilken är tidsplanen?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller medlemsstaterna, gavs inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i april 2010 i Strasbourg.

(EN) Den 27 november 2009 enades rådet om en förnyad ram för europeiskt samarbete inom ungdomsfrågor för de kommande nio åren. Genom denna ram samtyckte rådet till att de övergripande målen för ett europeiskt samarbete inom ungdomsfrågor under perioden 2010–2018 skulle vara att skapa fler och mer jämlika möjligheter för alla ungdomar inom utbildning och på arbetsmarknaden, samt att främja aktivt medborgarskap, social integration och solidaritet för alla ungdomar. Samtidigt respekterades medlemsstaternas ansvar för ungdomspolitik och det faktum att det europeiska samarbetet om ungdomsfrågor är frivilligt.

Rådet samtyckte också till att det europeiska samarbetet om ungdomsfrågor under denna period skulle genomföras genom en förnyad öppen samordningsmetod och skulle omfatta de övergripande målen, vara inriktad på en dubbel strategi och åtta åtgärdsområden som fastställs i ramen, däribland "utbildning" och "sysselsättning och entreprenörskap". Ungdomsarbetslösheten fastställs också som en övergripande prioritering för de nuvarande tre ordförandeskapen.

I bilaga I till rådets resolution om denna ram föreslås flera allmänna initiativ för medlemsstaterna och för kommissionen föreslås sådana för alla områden liksom en rad särskilda ungdomsrelaterade mål och möjliga initiativ för varje åtgärdsområde vilka också medlemsstaterna och/eller kommissionen kan åta sig inom ramen för sina befogenheter och med beaktande av subsidiaritetsprincipen.

I mars 2010 samtyckte dessutom rådet till flera överordnade mål, vilka är delade mål som vägleder medlemsstaterna och unionen inom den förnyade Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning för åren från 2010 till 2020. Två överordnade mål är direkt riktade till ungdomar.

De syftar till att öka sysselsättningsgraden för män och kvinnor mellan 20 och 64 år till 75 procent, bland annat genom ett större deltagande bland ungdomar (samt andra grupper med lågt deltagande)

De syftar till att höja utbildningsnivån, särskilt genom att minska antalet personer som lämnar skolan i förtid och genom att öka andelen av befolkningen med högre utbildning eller motsvarande.

Dessa mål som gäller ungdomar är inte obligatoriska och innebär inte bördefördelning. De är ett gemensamt mål som ska fullföljas genom en blandning av åtgärder på nationell nivå och EU-nivå.

Slutligen har det spanska ordförandeskapet som mål att rådet i maj ska anta en resolution om aktiv inkludering av ungdomar. Syftet med denna är att bekämpa arbetslösheten och fattigdomen och att fastställa gemensamma principer på detta område samt att införliva ungdomsfrågorna i andra politikområden.

*

* *

Fråga nr 18 från Nicole Kiil-Nielsen (H-0156/10)

Angående: Skyddet av de mänskliga rättigheterna i Afghanistan

Den 28 januari 2010 i London stödde EU:s medlemsstater den nationella försoningsplan som den afghanske presidenten Hamid Karzai lagt fram och lovade att bidra till dess finansiering.

Har medlemsstaterna uttryckt sitt ogillande över att denna plan inte diskuterats i förväg vare sig i parlamentet eller med det afghanska civilsamhället?

Hade EU fått garantier när det gäller respekten för kvinnornas grundläggande rättigheter innan planen godkändes och subventionerades?

Har Europeiska unionen i London insisterat på att alla avtal med rebellerna ska innehålla ett klart och tydligt åtagande när det gäller respekten för de mänskliga rättigheterna?

Om den nationella försoningen ska utföras av afghanerna själva, hur kommer närvaron av EU-företrädare vid den rådgivande Jirgan för fred den 2-4 maj att göra det möjligt att tillse att de demokratiska rättigheterna respekteras?

Svar

Detta svar, som har utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller medlemsstaterna, gavs inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i april 2010.

(EN) Mänskliga rättigheter, särskilt kvinnors och barns rättigheter, står i centrum för EU:s politiska dialog med den afghanska regeringen, vilket anges i EU:s handlingsplan för Afghanistan och Pakistan, som antogs av rådet den 27 oktober 2009.

Den afghanska regeringen upprepade under Londonkonferensen sitt åtagande att skydda och främja de mänskliga rättigheterna för alla afghanska medborgare, och att göra Afghanistan till en plats där män och kvinnor kan åtnjuta säkerhet, lika rättigheter och lika möjligheter på livets alla områden. Världssamfundet välkomnade den afghanska regeringens åtagande att genomföra den nationella handlingsplanen för kvinnor i Afghanistan och att genomföra lagen om avskaffande av våld mot kvinnor. Konferensdeltagarna välkomnade dessutom den afghanska regeringens åtagande att stärka kvinnors deltagande i Afghanistans alla styrande institutioner, däribland valda och utsedda organ och inom den offentliga förvaltningen.

EU fortsätter att uppmuntra den afghanska regeringen att vidta konkreta åtgärder för att uppnå fullständig respekt för de mänskliga rättigheterna. Försoning och återanpassning måste vara en process som leds av Afghanistan själv. Londonkonferensens deltagare välkomnade den afghanska regeringens planer att erbjuda en plats i samhället för de som är villiga att avstå från våld, delta i ett fritt och öppet samhälle, respektera den afghanska konstitutionens principer, tar avstånd från al-Qaida och andra terroristgrupper samt följer sin politiska övertygelse på ett fredligt sätt.

Ekonomisk tillväxt, respekt för rättsstatliga principer och mänskliga rättigheter, skapande av arbetstillfällen och god samhällsstyrning för alla afghaner är också viktigt för att motverka lockelsen till revolt, samtidigt som det är avgörande för större stabilitet i Afghanistan.

EU:s engagemang i Afghanistan är långsiktigt. EU har åtagit sig att bistå den afghanska regeringen i den politiska utmaningen med återintegrering och försoning. EU vill genom den afghanska regeringen stärka Afghanistans förmåga och förbättra styrningen på alla nivåer. Att förbättra valsystemet, bekämpa korruption samt stödja rättsstaten och mänskliga rättigheter är av central betydelse för ett gott styre. Londonkonferensens deltagare välkomnade den afghanska regeringens åtagande att blåsa nytt liv i ansträngningarna för en afghanskledd återanpassning, genom att utveckla och genomföra ett effektivt, heltäckande, öppet och hållbart

nationellt program för fred och återanpassning. Peace Jirga, som ska hållas i maj, utgör en del av denna process.

*
* *

Fråga nr 19 från Ryszard Czarnecki (H-0158/10)

Angående: Rådet vägrats ansvarsfrihet för 2008

Europaparlamentets budgetkontrollutskott vägrade rådet ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten för 2008. Situationen påminner om den i fjol då det först i november 2009 gavs ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten för 2007. Vad tänker rådet göra för att införa mera transparenta mekanismer för finanserna och klarare regler för redovisningen för dem? När kommer det att göras?

Svar

Detta svar, som har utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller medlemsstaterna, gavs inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i april 2010.

(EN) Beträffande rådet verkar det inte finnas något objektiva skäl att ifrågasätta dess genomförande av budgeten för 2008. Varken revisionsrättens årsrapport eller budgetkontrollutskottet analys av räkenskaperna för 2008 visade på några oegentligheter.

Budgetkontrollutskottet ståndpunkt i den här frågan förefaller vara grundad på tveksamheter beträffande den grad av insyn som utövas av rådet.

På denna punkt kan jag vara mycket tydlig: rådet anser att man föregående år har genomfört sin budget med full öppenhet.

I denna bemärkelse anser rådet att det uppfyller samtliga rapporteringskrav som föreskrivs i budgetförordningen. Dessutom offentliggörs en rapport på rådets webbplats om den ekonomiska förvaltningen för föregående år. Jag vill uppmärksamma er på det faktum att rådet i dag är den enda institutionen som har offentliggjort en rapport om de preliminära räkenskaperna för 2009 för allmänheten.

Dessutom träffade ordföranden för Coreper och rådets generalsekreterare en delegation från budgetkontrollutskottet den 15 mars 2010. Inför detta möte gavs rikligt med information om frågorna från budgetkontrollutskottet i samband med genomförandet av rådets budget för 2008.

Ett så kallat "gentlemen's agreement" har reglerat förbindelserna mellan våra institutioner i fråga om varandras administrativa budget.

Om Europaparlamentet vill se över denna överenskommelse är rådet berett att inleda nya diskussioner om en ny ordning, förutsatt att budgetmyndighetens båda parter behandlas på strikt lika villkor.

*
* *

Fråga nr 20 från Hans-Peter Martin (H-0160/10)

Angående: Medlemsstaternas konkurrenskraft

Enligt Europeiska rådets ständige ordförande Herman Van Rompuy bör medlemsstaternas konkurrenskraft förbättras genom regelbundna kontroller och kompletteras med ytterligare indikatorer.

Vad anser ordförandelandet Spanien om förslagen från EU:s ständige ordförande Herman von Rompuy?

Vilka kontrollmekanismer kommer ordförandelandet Spanien att tillämpa för att bättre kontrollera medlemsstaternas konkurrenskraft och snabbare upptäcka ett inkorrekt agerande?

Vilka indikatorer ämnar ordförandelandet Spanien ta initiativ till för att bättre kunna mäta medlemsstaternas "konkurrenskraft" och utarbeta öppnare riktlinjer för åtgärder?

Svar

Detta svar, som har utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller medlemsstaterna, gavs inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i april 2010.

(EN) Konkurrenskraft är ett av de viktigaste huvudinslagen i strategin Europa 2020 som diskuterades vid Europeiska rådets vårmöte den 25-26 mars 2010.

Vid sitt vårmöte enades Europeiska rådet om fem överordnade mål som kan ses som indikatorer för konkurrenskraft och gemensamma målsättningar som vägleder medlemsstaternas och unionens åtgärder:

En sysselsättningsgrad för kvinnor och män i åldern 20–64 på 75 procent.

Offentliga och privata investeringar för forskning och utveckling ska motsvara 3 procent av BNP.

Att enligt 20-20-20-målen minska utsläppen av växthusgaser med 20 procent i förhållande till 1990 års nivå, samt öka andelen förnybara energikällor och energieffektiviteten med 20 procent.

Förbättra utbildningsnivåerna: siffrvärden kommer att fastställas vid Europeiska rådets sommarmöte i juni 2010.

Minska fattigdomen, enligt indikatorer som ska fastställas av Europeiska rådet vid junimötet 2010.

Medlemsstaterna kommer mot bakgrund av de överordnade målen fastställa sina nationella mål i dialog med kommissionen. Resultaten av denna dialog kommer att granskas av rådet i juni 2010.

De nationella reformprogram som utarbetas av medlemsstaterna kommer i detalj fastställa de åtgärder som vidtas för att genomföra den nya strategin.

Vid Europeiska rådets vårmöte drogs även slutsatsen att effektiva övervakningsmekanismer är nyckeln till ett framgångsrikt genomförande av strategin. Dessa inbegriper:

Att Europeiska rådet en gång per år gör en övergripande utvärdering av de framsteg som uppnåtts.

Regelbundna diskussioner inom Europeiska rådet om strategins huvudprioriteringar.

Att stärka den övergripande samordningen av den ekonomiska politiken.

Slutligen bör det påpekas att Europeiska rådet har, i syfte att bättre fastställa dessa kontrollmekanismer och kontrollera medlemsstaternas konkurrenskraft, uppmanat Europeiska rådets ordförande att i samarbete med kommissionen inrätta en expertgrupp med företrädare för medlemsstaterna, det roterande ordförandeskapet i rådet och Europeiska centralbanken. Denna grupp ska innan årsskiftet lägga fram för rådet de åtgärder som behövs för att nå målet om en förbättrad ram för krislösning och bättre budgetdisciplin, och utforska alla möjligheter att få till stånd en förstärkt rättslig ram.

*

* *

Fråga nr 21 från Pat the Cope Gallagher (H-0169/10)**Angående: Taiwans medlemskap i internationella organisationer**

Vilka konkreta åtgärder har Europeiska rådet vidtagit efter den 10 mars 2010, då Europaparlamentets betänkande om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (A7-0023/2010) antogs, för att försöka förmå Kina att upphöra med att motsätta sig Taiwans anslutning till olika internationella organisationer som bland annat Internationella civila luftfartsorganisationen (ICAO) och Förenta nationernas ramkonvention om klimatförändringar (UNFCCC)?

Svar

Detta svar, som har utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller medlemsstaterna, gavs inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i april 2010.

(EN) Förbindelserna över sundet har förbättrats avsevärt efter valet av Ma Ying-jeou 2008. Detta är en välkommen utveckling för stabiliteten i området.

I grunden är rådet av den bestämda åsikten att Taiwanfrågan bör lösas med fredliga medel genom en konstruktiv dialog mellan alla berörda parter. Det är i denna anda som rådet alltid har stött – och kommer att fortsätta stödja – alla pragmatiska lösningar som gemensamt överenskommits mellan sundets båda sidor, för ett taiwanesiskt deltagande i relevanta internationella organisationer.

Taiwan ansöker för närvarande om observatörsstatus i Internationella civila luftfartsorganisationen (ICAO) och i Förenta nationernas ramkonvention om klimatförändringar (UNFCCC). Rådet kommer att välkomna varje diskussion mellan dessa två sidor beträffande konkreta åtgärder som möjliggör för Taiwan att delta på ett meningsfullt sätt i dessa två forum, i den mån detta deltagande kan ha betydelse för EU och globala intressen.

*
* *

Fråga nr 22 från Brian Crowley (H-0171/10)

Angående: Fredsprocessen i Mellanöstern

Kan Europeiska rådet presentera en uppdaterad utvärdering av läget när det gäller fredsprocessen i Mellanöstern?

Vad har Europeiska rådet gjort för att främja genomförandet av Goldstonerapporten?

Kan Europeiska rådet presentera en uppdaterad redogörelse för vilka ansträngningar som lagts ner för att frigge den tillfångatagna israeliska soldaten Gilad Shalit?

Svar

Detta svar, som har utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller medlemsstaterna, gavs inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i april 2010.

(EN) Bristen på framsteg i fredsprocessen i Mellanöstern fortsätter att vara ett problem. De intensiva internationella ansträngningarna för att återuppta förhandlingarna rörande frågorna om slutgiltig status och för att gjuta nytt liv i fredsprocessen i Mellanöstern fortsätter. Kvartetten träffades i Moskva den 19 mars och tillkännagav att förhandlingarna bör leda till en förhandlingslösning mellan parterna inom 24 månader.

EU har noggrant tagit fasta på de undersökningar som genomförts av Israel och palestinierna om påstådda kränkningar av mänskliga rättigheter och internationell humanitär rätt. Rådet uppmanar samtidigt Israel och palestinierna att inta en konstruktiv inställning till en fortsatt trovärdig och helt oberoende undersökning av dessa anklagelser. Sådana utredningar som genomförs av alla parter i konflikten är avgörande för att säkra ansvarsskyldighet för brott mot mänskliga rättigheter och internationell humanitär rätt, utesluta straffrihet och slutligen bidra till försoning och varaktig fred. Som parlamentsledamoten kanske minns deltog rådet i Europaparlamentets debatt om Goldstonerapporten, som hölls den 24 februari 2010, och noterade den resolution som sedan antogs av Europaparlamentet.

Ansträngningarna för att få den kidnappade israeliska soldaten Gilad Shalit frisläppt fortsätter med stöd från Europeiska unionen. Rådet har konsekvent och upprepade gånger krävt full respekt för internationell humanitär rätt i Gaza.

*
* *

Fråga nr 23 från Georgios Toussas (H-0174/10)

Angående: Turkiska provokationer och NATO:s planer i Egeiska havet

Med stridsflygplan och krigsfartyg intensifierar Turkiet sina provokationer i Egeiska havet. Det provocerande uppträdandet utgörs av Turkiets kontinuerliga försök och NATO:s imperialistiska planer att dela upp Egeiska havet, att skapa en "grå zon" öster om den 25:e breddgraden och att försvaga Greklands suveräna rättigheter över Egeiska havet och dess luftrum samt över de grekiska öarna. Turkiska stridsflygplan och markradar provocerar civila flygplan och helikoptrar ur den grekiska kustbevakningen och luftfarten som flyger inom grekiskt luftrum, och fartyg ur den turkiska krigsflottan angör de grekiska kusterna. Den 24 mars 2010 till exempel, överträdde den turkiska korvetten "Bafra" grekiskt territorialvatten, något som ledde till en mycket hotfull situation i hela regionen.

Fördömer rådet kränkningarna av Greklands suveräna rättigheter och NATO:s planer på att dela upp Egeiska havet, som är stora potentiella hot mot freden och säkerheten i sydöstra Medelhavsområdet?

Svar

Detta svar, som har utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller medlemsstaterna, gavs inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i april 2010.

(EN) Rådet är medvetet om detta problem, eftersom Grekland har inkommit med ett stort antal formella klagomål om Turkiets fortsatta kränkningar av grekiskt luftrum.

Rådet vill påminna om att Turkiet som kandidatland måste dela de värderingar och mål för Europeiska unionen som anges i fördragen. Mot denna bakgrund är det viktigt med ett entydigt engagemang för goda grannförbindelser och en fredlig lösning av tvister. Denna fråga omfattas av förhandlingsramen, och utgör en prioritering på kort sikt i det reviderade partnerskapet för anslutning.

Rådet underströk i sina slutsatser av den 8 december 2009 att Turkiet måste göra ett tydligt åtagande om att upprätthålla goda förbindelser med sina grannländer och lösa tvister på ett fredligt sätt i enlighet med FN-stadgan och om så behövs, med stöd av Internationella domstolen. I detta sammanhang anmodade EU Turkiet att undvika alla typer av hot, källor till friktion eller åtgärder som kan skada goda grannförbindelser och en fredlig lösning av tvister.

Rådet kan mot bakgrund av detta försäkra ledamoten om att frågan kommer att följas noga och tas upp på alla lämpliga nivåer, eftersom goda grannförbindelser är ett av de krav som kommer att styra Turkiets framsteg i anslutningsförhandlingarna. Detta budskap betonas regelbundet för Turkiet på alla nivåer – senast vid mötet för den politiska dialogen mellan EU och Turkiet, som hölls i Ankara den 10 februari 2010, samt vid associeringskommitténs sammanträde den 26 mars 2010.

*
* *

Fråga nr 24 från Peter van Dalen (H-0176/10)

Angående: Massvisa våldsbrott i Nigeria

Är rådet medvetet om de massvisa våldsbrott som begåtts i delstaten Plateau i Nigeria, senast den 19 januari och den 7 mars 2010?

Är rådet medvetet om att det inte rör sig om några isolerade företeelser utan snarare om en pågående våldsspiral mellan olika etniska och religiösa grupper i centrala Nigeria?

Är rådet medvetet om rapporter om att lokala myndigheter ibland varit inblandade i detta våld och ofta endast passivt betraktar händelserna?

Kommer rådet att uppmana Nigerias regering och centralmyndigheterna att göra mer för att stoppa våldsspiralen mellan de etniska och religiösa grupperna i Nigeria genom att öka säkerheten för de utsatta grupperna, även på landsbygden, lagföra dem som begått våldsbrotten och ta itu med de underliggande skälen till sekternas våld, bland annat den sociala, ekonomiska och politiska diskriminering som vissa befolkningsgrupper utsätts för?

Svar

Detta svar, som har utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller medlemsstaterna, gavs inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i april 2010.

(EN) Rådet fäster stor vikt vid rätten till religions-, tros- och yttrandefriheten i dialogerna med tredjeländer. Tankefrihet, samvetsfrihet och religionsfrihet är grundläggande mänskliga rättigheter och är därför inskrivna i en rad internationella instrument.

Catherine Ashton, unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik, har offentligt kritiserat våldet och den tragiska förlusten av människoliv i Nigeria.

EU har uppmanat alla parter att visa återhållsamhet och på fredlig väg försöka lösa meningsskiljaktigheter mellan religiösa och etniska grupper i Nigeria, och har även uppmanat Nigerias federala regering att se till att våldsverkarna åtalas och att främja dialogen mellan de olika etniska och religiösa grupperna.

Enligt artikel 8 i Cotonouavtalet ska EU regelbundet föra en politisk dialog med Nigeria om mänskliga rättigheter och demokratiska principer, däribland frågan om diskriminering på grund av etnisk tillhörighet, religiös övertygelse eller ras.

EU anser att Nigerias fortsatta engagemang och hållfasthet till dess demokratiska normer och värderingar är nyckeln för att bemöta de många utmaningar som landet står inför, inbegripet valreformer, ekonomisk utveckling, en interreligiös osämja och öppenhet.

EU har tillsammans med sina viktigaste internationella partnerländer förbundit sig att fortsätta arbeta med Nigeria i de inhemska frågor man står inför, samtidigt som man är samarbetspartners på den globala scenen.

*
* *

FRÅGOR TILL KOMMISSIONEN

Fråga nr 26 från Zigmantas Balčytis (H-0137/10)

Angående: Skydd av barnens rättigheter i Europeiska unionen

En bestämmelse i Lissabonfördraget om barnens rättigheter ger EU möjlighet att vidta åtgärder för att se till barnens rättigheter beaktas i alla viktiga politikområden. Det är mycket oroande att sexuellt utnyttjande av barn fortfarande är ett allvarligt problem i EU. Det finns i vissa medlemsstater barnhem där inga garantier finns för barnens omsorg eller välfärd och där det förekommer sexuella övergrepp. De utredningar som görs för att få insyn i detta går mycket långsamt.

Anser inte kommissionen att man på EU-nivå måste övervaka hur skyddet av barnens rättigheter tillämpas, liksom att utöva strängare kontroll för att utröna såväl vad medlemsstaterna gör för att skydda barnens rättigheter som huruvida de institutioner som har till uppgift för att skydda samhällets mest utsatta – barnen – fullföljer sitt uppdrag på ett ansvarigt sätt?

Svar

(EN) Kommissionen delar parlamentsledamotens beslutsamhet att säkerställa en hög skyddsnivå och främja barns rättigheter i EU.

Sexuellt utnyttjande och våld mot barn är oacceptabelt. För att bemöta detta problem har kommissionen nyligen antagit ett förslag till ett direktiv om bekämpande av sexuella övergrepp mot barn, sexuell exploatering av barn och barnpornografi⁽⁴⁾.

Meddelandet "Mot en EU-strategi för barnets rättigheter" från 2006⁽⁵⁾ lade grunden till en EU-politik för barnens rättigheter som syftar till främja och skydda barnets rättigheter i EU:s inre och yttre politik. Kommissionen har åtagit sig att stödja medlemsstaterna i deras ansträngningar att skydda och främja barns rättigheter i sin politik. I detta avseende kommer kommissionen att fortsätta att stödja ett ömsesidigt samarbete, utbyte av bästa metoder och finansiering för att medlemsstaternas åtgärder ska påverka barns rättigheter. Kommissionen har inte befogenhet att genomföra övervakning av barns rättigheter i ärenden som inte har någon koppling till EU:s lagstiftning.

I kommissionens meddelande om det nya fleråriga programmet för 2010–2014 på området för rättvisa, frihet och säkerhet⁽⁶⁾ samt i Europeiska rådets slutsatser i samma fråga av den 11 december 2009⁽⁷⁾ ("Stockholmsprogrammet") upprepas vikten av att utveckla en ambitiös strategi för barns rättigheter, genom

(4) KOM(2010)0094.

(5) KOM(2006)0367.

(6) KOM(2009)0262.

(7) Rådets dokument EUCO 6/09.

att fastställa följande prioriterade områden: att bekämpa våld mot barn och barn i särskilt utsatta situationer, särskilt i samband med invandring (ensamkommande barn, offer för människohandel etc.).

Kommissionen kommer i slutet av 2010 anta ett nytt meddelande för att offentliggöra hur den tänker se till att all intern och extern EU-politik respekterar barns rättigheter i enlighet med principerna i EU-lagstiftningen, och att den är helt förenlig med principerna och bestämmelserna i FN-konventionen om barnets rättigheter.

*

* *

Fråga nr 27 från Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė (H-0168/10)

Angående: Tillämpningen av EU:s konkurrensregler på EU:s inre marknad för gas

Trots att vi har skapat en inre marknad för gas i EU kontrolleras gasförsörjningen och näten för överföring och distribution av gas i vissa medlemsstater, direkt eller indirekt, av ett enda tredjelandsföretag (Gazprom), som innehar en monopolställning på gasmarknaden. Detta inverkar negativt på de avtal som dessa medlemsstater har med olika gasleverantörer och leder ofta till oförmånliga gaspriser för slutanvändarna.

Hur avser kommissionen att garantera insyn och konkurrens på EU:s energimarknad, med tanke på EU:s tredje energipaket och i synnerhet bestämmelserna i artikel 11 i direktiv 2009/73/EG⁽⁸⁾ av den 13 juli 2009 om gemensamma regler för den inre marknaden för naturgas? Har kommissionen för avsikt att hjälpa de länder som i stor utsträckning är beroende av en enda extern leverantör i gaspriserförhandlingarna, i syfte att undvika en snedvridning av priserna? Har kommissionen vidare för avsikt att undersöka huruvida Gazproms monopolställning i de olika medlemsstaterna gör att konkurrensen på EU:s inre marknad för gas snedvrids och huruvida detta gör att Gazprom kan utnyttja sin dominerande ställning på marknaden?

Svar

(EN) Enligt det tredje paketet för den inre marknaden för energi kan en systemansvarig för överföringssystemen endast godkännas och utses som sådan till följd av ett certifieringsförfarande som fastställs i el- och gasdirektiven. Dessa bestämmelser måste tillämpas på alla systemansvariga för deras första certifiering, och därefter närhelst det krävs en omvärdering av att de systemansvariga följer reglerna om åtskillnad.

Om certifiering begärs av en potentiell systemansvarig för överföringssystem som kontrolleras av en person från ett tredjeland, t.ex. Ryssland, ersätts förfarandet i artikel 10 med förfarandet i artikel 11 i el- och gasdirektiven för certifiering i förhållande till tredjeländer.

Enligt artikel 11 i el- och gasdirektiven ska tillsynsmyndigheten vägra certifiering av den systemansvarige som kontrolleras av en person från ett tredjeland om det inte har visat sig att

den berörda enheten uppfyller kraven i bestämmelserna om åtskillnad. Detta gäller även vid de olika modellerna för åtskillnad: åtskillnad beträffande ägande, systemet med oberoende systemansvariga (ISO) och oberoende systemansvarig för överföringssystem (ITO) och,

att ett beviljande av certifiering inte kommer att äventyra en trygg energiförsörjning i medlemsstaten och EU. Denna bedömning ska utföras av tillsynsmyndigheten eller annan behörig myndighet som utsetts av medlemsstaten.

Den behöriga myndigheten ska vid bedömningen särskilt beakta de internationella avtalen mellan Europeiska unionen och/eller den berörda medlemsstaten och tredjelandet i fråga och som rör trygg energiförsörjning, samt andra specifika omständigheter och förhållanden i fallet och i det berörda tredjelandet.

Bevisbördan om huruvida de ovannämnda villkoren är uppfyllda läggs på den potentiellt systemansvarige som kontrolleras av en person från ett tredjeland. Kommissionen ska avge ett föregående yttrande om certifieringen. När den nationella tillsynsmyndigheten antar sitt slutliga beslut om certifiering måste den ta största möjliga hänsyn till kommissionens yttrande.

Certifieringsförfarandet ska gälla för systemansvariga som kontrolleras av personer från tredjeland från och med den 3 mars 2013. Nationella tillsynsmyndigheter ska se till att systemansvariga fullgör sina skyldigheter beträffande kraven på åtskillnad och certifiering av det tredje paketet. För att kunna göra detta har de nationella

⁽⁸⁾ EUT L 211, 14.8.2009, s. 94.

tillsynsmyndigheterna befogenhet att fatta bindande beslut, inbegripet åläggande av böter för det berörda företaget.

Det tredje paketet för den inre marknaden för energi kommer att öka insynen på marknaden för nätdrift och försörjning. Detta kommer att garantera lika tillgång till information, göra prissättningen öppnare, öka förtroendet för marknaden och bidra till att undvika otillbörlig marknadspåverkan. Den nya 10-åriga investeringsplanen för EU:s energinät kommer att göra investeringsplaneringen mellan medlemsstaterna öppnare och mer samordnad. Den främjar både försörjningstrygghet och stärker EU:s marknad.

Kommissionens roll är att fastställa en lämplig rättslig ram för en fungerande inre marknad för gas, och inte att delta i affärsmässiga förhandlingar mellan enskilda energiföretag. Det är upp till varje enskilt företag att alltefter behov köpa gas och att förhandla om avtalsvillkor med gasleverantörer.

I de länder som är väl integrerade i EU:s energimarknad, med tillgång till spotmarknader och olika gasleverantörer, kan konsumenter dra nytta av de lägre priser som råder på spotmarknaderna i dag. Isolerade länder gynnas dock inte eftersom de inte har någon valmöjlighet, antingen för att de inte har några fysiska förbindelser eller också är all nätkapacitet uppbokad i långtidskontrakt. Därför är sammankopplingar av avgörande betydelse för dessa länder, vilket möjliggör en integrering på EU:s energimarknad så att man därmed kan dra nytta av de val som marknaden erbjuder konsumenterna.

På en sammanlänkad, integrerad och effektiv marknad har priserna en tendens att konvergera. För att hantera detta problem har kommissionen antagit det tredje paketet för den inre marknaden för energi, med syfte att främja konkurrens och marknadsintegration. Kommissionen strävar efter att fastställa lika villkor för alla aktörer på marknaden, där priserna fastställs av funktionssättet eller marknadsmekanismen. Kommissionen förhandlar dock inte om priser på importerade energiresurser.

Kommissionen har under de senaste åren följt konkurrensutvecklingen på energimarknaderna i Europa mycket noga, vilket framgår av branschutredningen och av det stora antalet ärenden som den har behandlat. Även om kommissionen inte kommenterar enskilda fall bör det noteras att förekomsten av en dominerande ställning i sig inte är en överträdelse av konkurrenslagstiftningen. Kommissionen kommer under alla omständigheter vara vaksam på att inga företag ägnar sig åt ett konkurrensbegränsande beteende, och kommer att fortsätta att behandla ärenden rörande kartellbildningar som försvarar konkurrensen på de europeiska energimarknaderna.

*
* *

Fråga nr 29 från Georgios Toussas (H-0167/10)

Angående: Flygtransporten i händerna på monopolkoncerner

Fusionen mellan Olympic Air och Aegean Airlines är resultatet av den politik till förmån för privatisering och "liberalisering" som EU och regeringarna Pasok och Ny demokrati gemensamt driver i vårt land. Det är en politik som förstärker monopoliseringen av marknaden för flygtransporter och den har svidande konsekvenser för arbetstagarna inom sektorn. Uppsägningarna, lönesänkningarna, arbetets intensifiering för dem som blivit kvar, höjningarna av biljettpriserna, de allt färre turerna, särskilt på rutter som inte är lönsamma – allt som följde i spåren av Olympic Airlines privatisering kommer nu att förstärkas och leda till att flygtransporterna nedmonteras ytterligare. 4 500 personer som avskedades från Olympic Airlines den 15 december 2009 har fortfarande inte erhållit laglig ersättning, förfarandena för att pensionera de arbetstagare som uppfyller förutsättningarna för det framskrider inte, lika lite som förfarandena för att ge resten av arbetstagarna andra tjänster inom den statliga förvaltningen.

Jag vill fråga kommissionen om följande: Ägde privatiseringen av Olympic Airlines rum för att ge monopolkoncernerna spekulationsmöjligheter? Hur förhåller sig kommissionen till a) den fusioneringen av Olympic Air och Aegean Airlines som nu drivs på och b) det bedrägeri och de problem som arbetstagarna som avskedats från Olympic Airlines har att tackla?

Svar

(EN) Beträffande frågan om huruvida Olympic Airlines privatiserades för att gynna monopolistiska grupper är kommissionens svar nekande. Försäljningen av vissa tillgångar i Olympic Airlines och Olympic Airways Services var de grekiska myndigheternas lösning på dessa två bolags långvariga problem (båda hade under många år erhållit betydande belopp av olagligt och oförenligt statligt stöd).

Ingen anmälan av den föreslagna fusionen har ännu gjorts till kommissionen.

Enligt rådets förordning 139/2004 (koncentrationsförordningen)⁽⁹⁾, är kommissionen behörig att bedöma förenligheten av koncentrationen med den inre marknaden om den har en "gemenskapsdimension", i enlighet med de ekonomiska omsättningskrav som anges i artikel 1 i koncentrationsförordningen.

När en sådan gemenskapsdimension har fastställts och verksamheten har anmälts genomför kommissionen en grundlig undersökning och bedömning av verksamheten som syftar till att bibehålla en effektiv konkurrens på den inre marknaden, samt förebygga skadliga effekter på konkurrensen och för konsumenterna, särskilt för passagerare på bolagens nationella och internationella rutter.

I sin analys av dessa fall tar kommissionen bland annat hänsyn till de berörda företagens marknadsställning och deras ekonomiska och finansiella styrka på de marknader där de är aktiva.

Den 17 september 2008, på grundval av en anmälan som gjorts av de grekiska myndigheterna, antog kommissionen ett beslut angående försäljningen av vissa av Olympic Airlines och Olympic Airways Services tillgångar. I beslutet fastslogs att om vissa tillgångar säljs till marknadspris och resten av företagen avvecklas, omfattas det inte av något statligt stöd.

De sociala åtgärder som vidtagits av de grekiska myndigheterna när det gäller tidigare anställda i Olympic Airways Services och Olympic Airlines ingår inte i kommissionens beslut. Kommissionen har inte rådfrågats om dessa sociala åtgärder och känner till inte dess karaktär och räckvidd.

*
* *

Fråga nr 31 från Zbigniew Ziobro (H-0175/10)

Angående: Tillgång till digitalt material i EU

EU-medborgarna har ännu inte lika tillgång till digitalt material. Till exempel kan inte polska konsumenter handla låtar på iTunes. Problemet med ojämlig tillgång gäller också andra handlare och produkter.

I detta sammanhang vill jag fråga vilka åtgärder kommissionen tänker vidta för att ändra på detta och när resultaten av dessa åtgärder kan väntas?

Svar

(EN) Parlamentsledamoten tar upp frågan om befintliga luckor på den digitala inre marknaden, med hänvisning till att många EU-medborgare inte har tillgång till erbjudanden om lagliga tjänster från gränsöverskridande musikaffärer på Internet.

Ett av de skäl som åberopas av e-handlare, som t.ex. iTunes, till att behålla nationella internetbutiker och förhindra tillgång till konsumenter från andra länder, är licensiering av upphovsrätt och närstående rättigheter till upphovsrätten på nationell basis. Även om EES-omfattande licensiering blir allt vanligare för vissa rättighetsinnehavare, som musikförlagen, väljer fortfarande författarna att licensiera sina rättigheter för offentliga återgivningar på en nationell territoriell grund.

Kommissionen arbetar för närvarande med den digitala agenda för Europa, som bland annat kommer att ta upp de befintliga luckorna på den digitala inre marknaden i EU. Målsättningen är att tillåta fri rörlighet för innehåll och tjänster i hela EU, i syfte att stimulera efterfrågan och fullborda den digitala inre marknaden. I detta sammanhang avser kommissionen att arbeta med åtgärder för att förenkla upphovsrättighetshantering, förvaltning och gränsöverskridande licensiering.

Kommissionen, och i synnerhet ledamoten av kommissionen med ansvar för inre marknaden och tjänster, kommer att anordna en offentlig utfrågning om styrningen av kollektiv förvaltning av rättigheter i EU som ska äga rum den 23 april 2010 i Bryssel.

Tjänsteleverantörers åtskillnad i behandling grundat på konsumentens nationalitet eller bosättningsort tas särskilt upp i artikel 20, punkt 2 i direktiv 123/2006/EG⁽¹⁰⁾ om tjänster på den inre marknaden. Enligt denna

⁽⁹⁾ Rådets förordning (EG) nr 139/2004 av den 20 januari 2004 om kontroll av företagskoncentrationer ("EG:s koncentrationsförordning") (EUT L 24, 29.1.2004, s. 1).

⁽¹⁰⁾ EUT L 376, 27.12.2006.

bestämmelse ska "Medlemsstaterna se till att de allmänna villkoren för tillträde till en tjänst som tjänsteleverantören tillhandahåller allmänheten inte innehåller diskriminerande bestämmelser som grundar sig på tjänstemottagarens nationalitet eller bosättningsort". I bestämmelsen specificeras att inte alla skillnader i behandling är förbjudna, eftersom skillnader i villkoren för tillträde kommer att tillåtas "när dessa är direkt motiverade av objektiva faktorer".

Tjänstedirektivet antogs i slutet av 2006 och medlemsstaterna var ålagda att genomföra direktivet före den 28 december 2009. Enligt direktivet kommer vägran att sälja tillåtas endast om näringsidkare visar att den särbehandling som tillämpas är "direkt motiverade av objektiva faktorer".

Kommissionen anser att tillämpningen av artikel 20.2 i tjänstedirektivet, tillsammans med avlägsnandet av de återstående hinder som fortfarande hämmar utvecklingen av en alleuropeisk marknad för digital nedladdning, kommer att leda till att musikaffärerna på Internet successivt öppnas upp för kunder från hela Europa.

*
* *

Fråga nr 40 från Hans-Peter Martin (H-0161/10)

Angående: Tyskland

Efter att den finanspolitiska kraschen inträffade i Grekland och medlemsstaten Tyskland förklarat att den inte är beredd att ge Grekland ett ovillkorligt stöd, har vissa medlemsstater och även företrädare för kommissionen implicit beskyllt den tyska regeringen för att agera "oeuropeiskt".

Anser kommissionen att en medlemsstat är "oeuropeisk" för att den till skillnad från andra medlemsstater fortfarande finansiellt sett är så stark att den kan hjälpa andra, men att den just under en ekonomisk kris är skyldig sina skattebetalare att noga kontrollera alla ytterligare utgifter och i vissa fall avvisa dessa?

Vilka signaler skulle en ovillkorlig räddning av Grekland ge länder som Italien, Irland, Spanien och Portugal, som också drabbats svårt av den ekonomiska krisen?

Svar

(EN) En ovillkorlig räddning av Grekland har aldrig övervägts av vare sig kommissionen eller medlemsstaterna. De efterföljande uttalandena från stats- och regeringscheferna och från Eurogruppen och är tydliga i budskapet att alla bidrag, om det behövs, ska åtföljas av stränga politiska villkor, ges till icke-förmånliga räntor och beviljas tillsammans med Internationella valutafonden (IMF).

*
* *

Fråga nr 41 från Vilija Blinkevičiūtė (H-0113/10)

Angående: Fattigdom bland kvinnor i Europa

Under denna period med ekonomiska svårigheter är det i nästan hela Europa kvinnorna och de ensamstående mödrarna som drabbas allra hårdast. För ensamstående mödrar är det dagligen en utmaning att tillfredsställa sina barns mest grundläggande behov. Mer än hälften av alla ensamstående mödrar lever under fattigdomsgränsen och kämpar varje dag för att försöka förena sina arbetstider med omhändertagandet av sina barn, vilket inte är lätt i deras situation.

Trots att det har gått mer än 35 år sedan direktivet om lika lön för kvinnor och män antogs 1975, diskrimineras fortfarande kvinnor på den europeiska arbetsmarknaden, och det finns fortfarande en skillnad på ca 17 procent mellan lönen för kvinnor och män för samma arbete.

Även om det förra året avsattes 100 miljoner euro för att genomföra program som ska främja jämställdhet och social sammanhållning, och trots att kommissionen har diskuterat dessa viktiga frågor i årtal, har det fortfarande inte fastställts några konkreta mål eller antagits lagstiftning i EU för att minska fattigdomen bland kvinnor. Vilka framtida åtgärder tänker kommissionens således vidta för att minska fattigdomen bland kvinnor i Europa? Det bör i sammanhanget understrykas att om det inte vidtas några konkreta åtgärder för att minska fattigdomen bland kvinnor, kommer det inte heller att vara möjligt att minska fattigdomen bland barn.

Svar

(EN) Kommissionen delar parlamentsledamotens oro över behovet att bekämpa fattigdomen i EU, så att alla dess invånare, och särskilt de mest utsatta, däribland kvinnor, kan leva i värdighet. Förslaget att införa ett tydligt överordnat mål om fattigdomsminskning i den nya EU 2020-strategin är en spegling av denna oro och av erfarenheterna från de senaste årtiondena. För att uppnå det överordnade målet för fattigdomsminskning kommer det att backas upp av ett särskilt huvudinitiativ, kallat den europeiska plattformen mot fattigdom. Inom ramen för detta initiativ bör den europeiska strategin för social integration och socialt skydd stärkas och ansträngningarna för att hantera situationen för de mest utsatta bör intensifieras.

Kommissionen antog nyligen en kvinnostadga⁽¹¹⁾, som fastställer fem prioriterade områden för de kommande fem åren, och stärker engagemanget för jämställdhet. Två av de prioriterade områdena, nämligen lika ekonomiskt oberoende och lika lön för lika arbete och arbete av lika värde, har direkt samband med insatserna för att bekämpa fattigdom som drabbar kvinnor.

Kommissionen spelar en viktig roll genom att främja åtgärder för att öka social integration och understödja en god levnadsstandard inom ramen för strategin för aktiv inkludering. Strategierna för aktiv inkludering bygger på tre punkter, nämligen den enskildes behov av tillgång till tillräckliga resurser, bättre kontakter med arbetsmarknaden och tillgång till kvalitativa sociala tjänster. Som ett nästa steg arbetar kommissionen på en rapport om hur principerna för aktiv inkludering på bästa sätt kan bidra till strategier för utträde ur krisen. Att minska barnfattigdomen är en annan prioritering där kommissionen har ett nära samarbete med medlemsstaterna med målsättningen att se till att nödvändiga åtgärder vidtas och att alla barn ges lika möjligheter.

Förutom Progressprogrammet som parlamentsledamoten nämnde, inriktar sig Europeiska socialfonden (ESF) på de människor samhället – däribland kvinnor – som är mer sårbara för arbetslöshet och social utslagning. Under perioden 2007–2013 kommer ESF att finansiera projekt och program inom sex specifika områden, varav fem som skulle kunna ha en direkt eller indirekt effekt på fattigdom och barnfattigdom, nämligen reformer på området för sysselsättning och social integration (1 procent), förbättrad social integration för mindre gynnade personer (14 procent), ökad anpassningsförmåga hos arbetstagare och företag (18 procent), förbättrat tillträde till arbetsmarknaden och ökad varaktighet (30 procent) samt ökat humankapital (34 procent).

*
* *

Fråga nr 42 från Silvia-Adriana Țicău (H-0115/10)

Angående: Åtgärder för att göra turistmål i EU mer attraktiva och för att utveckla turismen i Europa

Siffror från Eurostat visar en nedgång för turismsektorn under 2009 jämfört med 2008, med en minskning i antalet hotellövernattningar (eller motsvarande) på 5 procent. Minskningen var även mer markerad för utlandsturister (9,1 procent). Personer själva bosatta i turistlandet svarade för 56 procent av övernattningarna under 2009 medan motsvarande siffra för utlandsturister var enbart 44 procent. Lissabonfördraget ger EU möjlighet att komplettera medlemsstaternas insatser på turistområdet genom att främja konkurrenskraften och skapa en gynnsam miljö för EU-företag verksamma inom denna sektor. Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att göra turistmål i EU mer attraktiva och för att utveckla turismsektorn?

Svar

(FR) Europeiska kommissionen är väl medveten om den senaste statistiken som publicerats av Eurostat angående antalet övernattningar på hotell i EU27, och erkänner nedgången under 2009 jämfört med föregående år. Den största minskningen noterades i antalet övernattningar av utlandsturister, med en minskning med 9,1 procent jämfört med en minskning på 1,6 procent för övernattningar på hotell av personer själva bosatta i landet. Kommissionen noterar dock att fler och fler turister, inte minst till följd av effekterna av den senaste tidens finansiella och ekonomiska kris, är mer benägna att välja destinationer i hemlandet eller i nära grannländer för sina semestrar. Denna nya trend förklarar i viss mån det minskade antalet utländska besökare. Resultaten av de tre Eurobarometer-undersökningarna som genomfördes av kommissionen under 2009 och i början av 2010 bekräftar också detta.

⁽¹¹⁾ KOM(2010)0078.

Kommissionen är utan tvekan medveten om situationen inom turistindustrin och kommer inte att dröja med att utöva den nya befogenhet som Lissabonfördraget ger EU inom området för turism. I detta syfte har kommissionen börjat utarbeta ett meddelande som fastställer en konsoliderad ram för en europeisk turistpolitik.

Kommissionen medger att huvudprioriteringarna i denna nya ram framförallt är att stärka bilden och uppfattningen av Europa som turistmål, samt den europeiska turismens konkurrenskraftiga och hållbara utveckling. De åtgärder som genomförs inom denna ram kommer bland annat att utformas för att öka dragningskraften hos turistmålen i EU, inte bara för att öka antalet utländska turister i Europa, men också för att dra större nytta av EU-medborgarnas möjlighet att semestra i sina egna länder och i de andra medlemsstaterna. På denna punkt vill kommissionen framhålla att vissa allmänna riktlinjer och förslag på åtgärder lämnades in till kommissionen vid den europeiska konferensen om turism – en verklig högnivåkonferens om branschen och de utmaningar den står inför – som kommissionens tjänsteavdelningar organiserade i samarbete med det spanska ordförandeskapet i Madrid.

För att uppnå denna målsättning bör dock alla som är inblandade i turistsektorn i Europa erbjuda sitt stöd: offentliga myndigheter på deras respektive nivåer, kommissionen själv, företag, turister och alla andra organ som kan stimulera, stödja och påverka turismen.

*
* *

Fråga nr 43 från Paul Rübig (H-0117/10)

Ämne: Dataskydd på Internet

För att dataskyddet på Internet ska förbättras borde direktivet om dataskydd ändras enligt följande förslag:

Uppgifter som offentliggörs på Internet bör endast få användas på ett sätt som är förenligt med det ursprungliga syftet med offentliggörandet.

Webb 2.0-användare bör behålla kontrollen över uppgifter som har offentliggjorts på Internet. De bör ha rätt att fastställa ett utgångsdatum för innehåll som de själva har framställt och kunna radera personuppgifter.

Alla tjänsteleverantörer bör även tillåta att tillnamn eller pseudonymer används.

Kommer kommissionen att ta hänsyn till dessa förslag om en ändring av direktivet om dataskydd?

Svar

(EN) Kommissionen vill tacka ledamoten för att ha föreslagit flera ändringar av Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (uppgiftsskyddsdirektiv)⁽¹²⁾.

Uppgiftsskyddsdirektivet genomgår för närvarande en grundlig översyn. Översynen av uppgiftsskyddets regelverk inleddes med en högnivåkonferens om uppgiftsskyddet i framtiden i maj 2009, följt av ett brett offentligt samråd online som avslutades i december 2009. De frågor som presenteras av ledamoten tilldrar sig uppmärksamheten från många intressenter, och kommer säkerligen att behandlas av kommissionen.

Kommissionen har tagit emot en stor mängd svar från samrådet vilket är ett uttryck för betydelsen av dess initiativ. Den analyserar för närvarande den feedback som mottagits i detta samråd, utvärderar regelverkets eventuella problem, vilka har fastställts, samt möjliga lösningar.

Kravet att uppgifter som offentliggörs på Internet endast bör användas på ett sätt som är förenligt med det ursprungliga syftet med offentliggörandet är redan en befintlig princip som fastställs i dataskyddsdirektivet, nämligen att personuppgifter ska förvaras på ett sätt som förhindrar identifiering av den registrerade under en längre tid än vad som är nödvändigt för de ändamål för vilka uppgifterna samlades in. Det är nödvändigt att garantera respekten för denna princip i alla sammanhang, i synnerhet på Internet.

I den utsträckning webbanvändare kan anses vara registrerade personer enligt uppgiftsskyddsdirektivet, har de rätt att behålla kontrollen över de uppgifter de gör tillgängliga på Internet. I den komplexa Webb 2.0-miljön är det en stor utmaning att hålla uppgifterna under kontroll och ha en klar uppfattning om var dessa uppgifter

⁽¹²⁾ EGT L 281, 23.11.1995.

har överförts och använts. Därför bör en tjänsteleverantör som är registeransvarig på ett öppet sätt informera den registrerade personen om följderna av detta steg innan information läggs ut på Internet.

Kommissionen, liksom dess rådgivande organ, artikel 29-arbetsgruppen för uppgiftsskydd, har i flera yttranden⁽¹³⁾ förespråkat ett användande av pseudonymer istället för att man uppger sin identitet när man kopplar upp sig på nätet, samt av integritetsskyddande standardalternativ för användare av Webb 2.0-program.

Kommissionen kommer att ta förslagen från ledamoten i beaktande när den förbereder sitt ställningstagande till resultatet av det offentliga samrådet.

*
* *

Fråga nr 44 från Justas Vincas Paleckis (H-0118/10)

Angående: Elektronisk omröstning

Vid valet till Europaparlamentet 2009 var Estland det enda landet i Europeiska unionen där väljarna kunde rösta via Internet.

Enligt expertuppgifter skulle elektronisk omröstning kunna göra val mer effektiva och garantera större valdeltagande. Elektronisk omröstning skulle dessutom göra det mer attraktivt att rösta för yngre väljare, som ofta är passiva och likgiltiga. Elektronisk omröstning, med tillförlitliga system och tydliga instruktioner för väljarna, skulle stärka demokratin och skapa mer bekväma förhållanden för röstningen för både funktionshindrade personer och personer som reser mycket.

Har kommissionen utarbetat rekommendationer till medlemsstaterna om införande av elektronisk omröstning? Har kommissionen undersökt möjligheterna att förbereda de åtgärder och den finansiering som krävs för att medlemsstaterna skulle kunna erbjuda väljarna att rösta elektroniskt i medlemsstaterna vid valet till Europaparlamentet 2014?

Svar

(EN) Kommissionen förstår hur viktigt det är att öka alla medborgares inblandning i unionens demokratiska liv och att öka deltagandet i valen till Europaparlamentet. Arrangemangen för röstningsprocessen, som möjligheten till elektronisk omröstning, väljs emellertid fritt av varje medlemsstat.

De gemensamma principer för val till Europaparlamentet som varje medlemsstat ska respektera finns i 1976 års Akt om val av ledamöter i Europaparlamentet, senast ändrad genom rådets beslut 2002/772. Dessa principer innefattar bland annat skyldigheten att använda proportionell representation och möjligheten att fastställa en tröskel för fördelningen av platser, högst 5 procent av rösterna. Medlemsstaterna kan trots detta fritt fastställa arrangemangen för de aspekter av valet som inte omfattas av akten. Den elektroniska omröstningen är ett sådant arrangemang.

Det ligger inom parlamentets befogenheter att föreslå ändringar till 1976 års akt. Kommissionen har inte befogenhet att föreslå ett användande av elektronisk omröstning.

När det gäller att underlätta medborgarnas deltagande i valet, ger den nuvarande EU-lagstiftningen även medborgare från EU som flyttar till andra medlemsstater rätt att rösta i kommunalval och i val till Europaparlamentet, i den medlemsstat där man är bosatt och under samma villkor som medborgarna i denna stat.

*
* *

Fråga nr 45 från Anna Hedh (H-0119/10)

Angående: Strategi för barns rättigheter

EU har gjort åtaganden i fråga om strategin för barns rättigheter. Är kommissionen med tanke på det beredd att frångå en tematisk strategi och gå mot en mer strategisk metod som innebär att det systematiskt tas hänsyn till barns rättigheter i EU:s politik, lagstiftning och program?

⁽¹³⁾ t.ex. http://ec.europa.eu/justice_home/fsj/privacy/docs/wpdocs/2009/wp163_sv.pdf.

Tänker den ansvariga kommissionsledamoten i så fall ta på sig en ledande roll för att främja denna strategi inom alla politikområden och inspirera sina kommissionskolleger att ta hänsyn till barns rättigheter och fastställa specifika åtgärder inom sina respektive ansvarsområden, i likhet med de insatser som för närvarande görs inom ditt GD i fråga om "osynliga barn" och våld i skolor?

Svar

(EN) Meddelandet "Mot en EU-strategi för barnets rättigheter" från 2006 syftar till att främja och beakta barnets rättigheter i EU:s inre och yttre politik.

Rollen att tillhandahålla strategisk ledning för EU-politiken som påverkar barns rättigheter har redan bekräftats genom meddelandet från 2006. Kommissionen kommer i slutet av 2010 anta ett nytt meddelande för att presentera hur den tänker säkerställa att all intern och extern EU-politik respekterar barns rättigheter i enlighet med principerna i EU-lagstiftningen, och att den är helt förenlig med principerna och bestämmelserna i FN-konventionen om barnets rättigheter och andra internationella instrument.

Ett fortsatt genomförande och en utveckling av strategin bör kombineras med en mer generell metod av den strategiska inriktningen av EU:s politik som inverkar på barn, med konkreta resultat på tydliga prioriteringar.

Kommissionens meddelande om det nya fleråriga programmet för 2010–2014 på området för rättvisa, frihet och säkerhet ("Stockholmsprogrammet"), samt Europeiska rådets slutsatser av den 11 december 2009 har upprepat vikten av att utveckla en ambitiös strategi för barns rättigheter genom att fastställa följande prioriterade områden: att bekämpa våld mot barn och barn i särskilt utsatta situationer, särskilt i samband med invandring (ensamkommande barn, offer för människohandel etc.).

En fråga av särskild betydelse i den framtida utvecklingen och genomförandet av en stark EU-strategi för barnets rättigheter är bristen på uppgifter. Därför har organiserade möten med experter anordnats på teknisk nivå i fråga om "osynliga barn" och våld.

*
* *

Fråga nr 46 från Karin Kadenbach (H-0120/10)

Angående: EU 2020 och biologisk mångfald

I kommissionens samrådsdokument om den framtida "EU 2020"-strategin för tillväxt och sysselsättning framhävs vikten av att skapa nya industrier, påskynda moderniseringen av de befintliga industrisektorerna i Europa, och behovet att stärka den industriella basen i Europa. Det framgår dock inte uttryckligen att olika stads- och landsbygdsområden har olika behov och att viktiga produktionsfaktorer i landsbygdens näringsliv, såsom jord, färskvatten, biologisk mångfald och andra ekologiska tjänster kräver olika politiska strategier och metoder. Det är viktigt att notera att kommissionens samrådsdokument inte innehåller några hänvisningar alls till biologisk mångfald – detta trots att naturen och naturresurserna är nyckelfaktorer för ekonomisk utveckling.

Kan kommissionen tala om hur den framtida "EU 2020"-strategin ska främja hållbarhet i näringslivet och jordbruket på landsbygden och garantera att samstämmiga EU-investeringar görs för att bevara och återställa den biologiska mångfalden och ekosystemtjänsterna?

Svar

(FR) Europa 2020-strategin styr kommissionens arbete mot målsättningen om en smart, hållbar och inkluderande tillväxt för alla. Beträffande den biologiska mångfalden, som i synnerhet berörs, bör det noteras att huvudinitiativet "Ett resurseffektivt Europa" – som ligger inom ramen för Europa 2020-strategin – bland annat har som målsättning att koppla isär ekonomisk tillväxt och användningen av naturresurser. Detta initiativ kommer avsevärt att minska belastningarna på den biologiska mångfalden i Europa. De mål som nyligen antogs av Europeiska rådet för skydda den biologiska mångfalden och bevara ekosystemen, och som kommer utgöra kärnan i EU:s nya strategi för biologisk mångfald, bygger på denna princip.

Mot bakgrund av detta har den gemensamma jordbrukspolitiken en viktig roll att spela – förutom att främja livskraften och konkurrenskraften inom jordbrukssektorn – i förvaltningen av jordbruksmark för att främja biologisk mångfald och andra naturresurser som vatten, luft och jord, samt genom att förena ömsesidiga och kompletterande mekanismer som t.ex. direktstöd, tvärvillkor och landsbygdsutvecklingsåtgärder. Den gemensamma jordbrukspolitiken är det viktigaste instrumentet för att främja en hållbar utveckling av vårt

jordbruk och av landsbygdsens ekonomi i hela dess mångfald. Detta sker genom att den via jordbrukssektorn tillhandahåller miljöjänster för att skydda och återställa den biologiska mångfalden.

I synnerhet landsbygdsutvecklingspolitiken tillhandahåller en allmän ram som lätt kan anpassas till specifika regionala krav och utmaningar. Att införliva de regionala prioriteringarna i programmen möjliggör en integrerad strategi som ska göra mesta möjliga av åtgärdernas potentiella synergieffekter. Begreppet att "producera mer med mindre", genom att bättre utnyttja alla våra resurser och minska trycket på energiförbrukningen och andra naturresurser (vatten, jord), och en hållbar tillväxt, kommer därför vara avgörande för framtiden. Det bör understrykas att begreppet hållbar tillväxt också omfattar en kvalitativ aspekt av tillhandahållandet av kollektiva nyttigheter. För att bevara och förbättra den biologiska mångfalden och landskapet måste till exempel en god markförvaltning uppmuntras.

Bevarandet av biologisk mångfald är en hörnsten i EU:s strategi för att stödja en hållbar utveckling. I lägesrapporten från juli 2009 om denna strategi betonade kommissionen behovet av att intensifiera ansträngningarna för att skydda den biologiska mångfalden. Detta innefattar att bevara och främja ett hållbart jordbruk över hela EU genom att tillhandahålla väsentliga varor; att skydda attraktiva landskap, värdefulla livsmiljöer och den biologiska mångfalden; den fortsatta utvecklingen av förnybara energikällor; förvaltningen av naturresurser, till exempel vatten och jord, samt bidrag som inverkar positivt på klimatförändringarna.

*
* *

Fråga nr 47 från Pavel Poc (H-0122/10)

Angående: Överträdelse av bestämmelserna i kodexen om Schengengränserna - gränskontroller och liknande i det tyska gränsområdet vid den inre tjeckisk-tyska gränsen

Den 21 december 2007 blev Tjeckien medlem av Schengenområdet, vars grundidé är att man fritt ska kunna passera de inre gränserna utan kontroller och stopp. I Tyskland fortsätter emellertid polisen att utan anledning företa flygande stickprovskontroller eller systematiska kontroller i gränsområdena. Erfarenheter som gjorts av resenärer vittnar om att Tyskland bryter mot kodexen om Schengengränserna, bland annat artikel 21, eftersom kontrollerna handlar om gränsskydd och är betydligt mer omfattande än de som görs på medborgare från tredjeländer vid Schengenrådets yttre gränser. Genomresa i gränsområden är tillräcklig orsak att bli kontrollerad, och människor känner inte till vad som är tillåtet i samband med dessa kontroller. I oktober 2009 skulle kommissionen lägga fram ett meddelande för Europaparlamentet med en bedömning av hur det står till med tillämpningen av kodexens kapitel III om de inre gränserna.

När kommer kommissionen att lägga fram detta meddelande, och hur bedömer den dess resultat? Talar resultaten för att kodexens artikel 21 eventuellt skulle behöva anpassas för att ytterligare precisera under vilka förhållanden poliskontroller i gränsområden är tillåtna?

Svar

(EN) Enligt artikel 38 i förordning (EG) nr 562/2006 om en gemenskapskodex om gränspassage för personer (kodex om Schengengränserna)⁽¹⁴⁾ skulle kommissionen senast den 13 oktober 2009 ha rapporterat om tillämpningen av avdelning III (inre gränser) till Europaparlamentet och rådet.

För att kunna förbereda rapporten skickade kommissionen i juli 2009 ett frågeformulär till medlemsstaterna. Kommissionen mottog inte de sista svaren förrän i början av 2010 efter flera påminnelser. Därför kunde inte rapporten skrivas förrän senare, och den håller nu på att utarbetas.

Rapporten kommer att omfatta alla bestämmelser som rör de inre gränserna, dvs. avskaffandet av gränskontroll vid de inre gränserna, kontroller inom territoriet, undanröjande av hinder för trafiken vid gränsövergångsställen och ett tillfälligt återinförande av gränskontroll vid de inre gränserna, inklusive erfarenheter och svårigheter i samband med tillämpningen av dessa bestämmelser efter förordningens ikraftträdande.

Kommissionen kommer i god tid att presentera slutsatserna i rapporten och, om så är lämpligt, förslag som syftar till att lösa eventuella problem som uppstår i samband med tillämpningen av ovannämnda bestämmelser.

⁽¹⁴⁾ EUT L 105, 13.4.2006, s. 1.

*
* *

Fråga nr 48 från Jim Higgins (H-0127/10)

Angående: Lagstiftning om finansverksamhet till skydd för pensionsinnehavare

Det har nyligen kommit fram att det varken i Irland eller i EU överlag finns någon lagstiftning om ekonomisk verksamhet och finansverksamhet. Vad tänker kommissionen göra mot bakgrund av detta för att skydda hårt arbetande människor som fått både sina pensioner och de pengar de sparat för att ha någon att leva av drastiskt urholkade till följd av bristen på sådan lagstiftning?

Vad tänker kommissionen göra för att se till att vi aldrig mer behöver uppleva någon sådan avsaknad av lagstiftning om ekonomisk verksamhet och finansverksamhet?

Svar

(EN) Även om det inte förhåller sig så, som ledamoten hävdar, att det inte "finns någon lagstiftning om ekonomisk verksamhet och finansverksamhet" i EU, är kommissionen väl medveten om att vi måste dra lärdom av den ekonomiska och finansiella krisen. Kommissionen arbetar hårt för att förbättra regelverket för finansiella tjänster. Det handlar bland annat om att utrusta EU med ett mer effektivt kontrollsystem, stärka soliditeten, riskhanteringen och den interna kontrollen av finansinstitut, samt om att täppa till eventuella luckor i lagstiftningen.

När det gäller pensioner utgörs den viktigaste EU-lagstiftningen för skydd av pensionsinnehavare av direktiv 2003/41/EG⁽¹⁵⁾ om verksamhet i och tillsyn över tjänstepensionsinstitut (direktivet om tjänstepensionsinstitut). Enligt detta direktiv måste tjänstepensionsinstituten ha tillräckliga och lämpliga tillgångar som motsvarar de tekniska avsättningarna, men direktivet innehåller inga detaljerade riktlinjer för hur dessa avsättningar ska beräknas. Medlemsstaterna får anta ytterligare åtgärder för att skydda pensionsinnehavarna, såsom egna kapitalbaskrav, sponsoravtal, system för pensionsskydd eller andra former av säkerhetsmekanismer. Kommittén för europeiska myndigheter med tillsyn över försäkringar och tjänstepensioner publicerade en rapport i mars 2008 där bestämmelserna om tekniska avsättningar och säkerhetsmekanismer i de olika medlemsstaterna granskas.⁽¹⁶⁾

Krisen har försvårat den demografiska utmaningen och avslöjat svagheter i utformningen av vissa fonderade pensionssystem. För att åtgärda detta avser kommissionen att offentliggöra en grönbok om pensioner senare i år. Målet är att inleda ett samråd om en rad olika frågor om lämplighet, hållbarhet, effektivitet och säkerhet för pensioner. Som en del av detta avser vi i och med denna grönbok att inleda en ingående diskussion om regleringen av privata pensionsfonder, och en eventuell översyn av direktivet om tjänstepensionsinstitut.

Det bör tilläggas att pensionsinnehavare som förvarar sina pengar på banken – liksom andra insättare – skyddas av direktiv 94/19/EG om system för garanti av insättningar. Detta ändrades förra året av direktiv 2009/14/EG⁽¹⁷⁾, där det bland annat föreskrivs att medlemsstaterna senast den 31 december 2010 ska se till att insättningar hos banker skyddas upp till 100 000 euro i händelse av att en bank går i konkurs (för närvarande är minimitäckningsnivån enligt direktivet 50 000 euro). Kommissionen avser att senare i år lägga fram förslag till ändringar av direktivet om system för garanti av insättningar, som syftar till att ytterligare skydda insättarnas besparingar och stärka deras förtroende.

*
* *

Fråga nr 49 från Nessa Childers (H-0129/10)

Angående: Kommissionens stöd till förmån för mentalhälsovård

På senare tid har glädjande initiativ tagits för att ta itu med angelägenheter som cancer och diabetes. Däremot är stödet till människor som lider av mental ohälsa fortfarande otillräckligt, både på nationell nivå och EU-nivå. Förra veckan tog tre män i min valkrets livet av varandra. De levde på mindre än trettio kilometers avstånd från varandra och stod inte i någon förbindelse med varandra. Det råder ingen tvekan om att männen

⁽¹⁵⁾ EUT L 235, 23.9.2003.

⁽¹⁶⁾ http://www.ceiops.eu/media/docman/public_files/publications/submissionstotheec/ReportonFundSecMech.pdf.

⁽¹⁷⁾ EGT L 135, 31.5.1994.

var sjuka – men de hade också lämnats i sticket av ett hälsovårdssystem som fordrade att de skulle resa över hundra kilometer till Dublin för att få hjälp. Ironiskt nog tillhandahåller man i närliggande städer tjänster vid dödsfall som inträffar på grund av självmord, men ingen av de här städerna erbjuder någon hjälp med behandling av depression eller psykisk sjukdom, vilket i första hand skulle kunna förhindra självmord från att äga rum. Ett kraftfullt initiativ för att tackla självmords- och depressionsepidemin är av behovet påkallat och tillräckligt angeläget för att bli en central fråga för den nya kommissionen.

Hur ämnar den nya kommissionen ta itu med de här frågorna?

Är kommissionen beredd att föra upp självmordsepidemin som en livsviktig fråga på sin nya hälsoagenda?

Svar

(EN) Psykisk hälsa är en viktig utmaning för folkhälsan och den främsta sjukdomsorsaken i EU.

Kommissionen är medveten om att självmord ofta är förknippade med psykiska problem.

Sedan juni 2008 har EU-institutionerna, medlemsstaterna och yrkesverksamma från olika områden arbetat tillsammans för att utbyta goda rutiner när det gäller frågor om psykisk hälsa inom ramen för den europeiska pakten för psykisk hälsa och välbefinnande.

I samband med detta anordnade kommissionen i december 2009 tillsammans med Ungerns hälsoministerium en konferens om förebyggande av depression och självmord. Under konferensen betonades att medlemsstaterna bör ha en politik mot depression och självmord, och man diskuterade en evidensbaserad ram för åtgärder mot självmord.

Naturligtvis är det medlemsstaterna själva som bär ansvaret för att utforma den nationella hälsopolitiken samt hälso- och sjukvården med hänsyn till behov kopplade till psykisk hälsa.

*
* *

Fråga nr 50 från Laima Liucija Andrikiene (H-0132/10)

Angående: Om behovet av gemensamma regler för vapenförsäljning till tredjeländer

Frankrike inledde nyligen förhandlingar med Ryssland om en eventuell försäljning av fyra krigsfartyg av typen Mistral. Detta har väckt reaktioner i flera EU-länder, bland dem Lettland, Litauen, Estland och Polen, som hävdar att försäljningen av krigsfartygen skulle försämra säkerheten för både dem själva och vissa av EU:s grannländer. Länderna i fråga poängterar att krigsfartyget har en klart offensiv konstruktion.

I Lissabonfördraget förutses ett gemensamt försvar för EU, och fördraget innehåller även en klausul om solidaritet på säkerhets- och försvarsområdet. Anser kommissionen att EU bör ha gemensamma bestämmelser om försäljning av vapen från medlemsstater till tredjeländer?

Är kommissionen beredd att inleda sådana diskussioner?

Svar

(EN) Exporten av krigsmateriel från EU:s medlemsstater till tredjeländer regleras av rådets gemensamma ståndpunkt 2008/944/GUSP, som antogs den 8 december 2008. Tolkningen och tillämpningen av den gemensamma ståndpunkten är i första hand en fråga för medlemsstaterna.

Den gemensamma ståndpunkten innehåller ett antal kriterier som medlemsstaterna måste ta hänsyn till när de bedömer ansökningar om vapenexportlicenser. Dessa omfattar bevarandet av regional fred, säkerhet och stabilitet, och den nationella säkerheten för medlemsstaterna samt för vänligt sinnade och allierade länder.

Enligt den gemensamma ståndpunkten ska medlemsstaterna "inom ramen för Gusp gemensamt bedöma situationen för de möjliga eller faktiska mottagarna av exporten av militär teknik och krigsmateriel från medlemsstaterna mot bakgrund av principerna och kriterierna i denna gemensamma ståndpunkt". Sådana bedömningar sker regelbundet, bl.a. inom ramen för rådets arbetsgrupp för export av konventionella vapen, och på alla lämpliga nivåer på begäran av en medlemsstat.

*
* *

Fråga nr 51 från Mairead McGuinness (H-0134/10)**Angående: Arbetslösheten bland unga med funktionsnedsättningar**

Kan kommissionen redogöra för vilken plats arbetslösheten bland unga med funktionsnedsättningar och åtgärder för att få bukt med de stigande siffrorna bör ha i EU:s strategi för tillväxt och sysselsättning?

Anser kommissionen att det i Europeiska sysselsättningsstrategins riktlinjer bör anges särskilda indikatorer för personer med funktionsnedsättningar?

Svar

(EN) Kommissionen är medveten om de svårigheter som personer med funktionshinder i EU ställs inför när det gäller att få tillgång till arbete och att stanna kvar på arbetsmarknaden. Inom ramen för Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning omfattas situationen för funktionshindrade personer på arbetsmarknaden av de tre övergripande mål som anges i riktlinje 17 i riktlinjerna för medlemsstaternas sysselsättningspolitik⁽¹⁸⁾. Prioriteringen tillväxt för alla i kommissionens förslag till en Europa 2020-strategi omfattar även personer med funktionsnedsättningar. Kommissionen är också fast besluten att arbeta för en integrering av handikappfrågor, och den kommer därför att se till att personer med funktionsnedsättningar ska kunna dra nytta av alla föreslagna stora initiativ som omfattar smart och hållbar tillväxt för alla.

Särskilda indikatorer för sysselsättningssituationen för personer med funktionsnedsättning skulle säkert vara till nytta för den framtida europeiska sysselsättningsstrategin. Avsaknaden av en enhetlig definition av funktionshinder inom EU är dock ett stort hinder för kartläggandet av jämförbara indikatorer. Vidare understryker kommissionen att de fem överordnade föreslagna målen är representativa för vad vi försöker åstadkomma med Europa 2020: en hög ekonomisk tillväxt och en ökad sysselsättning (sysselsättningsmålet), som är smart (målen för forskning och utbildning/innovation, högscoleutbildning samt för elever som slutar skolan i förtid), som gäller alla (målet med att minska fattigdomen) och som är grön (20/20/20-målen). De överordnade målen är inte tänkta att spegla alla aspekter av Europa 2020 och bör per definition inte vara för många till antalet.

*
* *

Fråga nr 52 från Niki Tzavela (H-0140/10)**Angående: Energipolitiken**

EU:s representanter inom energisektorn har uttryckt önskemål om att förbättra relationerna med Ryssland och har talat om att ta steg på vägen mot en "affärsrelation".

Det finns två "konkurrerande" gasledningar i den sydöstra delen av Medelhavsområdet: Nabucco och South Stream. South Stream förses med rysk gas. Nabucco-ledningen är visserligen redo att tas i bruk men saknar gastillförsel. Varifrån ska EU få denna gas? Det råder ju dödläge i tvisten mellan Turkiet och Armenien, vilket omöjliggör gastillförsel från Azerbajdzjan, och EU inte är berett att "göra affärer" med Iran.

Överväger kommissionen av affärsmässiga skäl möjligheten att inleda förhandlingar med Ryssland om Nabucco och South Stream? Överväger kommissionen också möjligheten att få de båda projekten att samverka i stället för att konkurrera? Hur tänker kommissionen i så fall åstadkomma detta?

Svar

(EN) Kommissionens mål är att garantera en hög nivå av energitrygghet. I detta avseende har kommissionen åtagit sig att öppna den södra korridoren och agera mellanhand åt initiativtagare till projekt som bidrar till att uppnå detta mål, i synnerhet när det gäller kontakter med tredjeländer. Projektens initiativtagare bär dock hela ansvaret för de kommersiella aspekterna av projekten.

Enligt den information som kommissionen förfogar över finns det tillräckligt med gas i regionen kring den södra korridoren för att de projekt som är knutna till den södra korridoren ska kunna utvecklas. Som påpekats för kommissionen är det inledande åtagande som krävs för dessa projekt cirka 8 miljarder kubikmeter per år.

⁽¹⁸⁾ EUT L 68, 13.3.2009.

Såvitt kommissionen känner till är inget av de projekt som är knutna till den södra korridoren helt och hållet beroende av iranska gasleveranser.

*
* *

Fråga nr 53 från Ilda Figueiredo (H-0146/10)

Angående: Europaåret för bekämpning av fattigdom

I samband med olika besök och möten med diverse samhällsinstitutioner har jag uppmärksammat att Europaåret för bekämpning av fattigdom får väldigt litet utrymme och att det inte avsätts tillräckliga medel för att möjliggöra fler åtgärder och insatser på det lokala planet. Detta ska ses mot bakgrund av att nästan 23 procent av barnen och ungdomarna under 17 år i Portugal lever under fattigdomsliknande förhållanden.

Dagens situation är särskilt allvarlig mot bakgrund av den ökande arbetslösheten och det ökande antalet osäkra och dåligt betalda anställningar, något som drabbar i första hand ungdomar och kvinnor.

Kan kommissionen således meddela vilka åtgärder som vidtas med anledning av Europaåret för bekämpning av fattigdom, vilka konkreta insatser som planerats och vilka belopp som avsatts?

Svar

(EN) Barn och ungdomar tenderar att löpa större risk för fattigdom än resten av befolkningen. Två typer av hushåll löper större risk än andra, nämligen ensamstående föräldrar med minderåriga barn och "storfamiljshushåll", vilket är fallet i Portugal.

Portugal har utsett Instituto da Segurança Social IP, ett offentligt organ knutet till ministeriet för arbetsmarknadsfrågor och social solidaritet, till den nationella myndighet som ansvarar för organisationen av Portugals deltagande i det europeiska året för bekämpning av fattigdom och socialt utanförskap och för nationell samordning.

Portugal håller på att genomföra det europeiska årets mål genom ett partnerskap mellan regionala och lokala myndigheter, icke-statliga organisationer och medier. På nationell nivå har följande fyra prioriteringar valts:

att bidra till att minska fattigdomen (och förebygga risken för utslagning) genom praktiska åtgärder med påtaglig inverkan på människors liv

att bidra till förståelsen av fattigdomen och dess flerdimensionella natur och till att öka dess synlighet

att stärka och mobilisera hela samhället i ansträngningarna för att utrota fattigdom och utslagning

att utgå från att fattigdom är ett problem i alla länder ("att överskrida gränserna").

Portugal kommer att ta upp frågan om ungdomar under april 2010 och fokusera på barnfattigdom under juni 2010. Flera upplysningskampanjer pågår, bland annat regionala evenemang för allmänheten. Portugal har fått positiv respons från medierna, och den storskaliga informationskampanj på Internet (bestående av nyhetsbrev, en webbplats och sociala nätverk) som pågår är en av de mest framgångsrika bland de deltagande ländernas informationskampanjer.

Budgeten för genomförandet av det europeiska året i Portugal, som samfinansieras av EU, uppgår till 600 000 euro. Dessutom finansieras den nationella kampanjen för kommunikation och informationsspridning, som omfattar seminarier och andra evenemang, helt med nationella medel.

*
* *

Fråga nr 54 från Jörg Leichtfried (H-0148/10)

Angående: Antalet ledamöter i Europaparlamentet efter Lissabonfördragets ikraftträdande

Enligt artikel 11 i Europaparlamentets arbetsordning, ändrad den 25 november 2009, får de 18 blivande ledamöterna delta som observatörer utan rösträtt i Europaparlamentets arbete till dess att tilläggsprotokollet har ratificerats.

Hur avser kommissionen att genomföra Lissabonfördraget med tanke på dessa ytterligare 18 platser i Europaparlamentet?

Vilka initiativ ämnar kommissionen ta för att påskynda medlemsstaternas ratificering av tilläggsprotokollet?

Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta för att Frankrike ska efterleva slutsatserna från Europeiska rådets möte den 18 och 19 juni 2009 och utse ytterligare ledamöter av Europaparlamentet?

Svar

(EN) Kommissionen har i enlighet med artikel 48.3 i EU-fördraget uppmanats av Europeiska rådet att yttra sig om ett förslag från den spanska regeringen om ändringsprotokollet (nr 36) om övergångsbestämmelser. Kommissionen håller för närvarande på att utarbeta ett yttrande för att bidra till att de nya ledamöterna ska kunna tillträda sina uppdrag så snart som möjligt efter den nödvändiga fördragsändringen och ratificeringen av den nödvändiga primärrättsakten.

Ratificeringen av den begärda primärrättsakten ligger inom medlemsstaternas befogenhetsområde. Kommissionen har ingen behörighet att påverka denna process.

I bilaga 4 i ordförandeskapets slutsatser från Europeiska rådets möte den 18 och 19 juni 2009 står det: "För att fylla återstående platser kommer de berörda medlemsstaterna att utse personer i enlighet med sin nationella lagstiftning och på villkor att de har valts i allmänna direkta val, dvs. antingen i ett särskilt val eller på grundval av resultatet av Europaparlamentsvalet i juni 2009 eller genom att deras nationella parlament bland sina ledamöter utser det antal ledamöter som krävs."

*
* *

Fråga nr 55 från Cristian Dan Preda (H-0152/10)

Angående: Skyddet av rätten till undervisning i minoritetsspråk i Ukraina

Vilka medel och instrument använder kommissionen i den pågående politiska dialogen med Ukraina för att se till att fokus läggs på respekten för rätten till undervisning i minoritetsspråk? Hur kontrollerar och säkerställer kommissionen att Ukraina fullt ut tillämpar associeringsagendan i fråga om de åtaganden som landet har gjort om att respektera minoriteters rättigheter? I svaret av den 3 februari till Kinga Gáls fråga P-6240/09 förklarade kommissionens företrädare, Benita Ferrero-Waldner, att hon tagit del av innehållet i det ukrainska ministeriets förordning nr 461 (2008) och resolution nr 1033 (2009) samt de nya bestämmelserna i fråga om skolexamen, och att kommissionen kommer att fortsätta att övervaka situationen. Vilka resultat har denna kontroll gett, och hur anser kommissionen att man kan förbättra minoriteters möjligheter till undervisning i sitt eget språk?

Svar

(EN) Förbindelserna mellan EU och Ukraina är grundade på gemensamma värderingar, inbegripet respekten för de mänskliga rättigheterna, rättsstaten och de demokratiska principerna. Dessa frågor diskuteras med Ukraina som en del av den politiska dialogen mellan EU och Ukraina och inom den samarbetsram som inrättats genom partnerskaps- och samarbetsavtalet. Särskilt frågor om de mänskliga rättigheterna tas regelbundet upp på toppmötesnivå, inom ramen för samarbetsrådet EU-Ukraina och i underkommittén för rättvisa, frihet och säkerhet samt vid bilaterala möten och vanliga dialogmöten.

Dessutom omfattas frågor om mänskliga rättigheter i stor utsträckning av den nyligen antagna associeringsagendan (vilket även var fallet för EU:s och Ukrainas tidigare handlingsplan för den europeiska grannskapspolitiken). Kommissionen rapporterar regelbundet om genomförandet av sådana åtaganden i sina årliga lägesrapporter om handlingsplanerna för den europeiska grannskapspolitiken. Rapporten för 2009 kommer att offentliggöras inom kort.

Ytterligare stöd för främjande av de mänskliga rättigheterna, rättsstatsprincipen och demokratin ges av EU genom det europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet (motsvarande 20–30 procent av det nationella vägledande programmet för 2011–2013), och andra finansieringsinstrument som stöder lokala människorättsorganisationer, t.ex. det europeiska instrumentet för demokrati och mänskliga rättigheter, samt genom det östliga partnerskapets mekanismer och resurser (t.ex. plattformen om demokrati, gott styre och stabilitet).

När det gäller behandlingen av minoriteter, särskilt på utbildningsområdet, fortsätter kommissionen att noggrant följa denna fråga. Under de politiska dialogmötena har kommissionen hela tiden påpekat för Ukraina hur viktigt det är att visa respekt för minoriteters rättigheter och se till att bestämmelser om utbildning

varken direkt eller indirekt diskriminerar personer som inte talar ukrainska. Den har också diskuterat denna fråga med andra relevanta internationella organisationer (Europarådet samt Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa (OSSE)). Kommissionen kommer att fortsätta att diskutera detta med sina ukrainska partner, särskilt mot bakgrund av de senaste regeringsbytena i Ukraina.

Det övergripande målet för EU:s politik för flerspråkighet är att värdesätta alla språk, även regionala språk och minoritetsspråk. Respekten för språklig och kulturell mångfald är en av hörnstenarna i denna politik.

*
* *

Fråga nr 56 från Iliana Malinova Iotova (H-0153/10)

Angående: Inrättande av ett organ för fiskbestånden i Svarta havet som är oberoende av Allmänna kommissionen för fiske i Medelhavet (AKFM)

Svarta havet ingår i ansvarsområdet för en underavdelning till Allmänna kommissionen för fiske i Medelhavet (AKFM). Till dags dato är dock endast tre länder som gränsar till Svarta havet (Bulgarien, Rumänien och Turkiet) medlemmar av denna kommission, och endast två av dem är samtidigt EU:s medlemsstater. I kommissionen saknas de tre övriga Svarta havsländerna (Ukraina, Ryssland och Georgien). Detta är ofta orsaken till att det uppstår problem vid insamling av data om fiskbeståndens och miljöns tillstånd. Dessutom har AKFM hittills inte beaktat problemen i Svarta havet i tillräcklig utsträckning, vilket framgår av handlingarna från de enskilda årsmötena. I dessa finns det t.ex. inga uppgifter om vetenskapliga undersökningar eller projekt för detta hav, som är relativt nytt för EU.

Ämnar kommissionen ta initiativ till inrättande av ett organ för Svarta havet som är oberoende av AKFM och som har i uppgift att följa läget för havets resurser och ekosystem?

Ämnar kommissionen ge Svarta havet högre prioritet inom fiskerisektorn så länge som det kvarstår i AKFM:s regi?

Svar

(EN) Allmänna kommissionen för fiske i Medelhavet (AKFM) kommer att ge bättre resultat om de avtalsslutande parterna engagerar sig på ett effektivt sätt och ser till att deras vetenskapsmän deltar aktivt i de relevanta arbetsgrupperna, eftersom detta utgör ett viktigt första steg i den övergripande beslutsprocessen.

AKFM har ständigt uttryckt sitt engagemang för att stärka sina åtgärder i Svarta havet, särskilt efter det 32:a sammanträdet 2008, och i detta sammanhang har särskilda initiativ tagits i syfte att formulera och genomföra ett regionalt projekt för forskningssamverkan. Trots detta utgör det faktum att för närvarande bara tre av de sex Svartahavsstaterna är medlemmar i AKFM ett allvarligt hinder för att AKFM ska kunna spela en mer effektiv roll i regionen.

Med tanke på EU:s exklusiva behörighet på fiskeriområdet och för att stärka AKFM:s åtgärder i Svarta havet är kommissionen beredd att undersöka alla tänkbara åtgärder för att ytterligare främja samarbetet i regionen i syfte att garantera ett hållbart fiske genom ett ekologiskt synsätt på fiskeriförvaltningen, som ett självständigt arrangemang eller genom konventionen om skydd av Svarta havet mot föroreningar (Bukarestkonventionen).

Kommissionen stöder en utvidgad dialog med alla kuststater, för att finna gemensamma nämnare och enas om konkreta samarbetsprojekt och samtidigt främja och stärka AKFM:s åtgärder i Svarta havet.

*
* *

Fråga nr 57 från Nicole Kiil-Nielsen (H-0157/10)

Angående: Skyddet av de mänskliga rättigheterna i Afghanistan

Den 28 januari 2010 i London stödde Europeiska unionen den nationella försoningsplan som den afghanske presidenten Hamid Karzai lagt fram och lovade att bidra till dess finansiering.

Hade EU fått garantier när det gäller respekten för kvinnornas grundläggande rättigheter innan planen godkändes och subventionerades?

Om den nationella försoningen ska utföras av afghanerna själva, hur avser Europeiska kommissionen att vid den rådgivande Jirgan för fred den 2-4 maj i Kabul tillse att de demokratiska rättigheterna respekteras?

Kommer unionen i samband med den planerade konferensen i Kabul i juni 2010 att förklara att dess ekonomiska bistånd bara kommer att utgå om den afghanska regeringen respekterar sina åtaganden att inleda strukturella reformer för att garantera goda styrelseformer och fria parlamentsval samt för att bekämpa korruptionen?

Svar

(EN) EU är starkt engagerat för att upprätthålla mänskliga – och i detta sammanhang kvinnors – rättigheter inom ramen för sina program och sin politiska dialog med Afghanistan. Kommissionen välkomnar därför denna fråga – där de enorma utmaningar som afghanska kvinnor fortfarande stöter på med rätta betonas – och detta trots vissa framsteg på lagstiftningsområdet, särskilt under 2009. Kommissionen är glad över att kunna meddela att Cohoms⁽¹⁹⁾ möte i Bryssel i december 2009 ägnades uteslutande åt situationen för kvinnor i Afghanistan, i samband med att en rapport från Human Rights Watch lades fram och i närvaro av olika företrädare för icke-statliga organisationer som delade med sig av sina erfarenheter från fältet.

Det blir en särskild utmaning att konsolidera och vidareutveckla dessa rättigheter i samband med processerna för återanpassning och försoning – som fastställdes under konferensen i London (28 januari 2010). Denna process kommer att ledas av Afghanistan, och de slutgiltiga detaljerna har ännu inte fastställts, inte förrän dessa är kända är det möjligt att undersöka eventuella EU-stöd till återanpassningsfonden.

Ett viktigt steg i detta sammanhang blir den kommande jirgan för fred den 2–4 maj 2010 i Kabul. Den kommer endast att utgöra ett första steg och – vilket är värt att notera – har inga konstitutionella befogenheter utan kommer endast att vara rådgivande i processen. Förberedelserna pågår, särskilt när det gäller den ständiga frågan om deltagande, det vill säga delegationernas sammansättning. Vid denna tidpunkt står det redan klart att kvinnliga företrädare kommer att få en tydlig roll och plats vid detta möte. Världssamfundet har dock alltför lite information för att kunna bedöma freds-jirgans möjliga effekter när det gäller ”kön och försoning”.

Kommissionen är också medveten om den oro som de afghanska kvinnorna själva fortsätter att ge uttryck för offentligt dessa dagar, särskilt när det gäller parlamentsledamöter och företrädare för det civila samhället. EU kommer (tillsammans med sina beskickningschefer) att noggrant övervaka utvecklingen på denna punkt, särskilt genom sina människorättsexperter på plats.

EU har redan tagit upp specifika frågor med den afghanska regeringen när detta är motiverat – 2009 skedde flera ingripanden från EU, både offentligt och bilateralt om människorättsfrågor, särskilt när det gäller pressfrihet, yttrandefrihet och Shia-familjelagen – och kommer att fortsätta att göra det. I korthet råder inga tvivel om att EU:s tilltro till den afghanska konstitutionen och Afghanistans internationella åtaganden för de mänskliga rättigheterna utgör en röd tråd i den planerade återanpassningsprocessen.

Det finns ingen villkorlighet kopplad till EU:s bistånd med avseende på mänskliga rättigheter, i stället syftar biståndet till att stärka Afghanistans institutioner – särskilt när det gäller rättsstatsprincipen – vilket krävs för att ge Afghanistan makt att upprätthålla de normer för mänskliga rättigheter som landet har åtagit sig att leva upp till. Dessutom tar EU upp dessa frågor när så är lämpligt genom sin politiska dialog med den afghanska regeringen – och har gjort det, särskilt när det gäller uppföljningen av EU:s valobservatörsuppdrag i samband med förra årets presidentval.

Det är viktigt att Kabulkonferensen bör ligga till grund för den afghanska regeringens åtaganden, inte bara i fråga om korruption – en central fråga i London – utan också när det gäller normer för politiskt beteende i allmänhet, t.ex. grundläggande styrelseskicksfrågor som granskning av kandidater till höga befattningar, öppna och effektiva vallagar, avvärjning av illegala väpnade grupper och respekt för de mänskliga rättigheterna. Om vi ska våga överge stödet till ett av de fattigaste länderna i världen på grund av en upplevd oförmåga att uppfylla ett eller flera av dessa mål skulle vi först behöva överväga detta noga. Det viktigaste målet – från politisk, ekonomisk och social synvinkel – måste vara att hitta ett sätt att få ett slut på våldet. Om inte detta görs kommer inget av målen att kunna uppnås.

*
* *

⁽¹⁹⁾ <http://register.consilium.europa.eu/pdf/en/08/st10/st10614-re02.en08.pdf>.

Fråga nr 59 från Gilles Pargneaux (H-0163/10)**Angående: Förbud mot tillverkning och försäljning av produkter som innehåller dimetylfumarat**

I Frankrike har möbelkedjan Conforama sålt soffor och fåtöljer, som innehåller dimetylfumarat, från den kinesiska tillverkaren Linkwise. Dessa allergiframkallande fåtöljer och soffor har enligt uppgift gett upphov till hälsoproblem hos 128 personer. Till följd av de allvarliga hälsoproblem som drabbat konsumenter i flera EU-länder (Frankrike, Finland, Polen, Storbritannien och Sverige) har EU, från och med den 1 maj 2009, förbjudit all saluföring av produkter som innehåller dimetylfumarat och begärt att alla kontaminerade produkter som fortfarande finns tillgängliga på marknaden ska dras tillbaka under minst ett år.

Kan kommissionen redogöra för om detta tillfälliga förbud har lett till ett definitivt förbud mot dimetylfumarat i hela EU? Kan kommissionen dessutom klargöra om tillverkare utanför EU kan fortsätta att använda denna otillåtna biocid och sedan exportera produkter som innehåller dimetylfumarat till EU?

Svar

(EN) Såsom rapporterades i kommissionens svar av den 12 mars 2010 på den skriftliga frågan P-0538/10⁽²⁰⁾ har det tillfälliga förbudet av dimetylfumarat (DMF) i konsumentprodukter ännu inte följts upp av ett permanent förbud. Förslaget om ett sådant förbud håller fortfarande på att utarbetas av de franska behöriga myndigheterna inom ramen för Reachförordningen.⁽²¹⁾ Förslaget till förbudet förväntas överlämnas till Europeiska kemikaliemyndigheten (ECHA) i april 2010. Utvärderingen av förslaget beräknas ta ungefär 18 månader efter att det har lämnats in till ECHA. I slutet av utvärderingsprocessen avser kommissionen att utarbeta ett förslag om DMF inom ramen för Reach, på grundval av ett yttrande från ECHA. I de åtgärder som kommissionen föreslår kommer den att ta hänsyn till det franska förslaget och yttrandena från ECHA:s kommittéer.

Den 11 mars 2010 förlängde kommissionen det tillfälliga förbudet till den 15 mars 2011. Kommissionen har, i enlighet med sitt beslut av den 17 mars 2009⁽²²⁾, för avsikt att förlänga det tillfälliga förbudet mot DMF i konsumentprodukter varje år tills en permanent lösning har trätt i kraft. Följaktligen kommer alla konsumentprodukter som innehåller DMF fortfarande att vara förbjudna på EU-marknaden, även importerade produkter. Förbudet kommer att fortsätta att tillämpas av medlemsstaternas myndigheter i enlighet med de bestämmelser som fastställdes i kommissionens beslut av den 17 mars 2009.

Slutligen är det viktigt att påminna om att det enligt bestämmelserna i biociddirektivet⁽²³⁾ är förbjudet att använda DMF, som är en biocid, inom EU för behandling av konsumentprodukter. Problemet med ämnet DMF är därför begränsat till konsumentprodukter som har importerats från tredjeländer och har behandlats med DMF i dessa länder. Som ett resultat av översynen av direktivet om biocider antog kommissionen i juni 2009 ett förslag till förordning som, bland andra åtgärder, gör det möjligt att importera produkter som behandlats med en eller flera biocidprodukter som är godkända i EU.⁽²⁴⁾ Förslaget granskas för närvarande av parlamentet och rådet.

*
* *

⁽²⁰⁾ EU-rådets arbetsgrupp för mänskliga rättigheter.

⁽²¹⁾ <http://www.europarl.europa.eu/QP-WEB/application/home.do?language=SV>.

⁽²²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1907/2006 av den 18 december 2006 om registrering, utvärdering, godkännande och begränsning av kemikalier (Reach), inrättande av en europeisk kemikaliemyndighet, ändring av direktiv 1999/45/EG och upphävande av rådets förordning (EEG) nr 793/93 och kommissionens förordning (EG) nr 1488/94 samt rådets direktiv 76/769/EEG och kommissionens direktiv 91/155/EEG, 93/67/EEG, 93/105/EG och 2000/21/EG, EUT L 396, 30.12.2006.

⁽²³⁾ 2009/251/EG: Kommissionens beslut av den 17 mars 2009 om skyldighet för medlemsstaterna att se till att biociden dimetylfumarat inte släpps ut eller tillhandahålls på marknaden (delgivet med nr K (2009) 1723). Text av betydelse för EES, EUT L 74, 20.3.2009.

⁽²⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 98/8/EG av den 16 februari 1998 om utsläppande av biocidprodukter på marknaden, EGT L 123, 24.4.1998.

Fråga nr 60 från Charalampos Angourakis (H-0165/10)**Angående: Strejkbrytaråtgärder mot egyptiska fiskearbetare**

De egyptiska fiskearbetarna i området kring Michaniona har utsatts för livshotande och fysiskt brutala angrepp från ligister som lejts av arbetsgivarsidan, detta samtidigt som deras rätt att strejka kränks på det mest uppenbara sätt. Vad som hänt rent konkret är att styrelsen för organet för sysselsättning av arbetskraft (OAED) har godkänt arbetsgivarsidans lögnaktiga begäran om "frivilligt frånträde" av de strejkande, något som fiskearbetarna själva dock inte har gått med på, och i deras ställe tillåtit massanställning av arbetslösa fiskearbetare – detta trots att rekrytering under strejk är förbjuden enligt lag 1264/82. Vidare har behandlingen av den talan som de egyptiska fiskearbetarnas fackförening väckt mot detta uppskjutits till den 14 april, vilket ger farkostägarna möjlighet att i lugn och ro fortsätta att anställa strejkbrytare.

Fördömer kommissionen angreppen som arbetsgivarsidan riktar mot de utländska arbetarna och det faktum att OAED har övergått till att fungera som en strejkbrytande mekanism?

Svar

(EN) Kommissionen känner inte till den händelse som ledamoten hänvisar till.

Den anser att våld mot arbetstagare är helt förkastligt och fullständigt oacceptabelt.

Alla har rätt till respekt för sin fysiska och psykiska integritet. Alla har rätt till föreningsfrihet, även när det gäller fackliga frågor. Dessutom har arbetstagare, i enlighet med unionsrätten samt nationell lagstiftning och praxis, i händelse av konflikt rätt att tillgripa kollektiva åtgärder för att försvara sina intressen, inbegripet strejk. Alla dessa rättigheter har fastställts i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (artiklarna 3, 12 och 28).

Enligt artikel 51 riktar sig dock bestämmelserna i stadgan, med beaktande av subsidiaritetsprincipen, till institutioner, organ och byråer i unionen och till medlemsstaterna endast när de tillämpar EU-rätten.

Det finns ingen EU-lagstiftning som särskilt behandlar rätten eller reglerar villkoren för att strejka. Artikel 153 i FEUF gäller, enligt punkt 5 i artikeln, inte denna rättighet.

Det är således upp till de behöriga grekiska myndigheterna, däribland domstolarna, att bedöma lagligheten av strejken i fråga och rekryteringen av personal under strejken, och tillämpa relevant nationell lagstiftning med vederbörlig hänsyn till medlemsstatens gällande internationella skyldigheter.

*
* *

Fråga nr 61 från Pat the Cope Gallagher (H-0170/10)**Angående: Den irländska regeringens ansökan om översvämningshjälp**

I januari 2010 lämnade den irländska regeringen in en ansökan till kommissionen om hjälp för att bistå dem som drabbades av översvämningskatastrofer på Irland under slutet av år 2009. Kan kommissionen redogöra för denna ansökans nuvarande status?

Svar

(EN) Den irländska ansökan togs emot av kommissionen den 27 januari 2010 och har därefter granskats av kommissionen. De irländska myndigheterna hävdar att skadorna uppgår till 500 miljoner euro, men eftersom denna summa understiger det normala tröskelvärdet på 0,6 procent av BNI – som för Irlands del för närvarande är 935 miljoner euro – kan fonden endast användas i undantagsfall, om ett antal särskilda kriterier som fastställts i förordningen om solidaritetsfonden uppfylls.

Kommissionen har skrivit till de irländska myndigheterna i mars 2010 för att begära ytterligare uppgifter som behövs för att slutföra bedömningen. Bland annat måste de irländska myndigheterna ange omfattningen av de skador som i ansökan från januari karaktäriserades som "obekräftade" och "vägledande i detta skede och föremål för granskning".

Kommissionen kommer att fatta beslut om ansökan så snart den begärda informationen har mottagits och – om kriterierna visar sig vara uppfyllda – föreslå ett stödbelopp till Europaparlamentet och rådet.

*
* *

Fråga nr 62 från Ivo Belet (H-0173/10)**Angående: Färdigställande av ringvägen runt Antwerpen**

För att försäkra sig om att man handlar i överensstämmelse med alla bestämmelser i tunneldirektivet (direktiv 2004/54/EG⁽²⁵⁾) har den flamländska regeringen beslutat att för kommissionen lägga fram förslaget till ny tunnel (för färdigställande av ringvägen runt Antwerpen, enligt beslutet om transeuropeiska vägnät (TEN)).

Har kommissionen befogenhet att fastställa om detta förslag är förenligt med tunneldirektivet?

Inom vilken tidsperiod avser kommissionen i förekommande fall kunna behandla och uttala sig om detta tunnelförslag?

Gör kommissionens administration eventuellt själv inspektioner av området för att pröva säkerhetsrapporten från den berörda inspektionsavdelningen utifrån EU-direktivet från 2004?

Vad anser kommissionen om planerna att gräva en TEN-tunnel under ett Seveso-företag, i det här fallet det petrokemiska företaget Total? Är detta genomförbart? Finns det exempel på liknande tunnlar eller tunnelprojekt någon annanstans i EU?

Har kommissionen tidigare övertygats, ur såväl säkerhets- som livsmiljösynpunkt, om anläggandet av en bro eller en tunnel för att ta itu med trafikstockningar på de europeiska TEN-vägarna?

Svar

(EN) Kommissionen är medveten om att en ny tunnel, för att färdigställa ringvägen runt Antwerpen, för närvarande övervägs. Kommissionen har dock inte officiellt informerats om denna plan och har inte heller fått någon detaljerad information.

Om denna tunnel byggs måste den naturligtvis uppfylla kraven i EU:s lagstiftning, och särskilt bestämmelserna i direktiv 2004/54/EG⁽²⁶⁾ om minimikrav för säkerhet i tunnlar som ingår i det transeuropeiska vägnätet.

Artiklarna 9 och 10 och bilaga II i detta direktiv innehåller en detaljerad beskrivning av förfarandet för godkännande av utformning och dimensionering, säkerhetsdokumentation och idrifttagande av en ny tunnel. I samtliga fall måste en "administrativ myndighet" utses av medlemsstaten på nationell, regional eller lokal nivå. Denna myndighet har ansvaret för att alla aspekter på säkerheten i en tunnel respekteras och ska vidta alla åtgärder som är nödvändiga för att se till att detta direktiv efterlevs.

I enlighet med artikel 13 i direktivet ska dessutom ett organ som är funktionellt oberoende av tunnelhållaren göra en riskanalys där detta är nödvändigt. En riskanalys är en analys av de risker som är förknippade med en viss tunnel med beaktande av alla faktorer rörande utformning och dimensionering samt trafikförhållanden som påverkar säkerheten, särskilt trafikens karaktär, tunnelns längd, typ av trafik, tunnelgeometri och förväntat antal tunga lastfordon per dag. Innehållet och resultaten av riskanalysen ska ingå i den säkerhetsdokumentation som överlämnas till den administrativa myndigheten. Hela riskanalysförfarandet ska inledas av den administrativa myndighet som nämns ovan. Kommissionen ingriper inte i denna process.

Enligt bestämmelserna ovan ska kommissionen se till att direktiv 2004/54/EG genomförs korrekt i medlemsstaterna, men den har inget ansvar och inga befogenheter för att bedöma huruvida nya tunnlar överensstämmer med bestämmelserna i direktivet. Följaktligen måste den inte "uttala sig" och inte heller genomföra några inspektioner på plats.

I artikel 12 om kontroll över den fysiska planeringen i Seveso II-direktivet 96/82/EG⁽²⁷⁾ föreskrivs att medlemsstaterna ska se till att målen när det gäller att förebygga allvarliga olyckshändelser och begränsningen av följderna av sådana olyckor beaktas vid regleringen av markanvändningen och annan relevant reglering,

⁽²⁵⁾ KOM(2009)267.

⁽²⁶⁾ EUT L 167, 30.4.2004, s. 39.

⁽²⁷⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/54/EG av den 29 april 2004 om minimikrav för säkerhet i tunnlar som ingår i det transeuropeiska vägnätet, EUT L 167, 30.4.2004.

och särskilt beakta nödvändigheten av att på lång sikt upprätthålla lämpliga avstånd mellan de verksamheter som avses i direktivet och större transportvägar så långt det är möjligt. Enligt artikeln krävs en kontroll av bland annat nya anordningar kring befintliga verksamheter som t.ex. transportleder, platser som besöks av allmänheten och bostadsområden, när denna lokalisering eller dessa anordningar kan befaras öka risken för allvarliga olyckshändelser eller förvärra följderna av dem. Medlemsstaterna ska se till att alla behöriga myndigheter och alla planeringsorgan som har befogenhet att fatta beslut på detta område upprättar lämpliga samrådsförfaranden, så att teknisk vägledning om de risker som är förbundna med verksamheten finns tillgänglig när beslutet fattas. Ansvar för att dessa regler följs ligger hos de behöriga myndigheterna i medlemsstaten. Kommissionen har ingen information om denna utveckling inom EU.

Vad gäller valet mellan en tunnel och en bro stöder inte kommissionen på förhand något särskilt alternativ. En miljökonsekvensbeskrivning och en säkerhetsmässig konsekvensanalys måste genomföras i överensstämmelse med gällande EU-lagstiftning under ansvar av den behöriga myndigheten för att man ska kunna fastställa vilket alternativ som är att föredra i varje enskilt fall.

*
* *

Fråga nr 63 från Peter van Dalen (H-0177/10)

Ängående: Grymheter i stor skala i Nigeria

Är kommissionen medveten om de grymheter i stor skala som utspelas i delstaten Plateau i Nigeria, senast den 19 januari och den 7 mars 2010?

Är kommissionen medveten om att dessa grymheter i stor skala inte är isolerade händelser utan snarare utgör en del i en pågående våldsspiral mellan olika etniska och religiösa grupper i centrala Nigeria?

Är kommissionen medveten om uppgifterna om att lokala myndigheter ibland har varit inblandade i detta våld och ofta endast agerar som passiva åskådare?

Kommer kommissionen uppmana den nigerianska regeringen och de nationella myndigheterna i landet att göra mer för att stoppa våldsspiralen mellan etniska och religiösa grupper i centrala Nigeria genom att vidta följande åtgärder: sända mer säkerhetsstyrkor till de byar och samhällen där våld riskerar att bryta ut, inklusive de som ligger på landsbygden, lagföra personer som begått grymheter samt vidta åtgärder för att komma åt roten till det sekteristiska våldet, inklusive social, ekonomisk och politisk diskriminering av vissa befolkningsgrupper?

Svar

(EN) Kommissionen vidtog åtgärder för att garantera en omedelbar respons på den senaste tidens utbrott av våld i och kring Jos under januari och mars 2010. Så snart nyheten framkommit om konflikterna tog kommissionens avdelningar med ansvar för utveckling och humanitärt bistånd kontakt med Internationella Röda korset i Nigeria och andra lokala aktörer. Dessa aktörer kunde bekräfta att de humanitära behoven hos de flesta offren var tillgodosedda, och att sjukhusen kunde hantera inflödet av skadade.

Nigerias återgång till demokrati 1999 har inneburit förbättringar av de mänskliga rättigheterna men också ökade spänningar och våldsamma konflikter, särskilt i de centrala staterna. Under de senaste tio åren har de våldsamma konflikterna orsakat över 14 000 människors död i Nigeria och lämnat över tre miljoner internflyktingar. Våldet utlöses av en mängd faktorer, bland annat konkurrerande etnisk-språkliga grupper och konkurrens om resurser. Religiösa skillnader underblåser och förstör ofta befintliga skillnader, vilket leder till större sammandrabbningar. De åtgärder som vidtas av EU i Nigeria kombinerar omedelbara diplomatiska insatser med långsiktigt utvecklingssamarbete.

EU var bland de första av Nigerias internationella partner att offentliggöra sin uppfattning om de våldsamma händelserna som utbröt i Jos. I januari 2010 gjorde vice ordföranden för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik Catherine Ashton ett uttalande tillsammans med Förenta staternas utrikesminister Hillary Clinton, Storbritanniens utrikesminister David Miliband och Frankrikes utrikesminister Bernard Kouchner, där de uttryckte sitt djupa beklagande över våldet och den tragiska förlusten av liv i Jos. I uttalandet uppmanade de alla parter att visa återhållsamhet och söka fredliga medel för att lösa meningsskiljaktigheter. De uppmanade även den federala regeringen att ställa våldsutövarna inför rätta och stödja den interetniska och interreligiösa dialogen.

I ytterligare uttalanden om Nigeria i februari och mars 2010 ställde EU krav på stabilitet och betonade betydelsen av rättsstatsprincipen, ansvarsfullt styre och främjande av ansvarsskyldighet. I mars 2010 gjorde EU-delegationen i Abuja en hänvändelse till det nigerianska utrikesdepartementet, i syfte att fördöma de senaste utbrotten av våld i byarna runt Jos.

När det gäller konflikterna i Jos i januari och mars 2010 spelade militären en central roll när de ingrep för att få situationen under kontroll och förhindra en spridning av våldet. Ändå har det förekommit rapporter om att utomrättsliga avrättningar ska ha genomförts av militären och även av polisen. Det finns i dag ingen oberoende, kontrollerbar bekräftelse om antalet döda och fördrivna från konflikterna i januari och mars 2010, och inte heller om påståendena om arméns roll.

Som ledamoten känner till har konflikter uppstått regelbundet mellan folkgrupper i Jos: större sammandrabbningar ägde rum 2001, 2004 och 2008. Utbrottet 2008 ledde till ett ovanligt stort antal döda, varefter delstatsregeringen i Plateau tillsatte en utredning. I november 2009 tillsatte den federala regeringen en utredning på federal nivå. Resultaten av utredningen på delstatsnivå har inte offentliggjorts, och den federala regeringens utredning har ännu inte avslutats. EU har uppmanat den federala regeringen i Nigeria att genomföra en utredning av orsakerna till den senaste tidens våldsamheter och ställa våldsutövarna inför rätta.

Inom ramen för Europeiska utvecklingsfonden (EUF) stöder EU utvecklingssamarbetet i AVS-länderna, som även omfattar Nigeria. De två viktigaste områdena för stöd i Nigeria inom ramen för samarbetsprogrammet är fred och säkerhet samt samhällsstyrning och mänskliga rättigheter

EU främjar aktivt fred och säkerhet genom den politiska dialogen med Nigeria enligt artikel 8 i det ändrade Cotonouavtalet, där stödet för fredspolitikerna spelar en framträdande roll. EU fäster särskild vikt vid religionsfriheten, trosfriheten och yttrandefriheten i sina dialoger med tredjeländer. Tankefrihet, samvetsfrihet, religionsfrihet och trosfrihet är grundläggande mänskliga rättigheter och är därför inskrivna i en rad internationella instrument. I enlighet med artikel 8 i Cotonouavtalet för EU en regelbunden politisk dialog med Nigeria om mänskliga rättigheter och demokratiska principer, vilket även omfattar diskriminering på grund av etnisk tillhörighet, religiös övertygelse eller ras.

*

* *